

В'ЯЗНЬ

НЕ ЗАЛЕЖНА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА

...І пізнаєте
правду, — а прав-
да вас вільними
зробить!»
Ів. 8:32
№ 2 (2)
липень—серпень—вересень
2022 р.
Поширюється
бесплатно

«...Покликай до Мене — і тобі відповім, і тобі розвівім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!»

Двадцять вісім років перебувати без виходу у в'язниці — це багато чи мало?! Мабуть, достатньо для того, щоб неодноразово подумки прожити та проаналізувати своє минуле гріховне життя. А чи можна вважати достатнім для покаяння та переосмислення свого життя такі строки, як п'ять, десять чи п'ятнадцять років? Звичайно ж так. Бо тричівляє строку жодним чином не впливає на зміни в людині. Усе залежить насамперед від самої людини, тобто бажає вона сама змін у своєму житті чи ні. Річ у тім, що одній людині достатньо й рік пробути в цих смердючих місцях, щоб зrozуміти, хто є хто та що чекає на неї попереду. Іншій же недостатньо й п'яти-семи судимостей, щоб нарешті зважитися вибратися з цього болота. І єдине, що реально допомагає в цьому, — це покаяння та віра в Бога. Недарма ж у Святому Письмі мовиться: «...і пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32). А пізнати істину можна виключно через віру в Бога, бо Він є для всіх людей шлях, істина й життя. Одного разу один з учнів, Хома, сказав Йому: «Ми не знаємо, Господи, куди йдеш; як же можемо знати дорогу?» На це Ісус Христос відповів йому: «Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6).

Зі самого особистого досвіду можу сказати однозначно одне: вихід до істинного Світла є для кожної людини, якщо вона сама захоче вийти з глухого кута своїх розтрачених років, розчарувань і порожнечі.

За двадцять вісім років свого безперервного перебування в у'язненні мені доводилося зустрічатися з багатьма людьми різних соціальних статусів. Деякі з них на момент моєї знайомства з ними вже відбули в у'язненні і тридцять п'ять, і навіть сорок років. За плечима ці люди мали не одну судимість. Незважаючи на те що я сам у'язнений (це моя перша судимість), мені тоді було просто цікаво дізнатися, що саме змушувало їх знову повернутися в ці жахливі стіни. Невже було мало одного разу, щоб зрозуміти та змінити себе? Адже в багатьох була п'ята чи сьома судимість. Їх життя було здебільшого проведено у в'язниці та колонії. Люди майже й не бачили тієї іменованої свободи. І відповідь на мое запитання, чому так, у всіх була одна: «А кому ми на волі потрібні, особливо якщо немає вже ні рідних, ні близьких і жодних соціальних з'язків?» Загалом, усе йшло колом, як у тому кіно («Джентльмені удачі»): вкрав, випив — у в'язницю! І так, на жаль, щоразу повторювалося одне й те саме. Суспільство не бажало приймати до своїх лав цих людей, а ті зі свого боку особливо цього й не хотіли, бо не хотіли змінювати своє життя. Але дякували Богові, що все ж деякі з тих, з ким мені довелося провести певний час разом, все-таки зважилися кардинально змінити своє життя.

І тепер це зовсім інші люди, з людськими поняттями та новим світоглядом.

Мені згадується один випадок, коли я запропонував своєму співкамернику звернутися з покаянням до Бога, а він мені відповів, що Бог Йому не простишеть, тому що надто багато він нагрішив у своєму житті, мовляв, такі гріхи не прощаються. Тоді мені довелося пояснити йому, що Бог через Свое Слово (Біблію) каже всім людям протилежне. Я розгорнув Біблію і прочитав буквально те, що сказано Богом: «*А коли б несправедливий відвернувся від усіх гріхів своїх, яких наробив, і виконував усі устави Мої, і робив право та справедливість, — буде конче він жити, не помре! Усі його гріхи, які наробив він, не згадаються йому, — він буде жити в своїй справедливості, яку чинив!* Чи Я маю вподобання в смерті несправедливого? — говорить Господь Бог, — чи ж не в тому, щоб він повернувся з доріг своїх та й жив?» (Єз. 18:21–23).

Після того як я прочитав йому сказане Богом, він попросив у мене Біблію та не випускав її з рук до самого віdboю. У результаті він прийшов із покаянням до Бога, як, втім, багато інших. І пояснюються це дуже просто. «*Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця!*» (Єср. 4:12).

Можливо, комусь важко зрозуміти, як слово, надруковане в книзі, може бути живим?! Однак Біблія — це не просто книга. Це Книга книг, через яку говорить усьому людству Сам Бог Своїм живим словом, яке дійсно має невидиму силу, і воно живе, бо торкається всіх струн людської душі та серця. Уся Біблія наповнена Божим Духом, тому її має такий вплив на людські серця та душі, якщо, звичайно ж, люди на зі щирим серцем підходять до читання цієї Священної Книги. У Біблії мовиться: «*Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всяко-го доброго діла готова!*» (2 Тим. 3:16–17).

Також і всі пророцтва в Біблії є істиною, оскільки все записувалося під впливом Святого Духа. У Другому посланні апостола Петра мовиться: «*Бо пророцтва ніколи не було з волі людської, а звіщали його святі Божі муки, проваджені Духом Святым!*» (2 Петр. 1:21).

Сьогодні мені хочеться звернутися до всього арештантського наро-

ду, хто є постійним читачем «В'язні», а також хто вперше взяв цю газету в руки, з одним запитанням: хто з вас, як і я, втомився від цієї «тюремної романтики» та хоче повністю змінити своє життя, щоб залишок років прожити не заради себе милого/милой, а заради інших людей, роблячи безкорисливо добро й несучи справжнє світло у світ?

Хіба хтось не знає, що нікому з нас уже не повернути всі ті розтрачені роки, які кожен із нас провів у стінах в'язниць та колоній через власну нерозсудливість? Нам не повернути й більше ніколи не втішити наших матерів і батьків, які через нас коханих раніше пішли з життя, і багато хто з нас навіть не зміг по-прощатися з ними. Нам ніколи не почути дзвінкий сміх наших маленьких дітей, які вже стали зовсім дорослими. Нам ніколи вже не відправити та не змінити все те, що кожен із нас скоїв... Той гріх, з яким ми жили та з яким багато хто й далі живе ще й нині, просто покалічив наші життя та життя наших близьких людей. Багато хто з нас тепер як ізгої, яких мало цікавити вільне суспільство. Нас вважають людьми другого сорту, а багато хто взагалі нас відносить до покидьків суспільства. Нас бояться, бо на кожному з нас стоїть тавро «зек». Багато хто з нас повертається назад у в'язниці, тому що не може знайти себе на волі, а свобода (в особі суспільства) не дуже хоче простягнути руку дружби. Ось і виходить для багатьох просто замкнене коло. Суспільство не прийняло, тож украв, випив — і назад до в'язниці! І який тоді вихід? Та й чи є він взагалі?

Насправді вихід завжди є, якщо людина сама бажає вибратися з цієї помийної ями гріха. Бог справді творить дива для Своїх дітей, хто з покаянням і вірою приходить до Нього.

Протягом десяти з гаком років ми публікуємо на сторінках «В'язні» свідчення відроджених християн, хто в місцях позбавлення волі прийшов до Бога та сьогодні вже на волі й далі служить Йому. І це не просто вигадані історії — це реальні факти, які Бог змінює людей. Адже всі ці люди колись були точно в таких самих (і навіть гірших) положеннях та умовах. Просто вони втомилися від того, що сьогодні оточує нас, і зробили свій вибір. І насамперед вони знавиділи гріх!

Бог сьогодні, як ніколи, стукає в наші двері, щоб простягнути нам Свою рятівну руку. Він закликає нас до розсудливості та покаяння, щоб ніхто з нас не загинув. Через Свое живе Слово Він усім нам каже: «Сьогодні вязя в я за свідків проти вас небо й землю, — життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб живти та насіння твоє...» (Повтор. Зак. 30:19).

Понад чверть століття тому я з покаянням прийшов до Бога. З того часу я жодного разу не пошкодував, що зробив такий вибір. Усі ці двадцять вісім років, які я провів у стінах тюремних камер, не тільки не зробили жорстоким моє серце, але, навпаки, зробили його співчутливим і велелюбним до людей. Сьогодні я люблю всіх людей, але всею душою й серцем ненавиджу гріх у людях, особливо там, де його навіть не намагаються позбутися.

Тому сьогодні я закликаю всіх втомлених від гріха й обтяжених прийти до Господа, Який реально зможе змінити ваше життя. Ось що Бог каже всім нам: «*Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і “знайдете спокій душам своїм”. Бож ярмо Мое любе, а тягар Мий легкий!*» (Мт. 11:28–30).

У Біблії є приголомшлива притча про блудного сина. Коли читаєш цю притчу, мимоволі бачиш у ній своє зображення. Поки ми живемо в гріху, усі ми є блудні сини та дочки. І розірвати це порочне коло під силу тільки единому і всемогутньому Богові!

На закінчення хочу сказати словами з Біблії всім тим, хто ще в роздумах. Бог каже кожному з нас: «...Покликай до Мене — і тобі відповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єр. 33:3). А ще мовиться, що «*кохен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений*» (Рим. 10:13).

I. ГОРІК.

ВАШІ ЛИСТИ

Вітаю вас, дорогі християни!

Мене звати Віталій. Мені сорок вісім років, двадцять шість із яких я хворий на ВІЛ та інші хвороби. Перебуваючи у в'язниці, перехворів ще й на туберкульоз, через що опір організму до хвороб впав до нуля (за словами лікарів). Нині перебуваю в стані, що називається, мік небом та землею. Читаю газету «В'язень», Біблію, багато чому вірю, щось викликає сумніви... Дуже хочеться знайти людину, з якою можна було б поділитися тим, що всередині, і час, що залишився, прожити по-іншому. Бережи вас Боже! З повагою

Виталий ВЛАСОВ,
ул. Советская, 22а, ИУ «тюрьма № 8», г. Жодино,
Минская обл., Беларусь, 222163.

ТІЛЬКИ В СПІЛКУВАННІ МИ ЄДИНІ

Вітаю вас, дорогі працівники газети «В'язень»!

Знову в наш табір потрапило ваше видання, дякую вам за вашу копітку працю. Важко сьогодні щось сказати, що чекає нас у майбутньому, але впевнений точно в одному: той, хто надійно тримається за «якір», яким є Ісус Христос, той все подолає.

Дякую вам, що опублікували мое прохання про молитовне підтримання. Адже іноді бувають дні, коли здається, що все втрачено. І коли в такі часи приходить радість, тоді ясно розумієш, що десь хтось за тебе молиться. І може, людей ми цих ніколи не бачили на власні очі, але Бог знає, коли та кого спонукати за тебе молитися. Бо Господь знає наші душі досконало. Ось тому й надійний цей «якір» єдності в Христі Ісусі.

Світ навколо вирує та бойтися будь-якої негативної інформації, але я точно впевнений: якщо Господь допустить, щоб я пішов до Нього, то моя місія на цій землі закінчена. А поки я не добровілі справи, які визначив мені Бог у моєму житті, боятися нічого! Але це зовсім не означає, що я робитиму все, що хочу. Ні, не треба спокушати Господа. Потрібно не говорити, а жити, як же Слово Боже!

Кожна людина в цьому світі шукає місце, де йому краще. Ми постійно намагаємося забезпечити себе всім необхідним і тому хапаємося за будь-яку можливість, але згодом розуміємо, що все те, що колись нам здавалося надійним, тане на наших очах! Усе життя ми метуємося й до чогось готуємося: вранці — до праці, увечері — до сну.

Ми намагаємося знайти спокій, але тільки не хочемо зрозуміти, що в повсякденній

нашій метушні його не знайти. Але є одне місце, де й перебуває якраз те, що ми шукаємо все життя. І це місце зовсім недалеко, воно всередині нас, у нашому неспокійному серці, головне — добре до нього прислухатися. Але якщо ви бжите вулицею, хіба ви можете почути голос поруч?.. Ні, треба зупинитися! Так само й із голосом свого серця: щоб його почути, треба зупинитися, не поспішати в житті! Але як часто все виходить навпаки, і життя саме зупиняє нас: когось у ліжку на хворобі, а когось садить до в'язниці. І чесно кажучи, це два найкращі місця, де ми чуємо Бога! Тому що ...хто тілом постраждав, той перестав грішити... (1 Петр. 4:1).

Слава Господу, що Він виявив мілість і зупинив мене на шляху, яким я йшов! А йшов я прямісінько в пекло. І тільки сьогодні, перебуваючи в кайданах, я можу сказати разом із псаломспівцем: Добре мені, що я змучений був!.. (Пс. 118:71). Здається, чому тут радіти? А радіти є чому, адже я міг загинути на шляху гріха... Але Бог, слава Йому, дав мені ще один шанс, і я тому особливо радий! І кожен, хто зі ширим серцем повернувся, як блудний син, до Отця, мене зрозуміє.

Дякую вам, дорогі, що ви є, що ваша газета торкається всіх аспектів життя з Христом, а також на волі та в кайданах. Нехай Господь вас усіх благословить! Будь радий усім, хто напише. Адже тільки в спілкуванні ми єдині (1 Ів. 1:7). А також прошу молитися за всіх, хто шукає шлях додому з країни гріха та спокуси!

З любов'ю в Христі
Іван ЧАЙКОВСКИЙ,
ІК-20, отр. 5, Михайлівский
с/с 70, Мозирський р-н,
Гомельська обл., Беларусь,
247755.

Добрій день, Ігорю Євгеновичу! Дізнався вашу адресу та вирішив написати вам у газету «В'язень». Я вже листуюся, завдяки чому пізнаю Біблію й нашого Господа Ісуса Христа.

Розповім про себе. Я вчинив великий гріх, убивство, і тепер відбуваю за нього покарання. У мене немає нікого, батьки вже померли. Але я хочу бути доброю людиною, служити Ісусу Христу, працювати своїм ворогам та боржникам, хочу допомагати людям і робити добро. Коли я почав пізнавати Біблію, я почав змінюватися на краще, знайшов мир у серці, почав навіть розмовляти спокійно, не те що раніше. До того я був дуже агресивним.

Мені тридцять один рік. Одружений я не був, дітей у мене немає. Хочу попросити, якщо це можливо, надсилати мені газету «В'язень» та опублікувати мое прохання про духовне спілкування. Буду вам дуже вдячний. Хай береже вас Господь! З повагою брат

Сергей СОКОЛИНСКИХ,
ур. АК-159/5, 11-й отр., пос. Караган, Абайский р-н,
Карагандинська обл., Казахстан, 100100.

Мир вам, дорогі трудівники газети «В'язень»!

Слава Господу за вашу працю. Ви виконуєте для Нього особливу місію. Завдяки вам Бог торкається сердець як на волі, так і в ув'язненні.

Я вже писала вам. Мені сімдесят три роки, нині живу в Харкові. Я переселенка з Довжанської області. Отримую від вас газету «В'язень», читаю й потім віддаю в колонії. Спасибі вам. У Харкові живу вже чотири роки, відвідую реабілітаційний центр Покотилівки та колонії номер сто сімнадцять та сорок три. Точніше, відвідувала. Нині за стажом здоров'я цього робити вже не можу.

Але за все слава Господу! Зараз ось згадую, рахую та не можу порахувати всі милості Господні в моєму житті. Тому, незважаючи на всі труднощі, і далі прославляти Бога! Молюся, щоб мати вдяче серце.

Дякую за газету. Я передам їх трудівникам, які відвідують місця позбавлення волі. У колоніях я люблю цитувати сороковий розділ Книги проприка Ісаї, починаючи з двадцять восьмого вірша. Особливо мені подобається тридцять перший

вірш: ...а ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підймуть, немов ті орли, будуть бігати — і не потомляться! Молодь каже, що це якраз про мене, мовляв, я орлиця.

Хочу через вашу газету всіх, хто працює в місцях позбавлення волі, і тих, кого Господь уже відвідав Святим Духом в ув'язненні, закликати триматися Ісуса Христа. Необхідно найбільше на світі любити Його та Його Слово, а також намагатися виконувати Його заповіді.

Також прошу всіх, хто може, помолитися за моого чоловіка Анатолія Івановича, щоб Господь просвітив його розум і торкнувся його серця. Йому вже сімдесят п'ять років, а він досі не вірує навіть незважаючи на те, що за нього багато моляться діти, онуки, я та сорок два члени церкви.

Хай благословить вас усіх Господь! А Йому, що полюбив нас, слава навіки!

З любов'ю

Зінайда КУЗІНА, Харків, Україна.

Газета реально допомагає мені жити

Вітаю вас, дорогі працівники газети «В'язень»!

З перших рядків свого листа хочу широко подякувати всім вам, що опублікували мою статтю в цьому чудовому виданні, а також за надслані газети. Я встигла їх отримати перед звільненням.

Доїхала додому нормально, але там на мене ніхто не чекав. На жаль, за п'ять років усе розвалилося, і я залишилася без дому. Та й сусіди ще нездадолені... Загалом, одні розчарування. Звичайно, я розумію: це випробування, його треба пройти та вибрати правильну дорогу. Однак, незважаючи на всю суету, я знаю, що Господь допоможе мені

живти та рухатися далі. Я не опускаю руки лише завдяки моральному підтриманню вірян. Отримую листи, читаю, і мені хочеться літати, жити далі. Завдяки їм я розумію, що Бог мене любить такою, якою я є. Я дуже грізна, але, слава Господу нашому, я вже не одна. Зі мною Господь! У мене все буде добре! І не лише в мене.

Дорогі співробітники, дякую вам, що ви є, що ви допомагаєте таким, як я. Тепер я зрозуміла, що в колонії набагато легше: на волі без благословення Божого ти ніхто. Але я спробую пройти всі випробування, що мене чекають попереду, тим більше що я заслужила їх. А вам усім спасибі. Хай благословить вас Бог!

Ольга РЯБА,
до запитання, Подільськ,
Одеська обл., Україна,
66502.

«В'язень» видається 10 років, і я маю всі номери газети

Вітаю друзі! Мир і благодать нехай будуть у ваших серцях, дорогі брати та сестри!

Пише вам брат Іван Батрак. Я ув'язнений із довічним строком, який почав відбувати з початку літа 2001 року.

Отримав від вас черговий номер «В'язня». Ось уже і ювілей. Десять років минуло, відколи вперше побачила світ така чудова газета. Так сталося, що у 2012 році у виправній колонії Львівської області, у якій я тоді відвідувала покарання, сталася поїжежа, і всіх довічно ув'язнених вивезли до СІЗО міста Львова. Через поганій стан здоров'я мене привезли до мікрорегіональної лікарні, яка була при цьому СІЗО, і зі мною в палаті-камері опинився брат Георгій Суворін, який, до речі, колись проживав у сусідньому будинку в Києві. Й ось братові Георгію з Америки сестра в Господі надіслала перший номер газети «В'язень». І коли я її прочитав, я відразу зрозумів, що це чудовий проект і він має велике майбутнє. І дійсно, із листів читачів, які публікуються в газеті «В'язень», видно, що ця газета здобула успіх. Вона нам усім дуже по-тробна.

редактор, як і я, відбуває довічний строк.

З 2008 року я спілкувався із сестрою Ларисою Кондрашовою. І мене втішило те, що вона брала участь у створенні газети «В'язень». Особисто мені сестра Лариса за час нашого спілкування також багато разів допомагала. Тому новина, що вона пішла у вічність, була сприйнята мною зі смутком. Мені дуже не вистачає нашої благословленої сестрички Лариси.

Сподіваюся, що мій лист не залишиться поза увагою. Бажаю всім, моїм дорогим друзі, багатих Божих благословень, радості та невичерпної Божої любові!

З любов'ю в Христі Ісусі брат **Іван БАТРАК,** Криворізьке УВП-3, вул. Світла, 2, м. Кривий Ріг, Дніпропетровська обл., Україна, 50066.

Мир вам, дорогі брати та сестри! Вітаю тебе, брате Ігорі!

Вкотре переконуюсь у благості Божій! Отримав дніми від свого великого друга та брата за вірою Михайла Романовича (США, Чикаго) конверт із газетою «В'язень». Дуже всім вам дякую за вашу участю та гідну працю!

Дуже дякую за вашу працю над випуском кожного номера!

У цьому випуску (№ 3 за 2021 рік) прочитав дивовижну історію про виникнення та реалізацію проекту цієї газети. Вважаю, що найкраще й безперечне свідчення про водіння Духа Святого та всемогутність Божої любові до нас, грішних дітей! Воїстину: Ось Я — Господь, Бог кожного тіла: чи для Мене є щось неможливе? (Єр. 32:27). Жаль тільки, що не встиг подякувати зі сторінок вашого видання дорогій сестрі Ларисі Кондрашові. Про її долю та Божий план на її життя дізnavся тільки нині, із цього випуску.

Дякую Богові за те, що дарував нам таку сестру з величезним серцем! Приносу співчуття всім її рідним, близьким та друзям, за яких вона стояла в молитовних проломах. Нехай Господь втішить їх в очікуванні возз'єднання нас усіх у Царстві Його Небесному, а історія життя сестри Лариси нехай послужить прикладом справжньої, жертовної любові до Бога й людей, відкінутих суспільством!.. Ісус Христос живий! І наша сестра також жива (Ів. 14:19; Рим. 6:8-9)! Тому хочеться закінчити словами з Послання до євреїв: Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже; і, дивлячися на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру. Ісус Христос учора, і сьогодні, і завіки Той

Сьогодні, коли чуєш, як спілкуються один з одним люди, то створюється таке враження, ніби ці люди щойно покинули місця позбавлення волі або просто несповна розуму. Річ у тім, що сьогодні матюки та блатний сленг стали невіддільною частиною мови сучасних людей, причому як дорослих, так і молодих. Подібну мову можна почути не тільки від г'яніх, а й від тверезих людей. Вона чутна в магазинах, транспорті, кінотеатрах, на вулицях і навіть з екранів телевізорів. Багато частин мови (діеслові, іменники, прикметники та інші) просто перетворилися сьогодні на блатний сленг і втратили свої початкові значення. Такі слова, як «жесть», «жара», «пурга», «весло», «гудок», «порожняк», «котлы», «жабри», «базар», «баки», «шестерка», «хлеборезка», «наезд», «линять», «жечь», «баклан», «жирний», «синяк», «тащиться» й низка інших подібних слів несуть у собі зовсім інший сенс. А що вже говорити про такі слова, як «шухер», «шняга», «чмо», «фуфло», «терпила», «понты», «рамсы», «отдуптиться», «ништяк», «менжеватися», «мазу тянуту», «лопатник», «лепила», «лепити горбатого», «ксива», «кипиш», «кідала», «катала», «западло», «шпилить», «бикса», «гнати беса», «бакланить», «забей», «голимий», «по барабану»?

І це тільки найменша частина сленгових слів, які я перелічив і які в повсякденному житті сьогодні використовує більша частина нашого суспільства, не кажучи вже про конкретні матюки (лихослів'я).

На що сьогодні перетворюється людське суспільство — навіть важко підібрати правильне слово. Бо сьогодні всяка мораль перетворилася на суцільну аморальність. Заняття сексом

«Бо зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений»

сьогодні називають не інакше як заняттям коханням. Таке чисте та світле поняття, як кохання, сьогодні перекрутили аж до огидної вульгарності. Люди сьогодні не говорять уже людською мовою, але дедалі більше виригають із себе якусь абсолютно тупу й бездарну мову. Й у всьому цьому сумним є те, що багато подібних слів, зокрема й мат, нерідко виходить із вуст так званих християн. Причому багато хто навіть не бачить у цьому гріха.

Коли я вперше понад чверть століття тому зіткнувся з Біблією, то перше, що я усвідомив для себе, — це згубність лихослів'я. З тієї пори, коли в розмові зі мною хтось намагається лихословити, я завжди членно прошу цього не робити. Інакше я просто припиняю розмову з такою людиною, бо не хочу стати учасником і слухачем подібного. У Святому Письмі однозначно мовиться: «**Бо така Божа воля, щоб доброочинці гамували неузвітво нерозумних людей, — як вільні, а не як ті, що мають волю на прикриття лихого, але як раби Божі!**» (1 Петр. 2:15–16).

Зі сказаного вище видно, що Слово Боже чітко говорить, щоб ми, бувши рабами Божими, загороджували вуста невігластву безумних людей, тобто не ставали співучасниками цього безумства. Бо якщо ти сам не використовуєш блатний сленг і матюки, але водночас береш участь у розмові з такими людьми, не припиняючи їх невігластво, то ти сам мимоволі в очах Бога стаєш таким самим.

Я часто сам собі ставлю ті самі запитання: чому дуже значну частину людей так тягне до згубного, грубого й вульгарного, замість того щоб наслідувати чисте та світле? Чому всякий мерзеньний бруд вигляді сленгу й матюків так сильно прилипає до людей, що вони вже охоче підхоплюють його та використовують у своїй розмовній мові? Що саме такого чарівного є в цих абсолютно порожніх і дурних словах, що вони завжди на язиці багатьох людей? Невже не відчувається те, що весь цей

бруд просто оскверняє людську душу?

Бог насамперед дивиться на наше серце: чим воно сповнене й що з нього виходить. У Біблії мовиться: «**Не те, що входить до уст, людину сквернить, але те, що виходить із уст, те людину сквернить. <...> Шо ж виходить із уст, те походить із серця, — і воно опоганює людину!**» (Мт. 15:11, 18).

Будь-яке промовлене нами слово Бог ясно чує. І все, що виходить із людини, виходить безпосередньо з її серця. У 138-му псалмі йдеться: «**Господи, — випробував Ти мене тай пізнав, Ти знаєш сидіння моє та встановлення моє, думку мою розумієш здалека. Дорогу мою та лежання моє виміряєш, і Ти всі путі мої знаєш, — бо ще слова нема на моїм языци, а вже, Господи, знаєш те все!**

Оточив Ти мене ззаду й спреду, і руку Свою над мною поклав. Дивне знання над моє розуміння, високе воно, — я його не подолаю! Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лиця? Якщо я нанебозійду, — то Ти там, або постелюся в шеолі — ось Ти! Понесуся на крилах зірниці, спочину я на кінці моря, — то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя! Коли б я сказав: “Тільки темрява вкрайє мене, і ніч — світло для мене”, то мене не закріє від Тебе і темрява, і ніч буде світити, як день, і темнота — як світло! Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матери моєї, — Прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає велими про це! І кості мої не сковались від Тебе, бо я вчинений був в укритті, я витканий був у глибинах землі! Мого зародка бачили очі Твої, і до книги Твоєї записані всі мої члени та дні, що в них були вчинені, коли жодного з них не було...

Які дорогі мені стали думки Твої, Боже, як побільшилося їх число, — перелічу їх, — численніші вони від піску! Як пробуджуєся, — то я ще з Тобою. Якби, Боже, вразив Ти

безбожника, а ви, кровожерці, відступітесь від мене! Вони називають підступно Тебе, Твої вороги на марноту пускаються! Отож, ненавиджу Твоїх нена-висників, Господи, і Твоїх за-колотників бриджусы: повною ненавистю я ненавиджу їх, вони стали мені ворогами! Ви-пробуй, Боже, мене, — і пізнай мое серце, досліди Ти мене, — і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою зла, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Пс. 138:1–24).

З вищесказаного стає абсолютно ясним те, що Бог про нас знає буквально все! І якщо це так, то як тоді на нас дивиться Бог, коли ми перед Ним лихословимо та вживаємо всяки пусті слова (сленг тощо)?!

Ось тому Святе Письмо і вчить нас бути небагатослівними у своїх промовах, щоб уникнути гріха. Як мовиться, «**не бракує гріха в многомовності, а хто стримує губи свої, той розумний!**» (Пріп. 10:19).

Апостол Яків у своєму посланні звертається до нас із такими словами: «**Отож, мої брати любі, нежай буде кожна людина швидка послухати, забарана говорити, повільна на гнів!**» (Як. 1:19).

Чому апостол Яків так каже? Та тому, що саме від наших недобдуманих та поспішних слів у результаті виникають цілі трагедії. Бо всі наші слова мають у собі як творчу, так і руйнівну силу. Недарма ж Ісус Христос, бувши на землі, попереджав народ, що зібрався біля Нього: «**Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений!**» (Мт. 12:36–37).

Будь-яке лихослів'я і всяки пусті слова осквернюють Святої Духа. Який перебуває серед нас і живе в нас. Усі ми, віряни, є храмом Божим, у якому живе Його Дух. Слово Боже нас попереджає: «**Чи не знаєте ви, що ви — Божий храм, і Дух Божий у вас пробує? Як хто нівечить Божого храма, того знівечить Бог, бо храм Божий**»

святий, а храм той — то ви!» (1 Кор. 3:16–17).

Світ сьогодні справді божевільє. Людське суспільство займається самознищеннем у всіх сферах своєї діяльності... І те, що світ живе нині наприкінці днів, стає все більш очевидним. Людство семимильними кроками свідомо підводить себе до неминучої глобальної катастрофи.

Тож давайте хоча б ми, віряни, не слідуватимемо шляхом гріха та не уподібнюватимемося невігластву божевільних людей. Рано чи пізно нам усім треба буде відповідати не лише за свої діяння перед Богом, а й за всі слова, якими ми опоганювали святого Бога. Адже Господь Ісус Христос однозначно сказав: «**Бо зо слів своїх будеш ви-правданий, і зо слів своїх будеш засуджений.**»

Насамкінець хочу поділитися одним зі своїх віршів, який так і називається: «Слово».

Казалось бы, «слово»,
но сколько в нём силы!
За слово любили, за слово
казнили,
Словом лечили и им же пытали,
От слова все войны, все беды,
печали...

Не может со словом народ
обращаться,
Привык лишь на ветер словами
бросаться.

«Люблю» — превратили
в разрывное ложе,
А «совесть» и «честь» в этом
плане похожи...
Примеров таких не вместить даже
в книгу,
Где слово наш мир превращает
в барыгу,
Елизит в грязи, унижает,
швыряет...

А корень значения, как видно,
не знает.
Нам «слово» дано изначально,
извечно,
Чтоб им управлять мы могли
человечно.
Нам разум и слово Бог дал
не случайно,
Но чтоб от скотов отличались
реально...

I. ГОРІК.

Афганістан очолив список найнебезпечніших для християн країн, випередивши КНДР

У 2022 році Афганістан очолив список Open Doors. Уперше за двадцять років у списку країн, де християни зазнають переслідувань, Північна Корея більше не на першому місці.

Кожен сьомий християнин у світі стикається з переслідуваннями за свою віру в Ісуса. Це приблизно триста шістдесят мільйонів людей. Щороку організація Open Doors USA публікує свій список із п'ятдесяти країн, де християни зазнають найжорстокіших переслідувань. Упродовж двадцяти років Північна Корея очолювала цей список. Але цього року відбулося сейсмічне зрушення, оскільки Афганістан посів перше місце.

Президент і генеральний директор Open Doors Девід Каррі пояснив чому:

— Це номер один за насильством, тиском та дискримінацією щодо християн у світі. Північна Корея не стала країною, Афганістан став гіршим. Насильство, переслідування християн, вбивства християн, — на жаль, я боюся, що цього міжемо очікувати від Афганістану й у майбутньому.

На цей момент у десятку найгірших країн для християн входять: Афганістан, Північна Корея, Сомалі, Лівія, Ємен, Еритрея, Нігерія, Пакистан, Іран та Індія.

За матеріалами CBN News, <https://inlight.news>

Коротше! Папа римський закликав скоротити проповіді до п'ятнадцяти хвилин

Папа римський Франциск закликав священників не проводити довгі проповіді та обмежити їх десятма-п'ятнадцятьма хвилинами. З такою заявою понтифік виступив перед духовенством під час візиту до Словаччини.

На думку Франциска, священники також мають уникати таких слів і висловлювань у своїх промовах, які залишають паству байдужими. Слухачі зустріли заяви понтифіка оплесками.

— Я бачу, як черниці почали плескати. Вони найбільше страждають від наших проповідей, — зі сміхом додав Франциск.

Водночас папа закликав духовенство до креативності, нагадавши про святих Кирила та Мефодія.

— Вони вчать нас, що євангелізація ніколи не є простим повторенням минулого, — зазначив він. — Церква ж — це громада, яка хоче заполучати до Христа радістю Євангелія.

Також понтифік заявив, що священ-

нослужителі мають поринути в реальне життя людей, на-голосуючи, що церква, яка дбає лише про себе, нічого не доб'ється. Крім того, церква має усоблювати свободу та прийняття.

— Я хочу, щоб ви вели людей до свободи, а не до жорсткої релігійності, — сказав він священникам та єпископам.

Він додав, що церква не бажає контролювати сумління людей.

Раніше папа римський уже закликав духовенство уникати тривалих проповідей. У 2018 році він зазначав, що парофіяни скаржаться на затягнуті та погано підготовлені промови священників, які викликають нудьгу. Водночас, на думку понтифіка, слухачі також зобов'язані вкладатися в те, що відбувається, і з належною увагою слухати звернення духовенства.

За матеріалами
The Slovak Spectator і РБК,
<https://inlight.news>

ІСТОРИЧНІ СВІДЧЕННЯ

**Уривки з книги Джоша Макдауелла про Біблію
під назвою «НЕЗАПЕРЕЧНІ СВІДЧЕННЯ»**

(Продовження.)

Початок уросійській версії газети № 2–3 за 2012 р.; № 4–7 за 2013 р.; № 8–11 за 2014 р.; № 12–13, 15 за 2015 р.; № 16–18 за 2016 р.; № 20–23 за 2017 р.; № 24–27 за 2018 р.; № 28–31 за 2019 р.; № 32, 34–35 за 2020 р.; № 36–37, 39 за 2021 р.; № 40 за 2022 р. і в українській версії газети № 1 за 2022 р.)

Мерріл Тенні пропонує такі пояснення щодо похоронного одягу: *Під час готовання до поховання за єврейським звичаєм тіло зазвичай обмивали, розправляли, а потім тухе пеленали від пащ до гомілок у смуги лляної тканини завширшки тридцять сантиметрів. Пахощі часто були смолостою консистенції та поміщалися між шарами тканини або складками. Частково вони служили консервувальною речовиною, а частково для склеювання смуг тканини на кшталт твердої оболонки...* Слово «обгорнули», яке ми зустрічаємо в Івана (Ів. 19:40), чудово узгоджується з дієсловом, яке вживав Лука (Лк. 23:53) і яке в англійському тексті Біблії передається як «загорнули»... Вранці першого дня тижня тіло Ісуса зникло, але похоронні завіси залишилися на місці...

Про поховання Христа професор Джордж Ігер у Міжнародній стандартній біблійній енциклопедії пише таке: *Його провели, суверо дотримуючись звичаїв і законів Мойсея: «...то труп його не буде ночувати на дереві, але конче поховаєш його того дня, бо повішений — Боже прокляття, і ти не занечистиши своєї землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі на спадок» (Повтор. Зак. 21:23).* «Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас, бо написано: «Проклятий усякий, хто висить на дереві!»... (Гал. 3:13), а також у згоді з суто людськими позивами, коли Йосип з Аритматеї вирушив до Пілатама та вимолив у нього Тіло Ісуса, щоб поховати його в день розп'яття (Мт. 27:58 і далі).

Місіонери та уродженці Сирії розповідають, — продовжує професор Ігер, — що й до наших днів там дотримуються звичаю обмивати тіло (Ів. 12:7; Ів. 19:90; Мк. 16:1; Лк. 24:1), сповівати руки та ноги стрічками з тканини, зазвичай лляними (Ів. 19:40), і покривати або об'язувати обличчя серветкою або хусткою (Ів. 11:44). Досі заведено поміщати між пеленами пахощі та інші речовини, що уповільнюють тління... ми знаємо, що після смерті Ісуса Никодим «...смирув приніс, із алоєм помішану, щось літрів із стом» та що «...узяли вони тіло Ісусове, та й обгорнули його у повному із пащочками, як є звичай ховати в юдеїв», а також, що Марія Магдалина з двома іншими жінками принесли аромати для тієї ж мети (Мк. 16:1; Лк. 23:56).

Деякі подробиці поховання Христа ми можемо знайти в Генрі Летема: *Ми можемо зробити висновок... за працями давніх авторів, що Тіло Христа принесли до місця поховання без труни чи його подоби; несли його на плечах за допомогою нош, а одягнене воно було або у звичайній одяг, поверх якого були обгорнуті смуги матерії, щоб, мабуть, утримати пахощі, або ж було просто сповите тканиною. «Обличчя покійника, — пише доктор Едерсхайм, — було відкрито. Тіло лежало лицем догори, з руками, складеними на грудях». Судячи зі звичаїв, що дійшли до нашого часу, можна вважати, що шия та верхня частина плечей також зазвичай були оголені.*

Як пише Іван (Ів. 19:38–41), Тіло Христа було підготовлено до поховання Никодимом та Йосипом з Аритматеї у великому поспіху. Ймовірно, його обернули в три або чотири довгі смуги лляної тканини з великою кількістю пахощів у кожній складці, а голову обернули в хустку, з'явивши її кінці. Коли Тіло поклали в гробницю, Його голова лежала на піднесеній частині в кінці кам'яного уступу, що служила подушкою.

Розглянемо тепер питання про пахощі. *Ні в Євангелії від Івана, ні в інших Євангеліях не йдеться про те, що пахощі були виявлені в гробниці. Ця обставина дуже знаменна. Можна думати, що пахощі загорталися між шарами лляних покривал. Давно зазначено, що Никодим, згідно з Євангелієм від Івана, приніс для поховання величезну кількість пахощів; з іншого боку, питання про кількість не таке важливе, як інший факт,*

на якому сходяться найавторитетніші автори: що пахощі були сухими й, отже, розсипалися б по підлозі, якби Тіло поставили вертикально або зняли з нього похоронні покривала. «Літрів із сто» пахощів займали б тоді дуже помітний обсяг. Під «алое» тут мається на увазі запашний деревний порошок. «Миро» ж являло собою ароматичну смолу, шматочки якої перемішувалися з цим порошком. Очевидно, тіло також часто змащували напіврідкими мазями на кшталт нарда. Одним із наслідків такого оброблення стало б прилипання до тіла частини порошку, яка перебувала з ним у контакті; основна маса порошку, однак, залишилася б сухою. Голову і волосся також умащували цією маззю, хоча мені не вдалося відшукати вказівок на те, що порошкою підбіні пахощі поміщаються на обличчя або голову. Водночас, коли Тіло нашого Господа поспішно готовували до поховання, навряд чи був час для його умащення або інших складних процедур: швидко наблизився західсонця, а з ним і субота. Мабуть, Тіло просто занурили в запашний порошок. Можна також припустити, що жінки прагнули виправити цей недогляд як могли та що вранці в неділю вони принесли до гробниці народ або іншу дорогу мазь, щоб завершити умащення. Іван пише тільки про миро та алое, але Лука каже, що жінки принесли «пахощів і мира», а в Марка ми читаємо: «...накупили пахощів, щоб піти й намастити Його» (Мк. 16:1). Мабуть, вони не мали наміру чіпати покривала, але хотіли лише властити Христу голову та шию.

КАМІНЬ

Євреї називали цей камінь голел, — пише про камінь, що затуляв гробницю Христа, Олександр Брюс.

Генрі Голломан, цитуючи Джорджа Макі, зазначає, що *вхід до головного приміщення гробниці був затулений великим та важким кам'яним диском, який скочувався спеціальною колією.*

Цей камінь використовувався, як коментує професор Томас Торберн, для захисту як від людей, так і від звірів. Далі він пише: Камінь цей часто згадується талмудистами. Згідно з Маймонідом, використовувалася також конструкція ех лінго, alia Materia. Торкаючись розмірів каменю, професор Торберн зазначає, що зрушити його могли лише кілька людей відразу. Оскільки камінь перед гробницею Ісуса мав би запобігти викраденню Його тіла, він був, ймовірно, ще більшим, ніж зазвичай!

Говорячи про величезну вагу каменю, професор Торберн наводить цікаву вставку в тексті Євангелія від Марка (Мк. 16:4), що міститься в так званому Кодексі Беzi, євангельському списку IV століття, що зберігається в Кембризькій бібліотеці: *I коли Він був покладений туди, Йосип по-містив у гробниці камінь, якого не могли відкотити двадцять осіб.* Важливість цієї знахідки професора Торберна стає ясною, якщо згадати правила переписування рукописів. Переписувач, який хотів підкреслити власну інтерпретацію, зазвичай записував свою думку на берегах, а не включав її в текст. Отже, можна зробити висновок, що ця вставка скопійована з тексту, який був близичий до часів Христа та, можливо, належить до I століття. Ця фраза, отже, могла бути записана очевидцем, якого вразили розміри каменю, поміщеного перед усыпальницею Христа. Важливість цієї вставки в Кодексі Беzi зазначає також Гілберт Вест з Оксфордського університету у своїй книзі *Історія та свідчення воскресіння Ісуса Христа.*

Усі свідки сходяться на тому, — зазначає професор Семюел Чендлер, — що жінки, що прийшли, побачили камінь відкоchenim убік або прибраним. Самі жінки не змогли б цього зробити, бо камінь був для них надто важким.

Професор Едерсхайм, християнин єврейського походження, відмінний знавець історії новозавітних часів, пише про поховання Христа: *Його поклали лежати в ніші нової гробниці, вирубаної в скелі. І коли вони вийшли, то, згідно зі звичаєм, підкотили до гробниці величезний камінь (голел), щоб затулити вхід до нього, а для підтримання, ймовірно за тим же звичаєм, притулили до виходу й менший камінь, так званий дофег. Саме в місці зіткнення цих двох каменів єврейські правителі наступного дня, незважаючи на суботу, поставили печатку, щоб було видно їхнє найменше зрушення з місця.*

Вранці в неділю до гробниці прийшла Марія та її подруги. Професор Френк Морісон пише про це таке: *Жінок напевно турбувало питання про те, як ім зрушити цей камінь. Приймні дві з них були очевидицями поховання і приблизно знали, як все було. Великий і важкий камінь був для них серйозним утрудненням. І тому, читаючи в ранньому Євангелії (від Марка) їхні слова «Хто відвальить нам каменя від могильних дверей?» (Мк. 16:3), важко позбутися думки, що ця стурбованість жінок питанням про камінь не просто зумовлена їх психологією, але є чітким історичним елементом ситуації аж до їх приходу до гробниці.*

Морісон називає камінь біля гробниці Христа єдиним німим і непорушним свідком усього епізоду й додає: *Певні факти, що стосуються цього каменю, закликають до найретельнішого аналізу.*

Розглянемо для початку його розміри та можливу природу. Безсумнівно, що цей камінь був великий і, отже, дуже важкий. Усі новозавітні письменники, говорячи про нього, підтверджують це. Марк пише, що він був «дуже великий»; Матвій говорить про «великий камінь», а Петро: «Камінь бо був великий». Це підтверджується й занепокоєнням жінок щодо того, як ім відвальiti камінь. Якби він не мав значної ваги, три жінки виявилися б досить сильними, щоб його разом зрушити. Отже, ми приходимо до того, що він був принаймні надто важкий, щоб жінки могли його зрушити без сторонньої допомоги. Усе це має найпряміші наслідки для нашого аналізу...

ПЕЧАТКА

І вони відійшли, і, запечатавши каменя, біля гробниці поставили (Мт. 27:66).

Арчибалд Робертсон вважає, що камінь біля гробниці Христа був опечатаний за допомогою ...шнура, натягнутого через камінь та опечатаного на обох кінцях, як у Дан. 6:17 («І принесений був один камінь, і був покладений на отвірями, а цар запечатав її свою печаткою та печаткою своїх вельмож, що не буде змінена Даніїлом справа»). Далі він пише: *Печатка була накладена в присутності римських стражників, які залишилися біля гробниці, щоб охороняти цей знак римської влади. Вони намагалися запобігти викраденню тіла та воскресінню (Брюс), але їх старанність привела до протилежного результату: з'явилися нові свідки пропажі Тіла та воскресіння Христа (Пламмер).*

Цей дієприкметниковий зворот, — пише Олександр Брюс про запечатування гробниці, — ніби в дужках вказує на додаткові застереження. Нитка була протягнута впоперек каменю й опечатана з обох кінців. Гідні мужі зробили все, щоб запобігти викраденню Тіла та воскресінню!

Генрі Мен, член Верховної ради Індії, колишній викладач юриспруденції та цивільного права в коледжі Мідл-Темпл, професор цивільного права в Кембризькому університеті, пише про юридичне значення римської печатки, вказуючи, що вона вважалася способом підтвердження правдивості.

(Далі буде...)

Багато хто запитує, чому в християнстві так багато різних гілок, течій і деномінацій. Якщо це єдина релігія, що дісно рятує, то чому стільки роз'єднаності? Навіть трапляється неприязне ставлення між християнами різних напрямів. Усе це викликає подив. А часом навіть відвертає деякіх людей від пошуку істини. Невже кожному, хто шукає Бога, доведеться з усім цим розбиратися?

Тих, хто народився й виріс у християнському середовищі, які роз'єднаність не особливо хвилює, тому що найчастіше вони слідують тому, що чули та бачили з дитинства. А ось для непосвячених людей це часом є каменем спотикання! Як до цього ставитися? Цій проблемі і присвячена ця стаття.

НЕЗДАТНІСТЬ ЗРОЗУМІТИ БОГА ЛЮДСЬКИМ РОЗУМОМ ЧИ ЛОГІКОУ

Одна з перших причин роз'єднаності в християнстві — коли Бога намагаються вмістити в рамки людського розуміння, замість того щоб самим перетворювати себе

Йов, Єремія (Вих. 33:13; Йов 21:6–15; Йов 33:13; Єр. 12:1; Пс. 72:1–23). І це люди, які вшановувалися честі розмовляти з Богом і знати Його дуже близько! Мойсей просив Бога відкрити йому шлях Божий, тобто він хотів пізнати Бога краще.

Вих. 33:13 — Тож тепер, коли знайшов я милість в очах Твоїх, об'яви ж мені дорогу Свою, і я пізнаю, як знайти милість в очах Твоїх. I побач, бо цей люд — то народ Твій.

Праведник Йов, цар Соломон і пророк Єремія ставили під сумнів Бога правосуддя.

Йов 21:7 — Чого несправедливі живуть, доживають до віку, і багатством зміцнюються?

Екл. 8:14 — Є марнота, яка на землі діється, — що є справедливі, що лихо спадає на них, мов за вчинок безбожних, а є безбожні, що

не може ніхто. Бо «хто розум Господній пізнав, який би його міг навчати?» А ми маємо розум Христів!

1 Кор. 8:1–3 — Знання ж надимає (викликає гордість), любов же буде. Коли хто думає, ніби щось знає, той нічого не знає ще так, як знає повинно. Коли ж любить хто Бога, той пізнаний Ним.

Коли християнин міняється відповідно до Христового вчення і дотримується на практиці цього вчення, всі питання, що конфліктували раніше зі здоровим глупдом, дивовижно й гармонійно вирішуються.

ІНШІ ПРИЧИННИ РІЗНИХ ДУМОК ТА РОЗ'ЄДНАНОСТІ У ХРИСТИЯНСТВІ

1. Бог навмисне приховав Свою премудрість від мудрих цього світу

Лк. 10:21 — Прославляю Тебя,

Дуже цікаво, але віряни з різних деномінацій і навіть країн, які мають особистий двосторонній зв'язок із Богом, коли зустрічаються та спілкуються, з подивом виявляють однодумність між собою з основних, фундаментальних питань. Це показує, що у всіх, хто широ шукає серцем Бога, один Учитель — Дух Святий.

3. Божі істини відкриваються поступово, у міру духовного зростання

Істина Божа відкривається людині, що увірувала, поступово, у міру її духовного зростання й перетворення відповідно до цієї відкритої істини. Коли християнин виконує те, що Бог відкрив йому, тоді процес духовного зростання й подальшого відкриття Його істин продовжується. Саме так і відбувається духовне зростання людини. І це є ще однією причиною поділів у християнстві — коли духовні немовлята, не знаючи повноти істини, поділяються за лише їм видимими причинами, які зовсім не є серйозними для поділу, але такими здаються тільки в їхніх очах.

Так було в дні служіння апостола Павла, коли віряни в коринфській церкві почали поділятися через віддання переваги різним служителям.

1 Кор. 3:1–5 — І я, браття, не міг говорити до вас, як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі. Я вас годував молоком, а не твердою їжею, бо ви не могли її їсти, та я тепер ще не можете, бо ви є тілесні. Бо коли заздрість та суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні, і хіба не по-людському робите? Но коли хто каже: «Я ж Павлів», а інший: «Я Аполлосів», то чи ж ви не тілесні? Но хто ж Аполлос? Або хто ж Павло? Вони тільки служителі, що ви увірували через них, і то скільки кому дав Господь.

1 Кор. 2:10–12 — А нам Бог відкрив це Своїм Духом, — усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини. Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проявляється? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого. А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Богадоровані нам...

Скорбота, страждання, особиста зустріч із Богом звільнює людину від нашарування вузьких деномінаційних понять, відкриває серце й робить його здатним до прийняття духовних істин.

4. У роз'єданості християн зацікавлений диявол

Сатана зацікавлений і навіть просив Бога, щоб християни були поодинці, на кшталт того, як сіють пшеници. Адже іх тоді набагато легше здолати. Але Христос, навпаки, заохочує Своїх послідовників до спілкування між собою й навіть на служіння посилає не по одному, але по двоє. Він обіцяв незримо перебувати зі Своїми послідовниками, коли вони збиратимуться для спілкування в Іого ім'я. Помісні громади є ідеальною умовою для досягнення та розвитку взаємної поваги, жертовності та гармонії між окремими членами церкви. Розвиток цих навичок є важливим для вічного спільногопрізвиснування в Небесному Царстві.

Лк. 22:31 — І промовив Господь: «Симоне, Симоне, — ось сатана жадав вас, щоб вас пересясти, мов ту пшеницю».

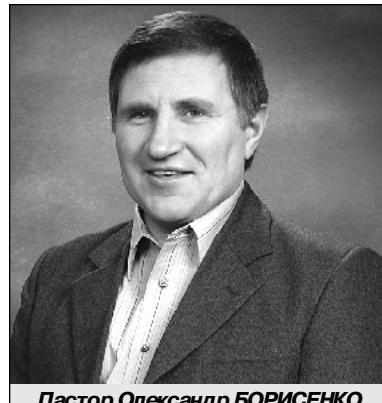
Мт. 18:20 — Боди двоєчі троєв Ім'я Мое зібрані, — там Я серед них.

Ефр. 10:25 — Не кидаймо зброрусвого...

На наших відмінностях намагається зіграти ворог душ людських, сиючи взаємну заздрість та роздмухуючи почуття власної переваги. І зовсім погано, коли хтось пишиться своєю перевагою в тій сфері, в якій Бог його обдарував, і починає нехтувати іншими людьми, забуваючи, що вони для нього не менш важливі, ніж він для них. Тому Христос і Його апостоли спрямовували людей до взаємної любові, шанування інших вище за себе.

Ів. 15:12 — Оце Моя заповідь, — щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив!

Флп. 2:3 — ...в покорі майте один одного за більшого від себе.

Пастор Олександр БОРИСЕНКО

добро спадає на них, мов за чин справедливих! Я сказав, що марнота ти оце!

Ер. 12:1 — Справедливий Ти, Господи, будеш, коли б я судився з Тобою, проте правуватися буду з Тобою: чому то дорога безбожним щастіться, чому то спокійні всі зрадники?

Не дивно, коли й у наш час християни також не завжди можуть зрозуміти Бога, тому що людське мислення дуже відрізняється від Божого.

Iс. 55:8–9 — Бо ваші думки — не Мої цедумки, адороги Мої — то не вашідороги, говорить Господь. Но насіннє небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за вашідороги, а думки Мої — за ваші думки.

Наприклад, нам важко зрозуміти, як можуть співіснувати в гармонійні згода відомості, які позначають на Господь, люблячи людину й бажаючи її спасіння, іноді ставить її в становище, коли їй ніхто не може допомогти. Деякі хворіють на невільковну хворобу, хтось опиняється в безвихідному становищі з інших причин. І все це для того, щоб така людина втратила надію на інших людей або на самого себе. Згасає звичайна цікавість і захопленість мирським життям і пробуджується пошук сенсу життя та призначення людини на землі. Отже, людина починає шукати вихід не в матеріальному світі та в неї пробуджуються духовні здібності. З іншими людьми Бог досягає таких самих результатів через внутрішнє осянення — одкровення. Це дуже схоже на вікові зміни, що відбуваються у всіх людях: коли дитина, що підросла, втрачає цікавість до іграшок, які ще вчора так радували й займали всю її увагу. Так може відбуватися й із дорослими цілеспрямованими людьми, особливо коли хтось молиться за їх спасіння. Тоді п'янки земні цілі стають таким людям нецікавими, і вони пробуджуються для Бога!

Повтор. Зак. 29:29 — Закрите те, що є Господя, Бога нашого, а відкрите — наше та наших сінів із гігашок, які ще вчора так радували й займали всю її увагу. Так може відбуватися й із дорослими цілеспрямованими людьми, особливо коли хтось молиться за їх спасіння. Тоді п'янки земні цілі стають таким людям нецікавими, і вони пробуджуються для Бога!

БОГА НЕ ЦІЛКОМ РОЗУМИЛИ НАВІТЬ ГІДНІ БІБЛІЙНІ ПЕРСОНАЖІ

Буває, зустрічаються люди різних національностей і зовсім не можуть зрозуміти один одному через незнання мови. І якщо зовсім схожі істоти — з вигляду, за природними потребами, але які народилися в різних країнах — не можуть зрозуміти одна одну, чи дивно те, що людина не може зрозуміти Бога?

Бога не розуміли й навіть сумнівалися в Його правосудді такі біблійні персонажі, як Мойсей,

Йов, Єремія (Вих. 33:13; Йов 21:6–15; Йов 33:13; Єр. 12:1; Пс. 72:1–23). І це люди, які вшановувалися честі розмовляти з Богом і знати Його дуже близько! Мойсей просив Бога відкрити йому шлях Божий, тобто він хотів пізнати Бога краще.

Вих. 33:13 — Тож тепер, коли знайшов я милість в очах Твоїх, об'яви ж мені дорогу Свою, і я пізнаю, як знайти милість в очах Твоїх. I побач, бо цей люд — то народ Твій.

Праведник Йов, цар Соломон і пророк Єремія ставили під сумнів Бога правосуддя.

Йов 21:7 — Чого несправедливі живуть, доживають до віку, і багатством зміцнюються?

Екл. 8:14 — Є марнота, яка на землі діється, — що є справедливі, що лихо спадає на них, мов за вчинок безбожних, а є безбожні, що

не може ніхто. Но «хто розум Господній пізнав, який би його міг навчати?» А ми маємо розум Христів!

1 Кор. 8:1–3 — Знання ж надимає (викликає гордість), любов же буде. Коли хто думає, ніби щось знає, той нічого не знає ще так, як знає повинно. Коли ж любить хто Бога, той пізнаний Ним.

Коли християнин міняється відповідно до Христового вчення і дотримується на практиці цього вчення, всі питання, що конфліктували раніше зі здоровим глупдом, дивовижно й гармонійно вирішуються.

ІНШІ ПРИЧИННИ РІЗНИХ ДУМОК ТА РОЗ'ЄДНАНОСТІ У ХРИСТИЯНСТВІ

1. Бог навмисне приховав Свою премудрість від мудрих цього світу

Лк. 10:21 — Прославляю Тебя,

СЛОВО ПАСТОРА

РОЗ'ЄДНАНІСТЬ У ХРИСТИЯНСТВІ

НАШІ ВІДМІННОСТІ — ЗАДУМ ТВОРЦЯ

Відразу хочу звернути вашу увагу, що Біблія вказує на низку причин, через які можуть бути непорозуміння й розбіжності та через які люди можуть бути не зовсім зрозумілім шляхом Христовим. Апостол Павло припускає, що поділи — це нормальне явище, що підтверджує особливості нашої індивідуальності. Поділи можуть бути результатом того, що люди по-різному сприймають навколоїшній світ та інформацію, яка до них надходить, а також можуть бути результатом роботи їх головного мозку з опрацюванням цієї інформації.

1 Кор. 11:19 — Но мусить між вами й поділи бути, щоб відкрились згадані вами досвідчені (здібні, талановиті).

Християнство — це не маса сірих особистостей, які мають виглядати абсолютно однаковими, але середовище для розвитку індивідуумів, які мають особисте спілкування з Господом і виконують свою роль у Всесвіті. Як немає двох однакових листів на дереві, як немає у світі двох абсолютно однакових сініжинок, так і кожна людина неповторна. Тому і процес осмислення, і гамма почуттів, що переживаються, можуть бути абсолютно різними у всіх людей. Як буки квітів, майстерно підібрані із різними відтінками, таїть в собі сініжини, якими наділив їх Творець. Він наголошує, що кожен окремий член не є всім для самостій

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Якщо Бог зміг змінити мене, то може змінити будь-кого... Колишній лідер банди розповів про те, як став пастором

Протягом багатьох років Террелл Скотт був лідером злочинного угруповання, торгував наркотиками та скоював озброєні пограбування, за що й опинився у в'язниці. Але саме там Бог розтопив кам'яне серце хлопця.

Порожнеча, біль, страждання і скорбота — цими чотирма словами пастор церкви *Страсне життя* в Макдоно (Джорджія, США) Террелл Скотт описує ті роки, коли він був лідером злочинного угруповання.

Більшу частину свого підліткового віку та юності Скотт провів, беручи участь у бійках із бандами, торгував наркотиками та скоєнні озброєних пограбувань. У ті роки він був залежний від алкоголю, вживав і продавав марихуану, кокаїн, екстазі та метамфетамін.

В інтерв'ю *The Christian Post* Скотт розповів, що ріс у проблемній та неповній сім'ї та не мав близьких стосунків із батьком. Він прагнув відчутися себе повноцінним і шукав братських стосунків, щоб заповнити порожнечу, залишену відсутністю батька. Усі ці чинники, за його словами, привели до того, що він зібрав навколо себе банду, відому своєю жорстокістю.

У Макдоно, де ріс Скотт, банди не вважалися чимось незвичайним. Багато його однолітків створювали власні угруповання на момент закінчення середньої школи. А далі — бійки, напади, побиття, розбій, вимагання та війни між бандами.

Скотт сподівався, що, сформувавши банду, він здобуде братерство та єдність. У п'ятнадцять років він зібрав хлопців зі шкільної футбольної команди та заснував власну банду. Попереду на нього чекали десять років злочинного життя, яке зрештою призвело до його арешту та тюремного ув'язнення.

У віці двадцяти одного року Террелл

Скотт дістав п'ять років ув'язнення, а також штраф у розмірі п'ятисот тисяч доларів. Перебуваючи в ув'язненні, Скотт і далі керував своєю бандою з в'язниці та торгував наркотиками протягом кількох років, перш ніж його зловили. За це його перевели в окрему камеру.

Протягом шести місяців ізоляції Скотт почав помічати, що все частіше думає про існування Бога. Якось уночі він звернувся до Ньюго в молитві, просячи Господа привести в його життя когось, хто допоміг би йому більше дізнатися про християнську віру.

Через місяць Скотт отримав листа від жінки на ім'я Брэнді, яку він одного разу пограбував під дулом гістолета.

— У листі Брэнді подіялася зі мною Евангелієм і сказала, що Бог має мету та план для мене. І Святий Дух торкнувся мене. Я покаявся, — сказав Скотт. — Я

був таким натхненим, що почав свідчити про Ісуса й ділітися Ним з усіма.

Протягом кількох місяців Брэнді регулярно відвідувала Скотта, щоб вивчати з ним Біблію. Після того як він віддав своє життя Ісусу у двадцять шість років, керівництво виправної установи звернуло увагу на зміни в його поведінці та служіння серед співкамерників. Пізніше суддя погодився скасувати штраф у розмірі п'ятисот тисяч доларів.

— Однією з останніх ночей у в'язниці я молився та в мене було видіння двох зчеплених рук. Я зрозумів, що Бог заликає мене змінити світ через служіння. Потім я почув голос Бога, який сказав мені, що я маю бути проповідником, щоб допомогти багатьом, — розповів Скотт.

Вийшовши з в'язниці, Скотт одружився з Брэнді. Сьогодні у пари п'ятеро дітей, а

у 2013 році вони заснували церкву *Страсне життя* в тому ж районі, де виріс Скотт. Щонеділі в церкві збирається приблизно сто парафіян. Вони також розпочали власне християнське служіння під назвою *The River Refuge* (*Річковий притулок*), щоб служити молоді в Макдоно, районі, який і далі бореться з високим рівнем злочинності.

— Якщо Бог зміг змінити мене, то зможе змінити будь-кого. І я хочу не допустити, щоб інші пройшли через те, через що я пройшов, і я хочу дати їм мету в житті, — сказав Скотт. — Я зробив багато помилок і завдав біль величезній кількості людей, але, бачачи, що зробив Бог, я просто хочу ділитися цим із дідайлі більшою кількістю дітей, щоб надихнути їх.

Бог дав мені серце для дітей. Понад дев'яносто відсотків дітей у Макдоно ніколи не зустрічалися зі своїми батьками, тому ми хочемо зробити першими крок уперед і стати для них благочестивим прикладом.

Божа благодать врятувала мене, врятувала від минулого та звільнила від наркозалежності, бо Бог може пробачити будь-кому та зцілити його, — розповів Скотт. — Нема нічого кращого, ніж слугити Господу. Те, що я знаходив на вулиці, у тому способі життя, було підробкою того, що мені було потрібно, і я ніколи не знаходив у цьому задоволення.

Коли я віддав своє життя Христові, це не було схожим на те, що я, бандит, наркоман і торговець наркотиками, одного разу прокинувся, а навколо — персики та троянди. Ні, це був процес, через який мене провів Бог, і я мусив довіритися Богові та Його зціленню, — додав Террелл Скотт.

За матеріалами *The Christian Post*, <https://inlight.news>

Мені знадобилося дев'ятнадцять років, щоб переконатися, що Господь поруч і завжди зберігав мене

Мене звуть Герман. Я один із сотень тисяч людей, які раніше були в рабстві в наркотиків та інших залежностей, але яких Господь помилував та врятував! У минулому в мене майже тридцятирічна наркотична залежність та чверть століття, проведені у в'язниці. Мій шлях до Бога був складним та довгим...

Народився я в невеликому провінційному містечку Шостці на Сумщині у звичайній, радянській тоді ще сім'ї. Мати й батько працювали день і ніч на заводі, а я був наданий самому собі та вулиці, де й дістав погане виховання. Батько сильно пив, і ми з мамою та молодшим братом, тікаючи від п'яного батька, часто ночували в сусідів.

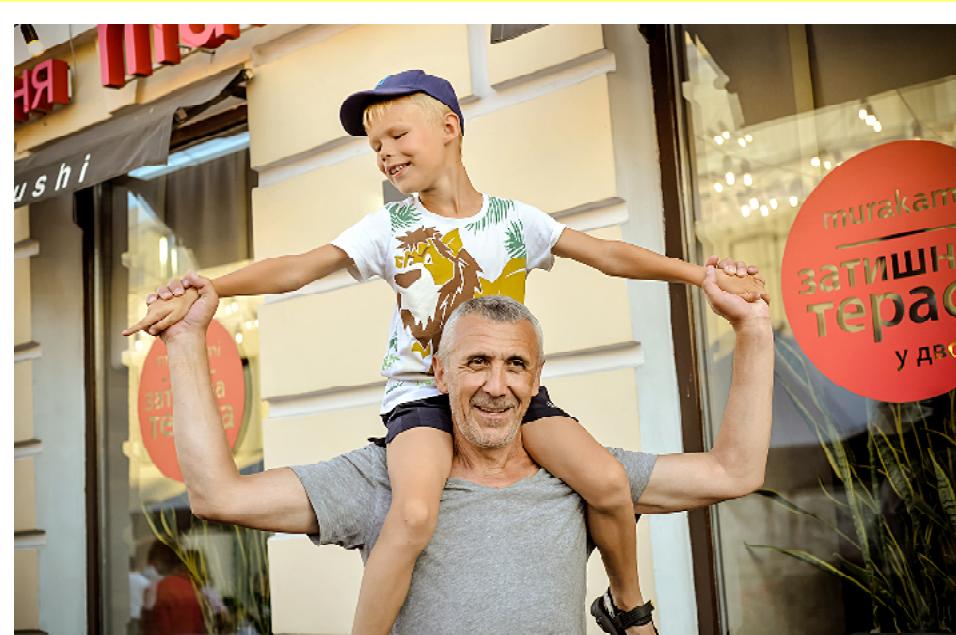
У шість років я вже почав курити, років у двадцять — пити з друзями вино в під'їздах, а трохи згодом нюхати клей. Наркотики вперше спробував у 1985 році, коли мені був двадцять один рік.

На той час у нас у містечку майже ніхто не знав, що в СРСР є наркоманія, усі були впевнені, що наркоманів у нас немає. Але я дуже скоро переконався, що вони є і я один із них. З того часу життя розділилося на дві частини: до й після.

На той момент у мене була дружина та дочка, але наркотична залежність дуже швидко зруйнувала мою сім'ю. А в 1987 році з'явилася перша судимість — два роки загального режиму.

Звільнинвшись із колонії, я відразу ж взявся за старе, буквально з першого дня. Прийшов до тями через рік... коли знову опинився в тюремній камері зі строком у три роки суворого режиму.

Зазвичай люди починають вірити в Бога, коли хтось проповідує. Мені ж ніколи не проповідував про Христа. Але в тій камері, у якій я опинився, я нарешті

усвідомив, що сам не зможу вирватися з цього замкненого кола, і вперше звернувся до Бога, у Якого ніколи не вірив. Звернувся по допомозу, з проханням врятувати мене, позбавити залежності від наркотиків, звільнити з в'язниці, адже знову іхати в зону дуже не хотілося. На жаль, дива тоді не сталося, і я дістав новий строк і поїхав до чергової зони. Нею виявилася колонія номер двадцять сім у Горлівці.

У новій для мене установі все було як завжди, зона як зона. Незвичайними виявилися люди, до яких я потрапив на зібрання. Начебто також залежні від наркотиків та алкоголью хлопці, які теж відбудують строк покарання. Їхня незвичайність полягала в тому, що вони не хотіли більше ні колотися, ні пити. І ма-

тюками з тюремною мовою вони теж не розмовляли. Вони були не такі, як інші ув'язнені.

Ці дивовижні хлопці розповіли мені про Ісуса, Який їх звільнив. Виявилось, що Бог таки почув мою молитву в тій тюремній камері. Але не все вийшло одразу.

Діставши свободу від наркотичної залежності, я подумав, що далі впораюся самотужки. Це було рішення, яке багато в чому вплинуло на все мое життя. Зрештою я дуже швидко повернувся туди, звідки мене вивів Бог.

Після цього були ще шість судимостей і дові роки, проведені у в'язниці, а між відсиджуваннями — наркотичний кошмар і невгамовна нічим туга за Богом.

Була купа діагнозів, та жодних шансів на майбутнє. Здавалося, що життя вже повністю зруйноване. Залишалася тільки надія... Надія на Бога, про Якого я знав, що Він ніколи не зраджує. Я сподівався, що Він не відвернувся від мене, що Він мене одного разу прийме.

Загалом, ось із таким життєвим багажем я опинився на своїй кінцевій зупинці — у колонії особливого режиму під номером п'ятдесят шість, де 15 травня 2012 року я примирився зі своїм Господом та присвятив Йому своє життя. Мені знадобилося довгих дев'ятнадцять років, щоб переконатися, що Господь завжди поруч, завжди був добрий до мене й завжди зберігав мене.

Через п'ять років я вийшов із колонії зовсім іншою людиною. Я був вільний і більше не боявся минулого. З того часу я жодного разу більше не повертається до минулого життя й жодного разу ще не пожалував про прийняті рішення. Бог повернув мені все, що я втратив за ці роки: сенс життя, здоров'я, дітей, радість. Але найголовніше — Ісус подарував мені вічне життя в Царстві Небесному.

Ось уже понад десять років я вільний від будь-яких залежностей і дуже вдячний за це Господу. Сьогодні я живу в місті Бучі, є членом церкви *Сила воскресіння* та беру участь із милості Божої в деяких її служіннях. Тут мене навчили жити з Богом, служити людям та допомогли стати повноцінною людиною. Якби не наші служителі (яким красно дякую за мое змінене життя), я б ніколи не зміг піднятися і стати тією людиною, ким я є сьогодні.

Зазвичай люди кажуть: *Вся слава Богу!* I я згоден із цим. Але також величезна подяка всім тим людям, які трудилися наді мною, вкладаючи віру та любов до Бога та людей! Мене оточують чудові люди, і я дуже задоволений своїм життям. I все це завдяки Ісусу Христу. Бог добрій, другі!

Герман ШУЛЬГА, Україна.

СВІДЧЕННЯ ВІД РОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Уперше я побачив зону, коли мені було років п'ять-шість. Ми з бабусею приїхали на побачення до мами. Мені тоді дуже зачарували й засудили до трох років позбавлення волі.

Строк тягнувся дуже повільно, і здавалося, що кінця не буде. Я, такий молодий, ще й не жив до путя, а вже був поранений наркотиком і в'язницею. Мене почали відвідувати думки: *Що буде далі зі мною?* Як я, такий злісований, можу прожити серед нормальних людей? Хто мені допоможе?

Мама дістала строк за недбалість на роботі, а батько помер, коли мені було три роки. Ми з братом залишилися з бабусею. Старій, ти було важко впоратися з нами двома, тому спочатку брат пішов до інтернату, а за ним і я.

Мамі за вироком дали сім років. Але весь час вона не сиділа. Вийшла амністія, і маму звільнили на три роки раніше. Вона влаштувалася працювати на залізницю. Її було дуже тяжко. Мама всіяко дбала про нас, намагаючись прогодувати та одягнути, але до серйозного виховання не доходило. Це призвело до того, що, залишаючись вдома одні, ми все частіше йшли на вулицю, яка виховала нас по-своєму. Такий спосіб життя привіз моого брата до спеціального ПТУ. Ми з мамою часто їздili до нього. Хоча там перевували підлітки, цей заклад нічим не відрізнявся від зони: той же паркан, колючий дріт, вежа...

Вкотре приїхавши до брата, ми побачили там жінку похилого віку. Вона стояла біля паркану, і охоронці весь час відганяли її. У руках вона тримала буханець хліба.

У військових мама запитала:

— Хто це?

Нам сказали, що ця жінка вже довго приходить сюди й кидає за паркан хліб. Спочатку ми подумали, що в неї тут сидить хтось із близьких, але потім дізналися, що її єдиний син потрапив до в'язниці та з невідомої причини помер. Я часто згадував цю жінку, адже для одних буханець хліба — це просто буханець хліба, а для інших — життя.

Після закінчення школи я не тільки крав та обманював, а й міцно підсів на наркотик. Обертаючись серед своїх друзів, я, щоб вижити, намагався у всьому їх наслідувати. І спочатку мені подобалося таке життя. Та й наркотики дістали було дуже легко. Але через деякий час я зрозумів, що не можу без дози. Як наслідок, колотися я став дуже часто, і це стало моєю головною метою. Сім'я, друзі, почуття, совість — усе було проколото. Я боявся красти та обманювати, але без цього прожити не міг. Тому страх переслідував мене постійно: я розумів, що мені доведеться відповісти.

Усе частіше в мене виникали проблеми із законом. У результаті в шістнадцять років я був

засуджений за крадіжку. Але мені дали відстрочку вироку. І все ж через пів року мене зарештували й засудили до трох років позбавлення волі.

Я розумів, що мені нічого не світиться. Але мені так хотілося на волю! І я почав звертатися до Бога. Якого я не знав. Я говорив Йому про те, що більше не хочу сидіти, що, якщо Він звільнить мене, я більше не повернуся до старого життя. Я як розумів, так і молився. І Він почув мене. Через місяць мене викликали на суд та амністували. Про те, що я проходив притулкове лікування, навіть не загадали.

Після звільнення я одразу ж

зійшов до реабілітаційного центру. І сталося диво: я опинився на волі! І звичайно, насамперед я вколовся. Який там реабілітаційний центр? Жив у кублі. Як наслідок, незабаром я почав горити всередині. Я розумів, що це прогресує туберкульоз. Мені стало все гірше та гірше. У легенях збиралася рідина. Я спав сидячи, бо лежачи дихати не мог. Відчував, що вмираю, що

нікому не потрібен...

Але Господь багатомилостивий! Він не залишив мене вмирати. Я пам'ятав, що своїх обіцянок я так і не виконав. Але Господь, на відміну від мене, залишився вірним. Він знову привів до мене Своїх дітей. Мене буквально віднесли до реабілітаційного центру. Наступного дня я опинився в лікарні у важкому стані. З'ясувалося, що, крім туберкульозу, у мене ще й занедбане зараження крові.

В реанімацію мене не прийняли, залишили вмирати в коридорі. На жаль, така доля кожного наркомана. Лікар тоді заявив, що його допомога вже не має жодного сенсу, що він не Бог, бо було вже надто пізно й мені залишалося жити кілька годин.

Один із моїх друзів сказав:

— Ви робіть свою роботу, а Бог зробить Свою! Він житиме стілки, скільки йому відпущеного.

Після цього лікар, сильно лаючись матом, погодився.

Перед тим, що сталося, я розмовляв із другом-вірянином. Він мені сказав, що є дві вічності: пекло та рай. І якщо людина вмирає без покаяння, то потерпляє в пекло та втрачає шанс на вічне життя в раю. Але я маю вибір. Й ось там, лежачи в коридорі та ледве дихаючи, я сказав:

— Господи, пробач мені! Боже, мені так хочеться жити! Я заслужив смерть, але сподіваюся на Твою милість.

І Господь помилував мене, дав мені надію на майбутнє. Я попросив Його увійти в моє серце, і Він дав мені справжню свободу. Він зцілив не лише мое тіло, а й душу. Бог добрий!

Після цього мене викликали до суду за старою справою і я вперше прийшов туди без страху. Перед цим мені багато радили, як правильно сказати останнє слово. Я ж знав, що мене однаково посадять і тому сказав:

— Вибачте, будь ласка, я більше цього робити ніколи не буду.

Суддя почала усміхатися і сказала, що важко повірити. Навіть мені самому стало смішно. Але сталося чергове диво: прокурор зажадав два роки відстрочки й мене не посадили.

Після того, що сталося, я вирішив, що служитиму Богу, і зrozумів, що для цього потрібно бути вірним Йому. Я полюбив Бога за Його вірність і милість. А через деякий час я уклав завіт із Ним і пообіцяв Йому служити чистою та доброю совістю. І слуху Йому до сьогодні.

Сьогодні я іноді згадую грати, які розділяли мене з мамою. Невважаючи на моє велике бажання, я не міг тоді обійтися її, відчути її тепло та любов, а я так потребував цього. Такі самі грати були між мною й Богом. І цими гратами був гріх. Як погано без мами! Але ще гірше жити без Бога! Вірити, але зовсім не знати та не розуміти Його.

Дорогий друже, Бог полюбив тебе й послав Свого Сина на землю. Ісус прийшов заради тебе. Він забрав усі гріхи — твої, мої... усіх людей. А Його, невинного та святого, розіп'яли на хресті як останнього грішника. Вмираючи, Він сказав: *Звершилося!* Звершилося твое та мое спасіння. Своїм воскресінням Він зруйнував гріховну перешкоду між тобою та Богом. У це потрібно просто повірити. У тебе є вибір. Запроси Його у свое серце зараз, і Бог змінить твоє життя через віру в Ісуса Христу, Який помер за тебе на хресті. Господь завжди зберігає тебе. Він подарував нам Своє Слово — Біблію. Читай її, і до тебе прийде жива та рятівна віра. Це Слово як хліб для душі. Хто єсть Його, той не помре. Як нам потрібний хліб, щоб жити, так потрібна й Біблія для душі, щоб жити вічно на небесах із Богом. Ісус каже: *Я Хліб Життя. І хто істиме цей Хліб — ніколи не вмре.*

Згадай жінку під зоною, яка перекидала буханці через паркан. Вона щодня несла туди хліб. Це була чиясь мама, яка не хотіла, щоб її син помер. Небесний Батько теж не хоче, щоб ти помер, і дає тобі Свій Хліб із небес.

Людина, яка живе без Бога, — мертвa людина, живий труп... Вона сліпа та глуха. І Бог, щоб воскресити тебе до нового життя без гріха, дає тобі цей Хліб. Не відкидаЙ Його. Це життя для твоєї душі.

Я знаю, що ти маєш віру, а ти не забудь, що Ісус віддав за тебе Своє життя. Тепер живи лише для Нього. Хто має Сина Божого, має вічне життя.

Уже майже двадцять років я служу залежним людям і готовий допомогти тобі.

Сергій КУЗНЕЦОВ,
Україна,
<https://facebook.com/turemniukapellan>

ГРАТИ

Яким же я був самотнім! Писати не було кому, та й марно. Але одного разу я надіслав листа другу: мені треба було дізнатися про долю брата. Відповідь я дістав дуже швидко, і це також дивувало мене! Мій друг майже не цікавився мною, та і про себе мало розповідав. Весь лист говорив про Ісуса Христа, про Бога, Який помер за наші гріхи та на третій день воскрес для нашого віправдання. Мій друг писав, що тільки в Христі можна знайти справжню свободу й сенс життя. А трохи пізніше я діставзвістку ще від одного приятеля, з яким понад десять років перевував у наркотичній залежності. І він теж говорив про того ж Бога, про Сина, про спасіння.

Вони часто писали мені. Але я був певен, що мені це не потрібно: строк маленький — лише три роки, і половину я вже відсидів. І тут вийшов указ про амністію. Маючи четверту судимість та чотирнадцяту статтю,

Я сказав:

— Бог, я обманув Тебе. Я знаю, що Ти мені допоміг мину-

згоду якісь старий, що вільний і не носить кайданів. Тільки він знає, як звільнитися від них. Він так рідко з'являється, що багато хто сумнівається, чи це правда.

«Робити нічого», — подумав купець, — може, ще побачу цього старого й дізнаюсь, як мені звільнитися».

З того часу минуло чимало років, купець уже постарів і посив. І ось одного разу він несподівано побачив старого, що вільно йшов вулицею та не був закутий у кайдани.

— Дідусю, — вигукнув в'я-

звернувшись до нього купець, — у чому секрет цього дивного міста?

— Це місто не просте, — відповів старий, — бо в ньому стоять в'язнями та звільнються від кайданів, лише подумавши про це. Ти тому й урятувався, що повірив моїм словам. А ті, хто не вірить мені, залишаються в'язнями цього міста, і я вже нічим не можу їм допомогти.

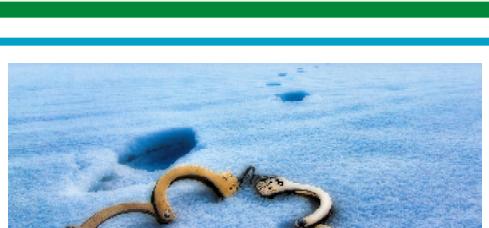
«Як у слові Моїм позостанетеся, тоді спроваді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:31–32).

<https://pritchi.ru>

МІСТО КАЙДАНІВ

Колись купець відправився в іншу країну і прийшов у дивне місто, де всі жителі були в кайданах. Купець подумав: «А якщо й мені надягнуть кайдани, що тоді робити?»

Несподівано в ту ж хвилину з'явилася варта і, побачивши нову вільну людину, одразу ж закула його в кайдани. Втративши можливість повернутися додому, купець захувався. Він звернувся з розпитуванням до нещасних городян,

чому вони всі в кайданах. І ті відповідали, що у їхньому місті здавна такі звичаї. Купець запи-
ти — Невже всі мешканці міста приреченні все своє життя носити кайдани?

Люди відповіли йому:

— З чуток, іноді в місто при-

ходить якісь старий, що вільний і не носить кайданів.

— Синку, — відповів старий, — подумки скажи собі: «Нехай стража негайно звільнить мене від кайданів» — і ти будеш вільний.

В'язень подумав, що це не вдалий, гіркий жарт, але вирішив спробувати і промовив ці заповітні слова. Відразу ж з'явилася варта та звільнила його від кайданів.

Купець поспішив піти з цього дивного міста, дивуючись тому, що сталося. Вибігши за ворота, він знову побачив того самого старого, який допоміг йому звільнитися.

— Дідусю, скажи мені, —

I. ПОХОДЖЕННЯ СМЕРТІ

1. Заповідь Бога Адаму та Єви

Бог наказав Адаму та Єві не їсти від плоду дерева пізнання добра і зла, щоб не померти (померти не від плоду, а від непослуху Богові!): **Буття 2:16–17** — *І наказав Господь Бог Адамові, кажучи: «Із кожного дерева в раю ти можеш їсти. Але з дерева знання добра й зла — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!»* Адам та Єва не послухалися.

2. Результат порушення Божої заповіді

Неслухняність є гріх. Неслухняність людини виявилася порушенням заповіді Бога. Смерть увійшла до людини разом із гріхом: **Римлян 5:12** — *Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть в усіх людей через те, що всі згришили.*

Біблія вчить, що смерть — це покарання за гріх: **Римлян 6:23** — *Бо заплата за гріх — смерть!..*

II. РІЗНОВИДИ СМЕРТІ

1. Є два різновиди смерті:

• фізична смерть — смерть тіла (відділення душі від тіла);

• духовна смерть — смерть духу (відділення духу від Бога).

Бог обіцяв Адаму та Єві, що вони помруть, якщо скушують від плодів дерева пізнання добра та зла. Але ми знаємо, що вони фізично не померли, коли покушували цих плодів. Що ж сталося? Вони померли духовно, і водночас вони почали вмирати фізично (тіло стало старіти, хворіти та вмирати).

Померти духовно — значить померти для Бога: для взаємин із Ним, для святості та праведності, для служіння Йому тощо.

Усі наступні люди почали народжуватися не за образом Божим, а за образом Адама, у якому образ Божий був уже порушенний, тому що дух Адама помер. Тобто всі наступні люди почали народжуватися фізично живими, але духовно мертвими.

2. Підказка Ісуса Христа

Матвія 8:21–22 — *А інший із учнів промовив до Ньюго: «Дозволь мені, Господи, перше піти баатька свого поховати». А Ісус йому каже: «Іди за Мною, і зостав мертвим ховати мерців своїх!»*

Луки 9:59–60 — *І промовив до другого Він: «Іди за Мною». А той відказав: «Дозволь мені перше піти, і баатька свого поховати». Він же йому відказав: «**Зостав мертвим ховати мерців своїх. А ти йди та звіщай Царство Боже.***

Отже, з цих двох віршів можна зробити висновок про три категорії людей.

A. Мертвий чи живий?

• Люди можуть бути фізично мертвими (померлими, мертвими).

• Люди можуть бути фізично живими, але духовно мертвими.

• Люди можуть бути й фізично, і духовно живими. Цілі, цікавість та поведінка залежать від стану людини: жива вона чи мертвла.

B. Різні цілі, інтереси, справи...

• **Справи духовно мертвих — ублажати собі подібних:** *Зостав мертвим ховати мерців своїх (Луки 9:60).*

• **Справи та цілі духовно живих — служити Богу:** *Іди (слідуй) за Мною (Матвія 8:22); А ти йди та звіщай Царство Боже (Луки 9:60).*

III. ВІДМІННІСТЬ ДУХОВНО МЕРТВИХ ВІД ДУХОВНО ЖИВИХ

1. Духовно мертві:

• **Духовно мертві: Іода 1:19** — *Це ті, хто відлучується від єдності, тілесні, що духа не мають.*

• **Мертві через провини та гріхи: Ефесян 2:1** — *І вас, що мертві були через ваши провини й гріхи; Ефесян 2:5* — *...і нас, що мертві були через прогріхи; Колосян 2:13* — *І вас, що мертві були в гріахах...*

• **Які були колись живі** (чи мали вигляд живих): *Об'явлення 3:1* — *...знаю діла твої, що маєш ім'я, ніби живий, а ти мертвий.*

• **Які мають мертву віру: Якова 2:14–20** — Яка користь, брати мої, коли хто говорить, що має віру, але діл не має? Чи може спасти його віра? Коли ж брат чи сестра будуть нагі, і позбавлені денного покорму, а хто-небудь із вас до них скаже: «Діді з миром, грайтесь та їжте», та не дасть їм потрібного тілу, — що ж то поможет? Так само й **віра, коли діл не має, — мертві в собі!** Але скаже хто-небудь: «Маєш ти віру, а я маю діл; покажи мені віру свою без діл твоїх, а я покажу тобі віру свою від діл моїх». Чи віруєш ти, що Бог один? Добре робиш! Та й демони вірують, — і тримтять. Чи хочеш ти знати, о марна людино, що **віра без діл — мертві?**

2. Духовно живі:

• **Померли з Христом для цього світу: Колосян 2:20** — *...ви вмерли з Христом умерли для стихій світу...*

• **Втратили життя заради Христа: Матвія 10:39** — *Хто душу свою зберігає, той погубить її, хто ж за Мене погубить душу свою, — той знайде її; Матвія 16:25* — *Бо хто хоче спастися своєю душою, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її; Івана 12:25* — *Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, — збереже її в вічне життя.*

• **Хрещені в Його смерть: Римлян 6:4–7** — *Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих словою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновленні життя. Бо коли ми з'єдналися подобою смерти Його, то з'єднаємося і подобою воскресення, знаючи те, що наш давній чоловік роз'язти із Ним, щоб знищилося тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха, бо хто вмер, той звільнився від гріха; Колосян 2:12* — *...були з Ним поховані у хрещенні...*

• **Померли для гріха: Римлян 6:2, 8–11** — *Ми, що вмерли для гріха, як що будемо жити в нім? <...> А коли ми померли з Христом, то віруємо, що жити з Ним будемо, значи, що Христос, воскреснувши змертвих, уже більш не вмирає, — смерть над Ним не панує вже більше! Бо що вмер Він, то один раз умер для гріха, а що живе, то для Бога живе. Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для гріха й за живих для Бога в Христі!*

• Живі для Бога в Христі: Римлян 6:11 — *Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі!*

• Живуть не за плотю, а за Духом: Римлян 8:9 — *А ви не в тілі, але в Дусі, бо Дух Божий живе в вас. А коли хто не має Христового Духа, той не Його.*

• Христос живе в людині, і завдяки цьому тілу мертві для гріха, а дух живий для праведності: **Римлян 8:10** — *А коли Христос у вас, то хоч тіло мертві через гріх, але дух живий через праведність.*

• Жив з Христом: Ефесян 4:4–5 — *...Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, — спасені ви благодатю; Колосян 2:13* — *І вас, що мертві були в гріахах в необрізанні вашого тіла, Він оживив разом із Ним, простивши усім гріхи...*

• Померли для Закону: Римлян 7:4–6 — *Так, мої*

А. Оскільки відомо, що Ісус після Своєї смерті на хресті спустився в пекло і проповідував там душам людей, які загинули під час Всесвітнього потопу, то, отже, Він врятував їх від пекла.

Б. Якщо Ісус зробив це один раз, Він може це зробити й в інший раз, а можливо, Він це робить постійно.

В. Померлому нічого боятися, бо він матиме ще один шанс зробити вибір між пеклом і раєм.

Дуже цікавий ланцюг міркувань. Але, на жаль, хибний. Розглянемо чому. **По-перше**, хіба тут мовиться, що Ісус, спустившися до померлих у пекло, урятував їх і вивів звідти? Тут мовиться, що Ісус проповідував їм. Проповідати — грецьке слово **kerusso** — означає сказати, засвідчити, проголосити істину. **По-друге**, тут мовиться, що Ісус зробив це лише один раз: Він засвідчив лише тим душам, які загинули під час Потопу. **І по-третє**, нам відома істина про спасіння, тому що Ісус проповідував цю істину під час Свого перебування на землі. Тому тим, хто живе сьогодні, немає й не буде виправдання, якщо вони не приймуть Ісуса Христа і Його догоцінну жертву на хресті за наші гріхи.

3. Ісус — заступник і посередник між Богом і людиною

Ісус — єдиний посередник між Богом і людиною. Ми не можемо бути посередниками між Богом та людиною.

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

МЕРТВІ ДУШІ

браття, іви **вмерли для Закону** через тіло Христове, щоб належати вам ішому. Воскреслиому з мертвих, щоб приносити плід Богові. **Бо коли ми жили за тілом, то пристрасті гріховні, що походять від Закону, діяли в наших членах, щоб приносити плід смерті. А тепер ми звільнилися від Закону, умерши для того**, чим були зв'язані, щоб служити нам обновленням духа, а не старістю букв; **Галат 2:19** — *Бо Законом я вмер для Закону, щоб жити для Бога.*

• Розіп'ялися з Христом: Галат 2:19–20 — *Бо Законом я вмер для Закону, щоб жити для Бога. Я розіп'ялися з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені.*

А що я живу в тілі тепер, — живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив, і видав за мене Самого Себе.

• Народжені згорі: Івана 3:3, 7 — *Поправді, по правді кажу Я тобі: Коли хто не **народиться згорі**, то не може побачити Божого Царства. <...> Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно **родитися згорі**; 1 Петра 1:23* — *...бо народжені ви не з тлінного насніння, але з нетлінного, — Словом Божим живим та тривалим.*

• Висновок: плоть і кров Царство Боже не успадковують (1 Коринтян 15:50) — *І це скажу, браття, що тіло й кров посісти Божого Царства не можуть, ані тління нетління не посадяє. Духовно мертві не можуть увійти в Царство Небесне. Людині необхідно народитися згорі (Івана 3). Біблія обіцяє: 1 Коринтян 15:22 — *Бо так, яків Адамівмирали усі, так само в Христі всі оживуть...**

• Притча про блудного сина закінчується словами Отця: **Луки 15:31–32** — *І сказав він йому: «Ти завжди зо мною, дитино, івсе мое — то твое! Веселитися та тішитися треба було, бо цей брат твій **був мертвий — і оживив, був пропав — і знайшовся!**»* Ця притча наочно зображує, як Бог ставиться до грешника, що кається і приходить до Ньюго.

IV. ЯК ЩОДО ПОМЕРЛИХ?

Деякі вірють у те, що, якщо молитися за померлих, їх можна відмолити, тобто вимолити в Бога прощення для них, щоб вони не потрапили в пекло. Подивімося, що про це говорить Біблія.

1. Притча про багатія й Лазаря (Луки 16:19–31)

Із цієї притчі ми дізнаємося таке:

• людина після смерті дістає те, що вона заслужила за життя (Луки 16:25);

• в пеклі люди страждають, а в раю — втішаються (Луки 16:24);

• між тими, хто перебуває в пеклі та в раю, лежить величезна прірва, так що з раю ніхто не може перейти в пекло, а з пекла ніхто не може перейти в рай (Луки 16:26).

2. Ісус проповідував у в'язниці духам

1 Петра 3:18–20 — *Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних, хоч умертвленій тілом, але Духом ожививний, Яким Він і духам, що в в'язниці були, зійшовши, звіщав; вони колись непокірливі були, як іх Боже довготерпіння чекало за Ноєвих днів, коли будувався ковчег, що в ньому мало, цебто вісімдці, спаслось від води.</*

8. Чистилища немає!

Якщо чистилище виконує таку важливу роль, то чистилище важливіше, ніж земля. А якщо так, то Ісус прийшов би не на землю, а в чистилище. А раз Він прийшов на землю, то це говорить про те, що те, що відбувається на землі, важливіше за все інше й має прямий стосунок до того, що з нами буде після смерті.

9. Якщо ви так любили тих, хто помер, то треба було свідчити їм і молитися за них тоді, коли вони були ще живі. А тепер уже надто пізно. Як говорить наше старе прислів'я, після бійки кулаками не махають.

10. Якщо вже й молитися за померлого, то за його воскресіння

У Біблії є кілька прикладів того, як люди Божі молилися за померлих і вони воскресали завдяки молитві. Крім прикладів Нового Завіту, коли люди були воскрешені Ісусом Христом, Старий Завіт також свідчить про пророків Іллю та Єлісея, за молитвою яких померлі повернулися до життя.

Ілля: 1 Царів 17:17–23 — I сталося по тих пригодах, — заслав був син тієї жінки, господині того дому. I була його хвороба дуже тяжка, аж духу не позосталося в ньому. I сказала вона до Іллі: «Що тобі до мене, чоловіче Божий? Прийшов ти до мене, щоб згадувати мій гріх та щоб убити моєго сина!» I сказав він до неї: «Дай мені сина свого!» I він узяв його з лоня її, і виніс його в горницю, де він сидів, і поклав його на своєму ліжку. I кликнув він до Господа й сказав: «Господи, Боже мій, чи ций удові, що я в ней мешкаю, учиниш зло, щоб убити її сина?» I витягся він тричі над дитиною, і кликав до Господа та казав: «Господи, Боже мій, нехай вернеться душа цієї дитини в неї!» I вислухав Господь голоса Іллі, і вернулася душа дитини в неї, — і вона ожива... I взяв Ілля дитину, і зіні її з горниці додолу, і віддав її матері її. I сказав Ілля: «Дивися, — твій син живий!»

Єлісеї: 2 Царів 4:30–37 — А мати того хлопця сказала: «Як живий Господь і жива душа твоя, — я не полишу тебе!» I він устав і пішов за нею. А Гехазі пішов перед ними, і поклав ту папілью на хлопцеве обличчя, та не було ані голусу, ані чуття. I вернувся він навпроти нього, і доніс Йому, говорячи: «Не збудився той хлопець!» I ввійшов Єлісеї у дім, аж ось той хлопець лежить мертвий на ліжку його! I ввійшов він, і замкнув двері за ними обома, та й молився до Господа. I ввійшов він, і ліг на того хлопця, і поклав уста свої на уста його, а очі свої на очі його, і долоні свої на долоні його. I схилився над ним, і стало тепле тіло тієї дитини... I він знову ходив по дому раз сюди, а раз туди. I ввійшов він, і знову схилився над ним, — і чхнув той хлопець аж до семи раз. I розглющив той хлопець очі свої. I покликав він Гехазі та й сказав: «Поклич ту шунамітянку!» I той покликав її. I прийшла вона до нього, і він сказав: «Забери свого сина!» I ввійшла вона, і впала до його ніг, і вклонилася до землі. I взяла вона сина свого та й вийшла...

Отже, якщо в когось є бажання молитися за померлих, то моліться за їхнє воскресіння з мертвих — щоб мали ще один шанс покаятися і прийняти Ісуса Господа і Спасителям.

11. Ідея викупу

Швидше за все, ідея викупу була запозичена людьми зі Старого Завіту: люди приносили жертви та думали, що так вони відкуплялися та сплачували свої гріхи. I так поступово жертива перетворилася на викуп, а викуп замінив покаяння...

Але Новий Завіт ясно показує, що людина нічим відкупитися від Бога не може: Яка ж користь людині, що здобуде ввесь світ, але душу свою занапастить? Або що дасть людина взамін за душу свою? (Матвія 16:26; Марка 8:27).

Стівен Лонг: Без викупу — прощення обходиться за- надто дешево. А дешеве прощення — це знак несерйозного ставлення до гріха. Бог дуже серйозно ставиться до гріха, тому наш викуп Йому дався дорогою ціною — смертю Ісуса Христа. Але зі Свого боку Він вимагає від нас покаяння.

Усе, що нам потрібно, — це усвідомити свою гріховність і звернутися за прощенням до нашого люблячого Небесного Батька. Не чекайте надто довго. Бог дає вам шанс покаятися сьогодні, прямо зараз. Біблія каже, що кожен, хто покличе Господне Ім'я, буде спасений. Покличте ім'я Господа Ісуса Христа, і Він спасе вас від ваших гріхів і дарує вам вічне життя.

Бог не хоче, щоб хтось потрапив у пекло. Та й кому з нас хочеться потрапити туди? У такому разі визнайте ваші гріхи перед Богом прямо зараз. Довірте своє життя Спасителю Ісусу... I ви перейдете від смерті в життя: Поправді, поправді кажемо: Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, — життя вічне той має, і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя (Івана 5:24).

Читайте Біблію щодня й намагайтесь чинити так, як вона вас учить. **Івана 14:21** — Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об'явлююсь йому Сам. Послух Богу буде найбільшим доводом вашої ласкові до Нього. Вірте в Бога, довіряйте Йому, і Він ніколи не підведе вас і не розчарує.

Зверніться до Господа з подібними словами:

Дорогий Господи Боже, сьогодні я відвертаюся від усіх своїх гріхів (перелічть їх). Від сьогодні я приймаю рішення довіряти Ісусу Христу — моєму Господу та Спасителю. Він є для мене єдиним шляхом спасіння. Він є «Шлях, Істина та Життя». Боже, вибач мені та зміни мене, даруй мені вічне життя. Молося в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав
Біблійний дискусійний клуб,
м. Монреаль, Канада
<http://www.cogmtl.net/Articles/018.htm>

СЛОВО ПАСТОРА

РОЗ'ЄДНАНІСТЬ У ХРИСТИЯНСТВІ

(Закінчення. Початок на 5-й стор.)

Прояв такої любові та поваги до інших можливий, лише коли людина принижує саму себе. Для мирської людини приниження самої себе є катастрофою, але, коли серце змінюється (народжується згори), це відбувається в собі стару людину, яка після гріхопадіння стала виражати волю диявола з його незалежністю від Бога й гордістю. Отже, християнин, що робить суд над собою, бере участь у процесі випровадження зі своєї плоті залишків дияволської спадщини, яку дістали всі ми, коли народилися.

5. Стара природа християн є плацдармом для поділів

Перші люди в едемському саду до гріхопадіння мали Божу природу, яку Творець вдунув у них під час створення. Вони мали сердечний мир, чисте мислення та гармонію з Богом та із собою (Бут. 2:7; Бут. 5:1–2; Еккл. 3:11; Еккл. 7:29). Пізніше, після непослуху перших людей Богу та послуху дияволу, усе змінилося. Людство потрапило в пряму залежність від ворога душі людських і успадкувало гріховну єгоїстичну природу, яка проявляється тепер у всіх людей від народження. I ця частина в людині, що чинить опір Богові, називається **старою людиною, плотською (або Адамовою) природою**. Крім своєї свідомості, людина стала здатна до всякого зла, на яке здатний диявол. Ми вже сказали, що сатана зацікавлений у поділах між християнами й він для цього використовує незрілість християн та наявність у них старої, гріховної природи, яка ще виявляється в них.

Рим. 6:16 — Хіба ви не знаєте, що кому віддаєте себе за рабів на послух, то ви й рabi того, кого слухаєтесь?

2 Петр. 2:19 — ...хто ким переможений, той тому й раб.

Коли людина звертається до Бога й касьється, відбувається відродження її души та починається відродження загубленої Божої природи. Народження згори (або відродження) — це акт воскресіння нашого духу до нового життя з Богом, який здійснюється Духом Святым через Слово Боже. У відродженої людини дві природи, що передують у ворожнечі одна з одною: Божа та дияволська (успадкова від прабатьків). Відроджений людський дух бажає догоджати Богові, тому що в ньому передує насніння Боже, а гріховна природа, що діє в тілі, протистоїть Йому. Той, у кому переважає стара, Адамова (або дияволська) природа, є плотським і душевним, а той, хто живе за Духом, — духовним (1 Кор. 3:1–3). Духовний вік християнства виявляється в здатності розпізнавати мотиви та джерела різних спонукань і в здатності слідувати Духу, відкидаючи плотське. Зазвичай сатана має доступ до людини через тілесні прояви, такі як гордість, обраzi, підвищена зарозумілість, лінощі, пристрасті, пожадливості тощо.

Для перемоги над собою мaeмо кілька важливих інструментів. Один із них — це здатність бачити себе самокритично, яка приходить до нас від тісного спілкування з Богом, коли людина, бачачи Божі якості, починає почуватися нікчемною та недостойною. Це сприяє упокоренню самого себе і звільненню від гордості, незалежності та самозакоханості.

Другий інструмент називається суд над собою.

1 Кор. 11:31–32 — Бо коли б ми самі судили себе, то засуджені ми не були б. Та засуджені від Господа, караємося, щоб нас не засуджено з світом.

Суд над собою, як і будь-який судовий процес, спрямований на встановлення справедливості відповідно до встановлених Божих законів.

Справедливий суд має здійснюватися з таких основних причин:

- для задоволення Божественної справедливості,
- для особистого виправлення,
- для уникнення Божого суду.

В загалі, суд — це процес встановлення справедливості між сторонами, що сперечаються. Ми всі маємо дві ворожкі сторони: плоть і дух.

Гал. 5:17 — ...бо тіло бажає противного Духові, а Дух противного тілу,

супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете.

Суд над собою, над проявами своєї старої природи, є справою Божою. Водночас дух людини, який є представником Бога, перемагає, якщо ми вибираємо його бік і засуджуємо в собі стару людину, яка після гріхопадіння стала виражати волю диявола з його незалежністю від Бога й гордістю. Отже, християнин, що робить суд над собою, бере участь у процесі випровадження зі своєї плоті залишків дияволської спадщини, яку дістали всі ми, коли народилися.

Гал. 5:16–18 — I кажу: ходіть у

Dусі, — і не вчиняйте пожадливості тіла, бо тіло бажає противного Духові, а Дух противного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете. Коли ж Дух вас провадить, то ви не під Законом.

6. Невірність керівників у церкві

Ухилення від істини в певній церкві або течії може відбуватися й через невірність керівників, які прагнуть за будь-яку ціну збільшити кількість своїх послідовників на шкоду чистоті вчення.

Флп. 1:15–16 — Одні, правда, і через заздрощі та колотнечу, другіж із доброї волі Христя проповідують; а інші з любови, знаючи, що я поставлений на оборону Євангелі...

Дії. 20:29–30 — Bo я знаю, що як я відійду, то ввійду між вас вовки люті, що отари щадити не будуть. Iz vas самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою.

У сприятливий час, коли немає гонінь на християн, зазвичай відбувається духовне охолодження, що бачимо й у наш час. Помісні церкви поповнюються напівмирськими людьми, та й ті, хто горів для Бога, захоплюються земними цілями.

А церковні служіння, які під час упісків були заповнені гарячими молитвами та явищем сили Божої, перетворюються переважно на театральні вистави. Акцент здебільшого переноситься на структість та злагодженість співлі, на відточенність говоріння та технічні можливості, такі як апаратура, мікрофони та вигляд приміщення. У результаті спостерігається менше діяльності сили Святого Духа та члени церкви залишаються зі старими пороками. Через це християнин, що пробуджується в їхніх лавах, опиняється в меншості та терплять гоніння.

Еф. 2:1–3 — I вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за воєю князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних, між якими усі ми проживали колись у пожадливості нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітіми гніву, як і інші...

7. Християни особисто не досліджують Писання

Ще одна причина поділів серед християн у тому, що християни особисто не досліджують Писання та виявляються не затвердженими в істині.

У всі часи, а особливо в останні, сатана досягає і досягає великою успіху серед християн, коли вони самі не чита

ЖИТТЯ МАНІЯКІВ У ШВЕДСЬКІЙ В'ЯЗНИЦІ:

Ув'язнений однієї зі шведських в'язниць Абрахам Укбагабір (засуджений до довічного строку за те, що зарізав у супермаркеті двох людей) нещодавно захадав, щоб його регулярно виводили до кафе та торгових центрів. Подібного нахабства від мігранта-вбивці, мабуть, не міг чекати ніхто. І весь світ із цікавістю дивився на реакцію шведської влади: як далеко у своєму гуманізму вони зайдуть? Невже дозволять зеку шопінг?

Уф, не дозволили. Але сама ця історія — привід замислитися над тим, якою стане «в'язниця майбутнього». Шведські «заклади для виправлення» завжди були одними з найпрогресивніших у всьому світі. Так що саме вони, ймовірно, братимуться за зразок іншими країнами.

Що там відбувається сьогодні? Наскільки ефективно триває процес перевиковання найжорстокіших грабіжників, маніяків та вбивць? Щоб знайти відповіді на всі ці питання, оглядач «МК» вирушила до в'язниці для особливо небезпечних злочинців «Кумла», яку називають «шведським замком ІФ».

«Впливай на інших»

Дорослі накачані чоловіки начитують на диктофон казкові історії на ніч для маленьких дітей. Бруталльні хлопці вичавлюють із себе всю ніжність, на яку в принципі здатні, їхній голос м'який і солодкий, а щоками іноді течуть слози. Батьки — ув'язнені найсуворішої в'язниці Швеції, що дістали величезний або навіть довічний строк. A bedtime stories — це частина програми реабілітації лиходіїв, яка справила на мене найсильніше враження. Але будьмо послідовними.

«Кумла» — в'язниця не просто сурового, а особливо сурового режиму — розташована в маленькому одноіменному містечку. Якщо подивитися на неї зверху, то виявиться, що в'язниця займає майже половину території маленького містечка. За кількома залізними огорожами внутрішні будинки навіть не розглянеш. Але серед усього цього «заліза» можна виявити червону кнопку, натиснувши яку почуеш ніжний жіночий голос.

Ворота розступаються. Фасад головної адміністративної будівлі у яскравих різномікрічних кубиках. А всередині — і зовсім авангардистські сходи, що йдуть у нікуди, загадкові картини та статуетки тих самих авангардистських художників. Усе в склі, з незвичайними інтер'єрами, немов це музей сучасного мистецтва, а не в'язниця для маніяків. Втім, усе це — територія виключно для співробітників, а в них, за задумом, завжди мають бути світлі думки, спокійна вдача, добре серце й розширене свідомість. Петро I приблизно те саме говорив. Пам'ятаєте його знамените: «В'язниця є окаянне ремесло, і до скорботної справи цієї потрібні люди добри, тверді та веселі»?

Серед співробітників багато чарівних дівчат у формі, що ідеально сидить на них, і зі зброєю. За міцним чоловічим рукостисканням такої усміхненої леді одразу можна зрозуміти, що в разі чого відсіч вона дасть будь-якому ув'язненому.

— 42 відсотки персоналу «Кумли» — жіночої статі, — каже помічник начальника в'язниці Мартін Хеймер. — А загалом у нас 465 співробітників. Самих ув'язнених — приблизно 400. Тобто співвідношення співробітників та арештантів приблизно один до одного. Плинність кадрів невелика — відсотків вісім. Середній вік співробітників — 42 роки. Заробляють вони приблизно 300000 крон на рік, що дорівнює 37000 доларів. Усі працівники «Кумли» — з вищою освітою, начитані, добре знаються на світовій політиці, знають мінімум дві іноземні мови.

Згадую оголошення в стокгольмському метро: «Ти маєш здатність впливати на інших людей, щоб вони змінювали своє життя? Ми шукаємо охоронців у СІЗО та в'язниці в Стокгольмському регіоні. Подай заявку на важливу роботу». Уявити щось подібне в нашому метрополітені просто неможливо. Навряд чи в нас взагалі колись професія тюремника буде такою престижною, як в Швеції.

Блок «Б»: до ув'язнених — на самокатах

З адміністративного будинку мережа підземних коридорів веде безпосередньо до тюремних корпусів. «Кумлі» майже 60 років, і, за словами старожилів, уже на початку її будівництва виникла маса суперечок. Окрилені гуманістичними ідеями шведи вважали, що споруда має навіть зовні нагадувати санаторій. А вийшла справжня фортеця на кшталт легендарної військової в'язниці Алькатрас. У результаті довелося все перебудовувати. Але зовсім відмовлятися від грат та колючого дроту не стали. І слава Богу, як показав час! Адже в «Кумлу» відправляли злочинців, які вчинили особливо небезпечні злочини та які були скильні до нападу.

Довгий-предовгий коридор, кінця якого не видно, весь розмальований картинами. Це творчість ув'язнених. Тих, хто вже вмів малювати чи навчився тут (є спеціальний клас, викладачі — відомі художники), виводять сюди та видають кисті-фарби. За довгі роки утворилася ціла художня галерея. Космічні тіла, міста світу, сцени з казок та фільмів, репродукції знаменитих картин Ван Гога, Леонардо да Вінчі, в'язниця Алькатрас, Феміда у вигляді вуличної красуні — тут є все. Усі теми. Усі стилі. Коридор ніби живе своїм життям. В одному місці намальована маленька пташка, та так, що не відрізнити від справжньої, і хтось із мешканців в'язниці насипав поруч... зернят. Смішно і зворушливо одночасно.

Ще один атрибут, який зовсім не підходить до такого похмурого місця, — різномікрічні самокати. На них співробітники долають великі відстані ось такими нескінченними коридорами. Виглядає це, треба сказати, трохи незвично. Але з іншого боку, чому б і ні? На велосипедах незручно (коридори вузькі), а пішки або навіть бігом пересування підземними тунелями займає дуже багато часу.

Блок «В». Тут живе 31 ув'язнений. Для зручності спостереження за ними блок охорони поділено на два абсолютно ідентичні крила: ліве та праве. У всіх шведських в'язницях камери одномісні, тому «Кумла» не виняток (у Швеції через пандемію COVID-19 з'явилися і двомісні камери. — Прим. ред.). Але щоранку двері камер відчиняються, й ув'язнені можуть залишати їх, проводячи час із побратимами в так званій спільній зоні (housing area).

Запах свіжозавареної кави з круасанами, майже домашній затишок... ув'язнений (що дістав довічне за вбивство) сидить на дивані та потягує напій, який приготувала величезна кавомашина. На столі залишки сніданку: яблука, груші, мюслі, йогурт. Розпорядок дня, прямо скажемо, м'який у порівнянні з тим, якого змушені дотримуватися ув'язнені в СНД.

Усередині його камери (господар люб'язно дозволив пройти, щоб оглянути) надмірностей начебто немає, але телевізор, магнітофон, шафа з речами створюють ілюзію, що це кімната в гуртожитку, а не в'язниця. У кожній є туалет та умивальник, а от душ — загальний у кожному блоці. Відеоспостереження всередині камер немає: у Швеції дотримуються права на приватне життя для вбивць та маніяків.

КРУАСАНИ, МУЗИЧНА СТУДІЯ, БАСЕЙН

У загальну зону тим часом підтягуються з камер інші ув'язнені. На мене дивляться з цікавістю, але без агресії. Взагалі, жінок навіть ті, хто дістав довічний строк, бачать досить часто: побачення в «Кумлі» дозволені.

Блок «В» вважається одним із найбезпечніших — у тому сенсі, що тут відбувають строк несхильні до втечі ув'язнені. Але стекла на вікнах куленепробивні, а охорона переглядає всю загальну зону цілодобово. Для цього в центрі блоку «В», між двома його крилами, розташований мініКПП — скляна кімнатка, де постійно перебуває кілька співробітників, які стежать за ладом. Усередині цього КПП — монітори, спецзасоби та... дві гітари. Інструменти призначенні для ув'язнених, але часто самі співробітники можуть зіграти щось таке дощовими ночами разом з арештантами. Музика тут ззвучить часто.

— Ось дивіться, що в нас є, — співробітник в'язниці відмикає ключами кімнату, яка обладнана не гірше, ніж професійна музична студія.

Навіть більше, як виявилось, тут справді записують цілі альбоми арештантських пісень (іх потім викладають на один шведський музичний портал). Складся музичний колектив з ув'язнених та співробітників. Співають про різне: про шведські північні красоти, про пристрасть до пригод, про кохання і, звичайно, свободу. Слова та музику пишуть зазвичай прямо тут, для цього навіть є спеціальна дошка з нотами.

«У в'язниці треба читися»

Душою будь-якої в'язниці вважають її бібліотеку.

Відчиняю двері й бачу ув'язненого, який сидить поклавши ноги на стілець. У навушниках грає музика, у руках у нього — книга з психології. Інший зек-читач слухає аудіокнигу про пригоди. Атмосфера абсолютно розслаблена. Нікого в залі з охорони немає. Асортимент книжок взагалі вражає. Є тут навіть дві полічки російською мовою. Серед російських книг є одна про пологи й появу в сім'ї дитини. Співробітники припускають: певно, якийсь російськомовний арештант готовувався стати батьком.

Взагалі, ув'язненим «Кумлі» тутешні соціальні працівники, вихователі та психологи багато розповідають про цінність сім'ї. На цьому ґрунтуються програми реабілітації. Шведські експерти вважають, що людина, яку не кидали й не били батьки і яку любили, не може піти та вчинити низку жорстоких злочинів. Тому спочатку вони з'ясовують, що за дитячу травму переніс ув'язнений, і допомагають її зцілити. Кажуть, що після цього агресія одразу пропадає. Але це не допомагає у випадках, коли злочин скосно зовсім з інших мотивів (скажімо, з екстремістських).

Якщо в арештanta на волі залишилися діти, то процес виправлення йде швидше. Bedtime stories — це найефективніша частина програми реабілітації для таких батьків. Були випадки, коли лише у в'язниці в них прокидався сам батьківський інстинкт. Саме для того, щоб зняти нервову напругу, агресію, використовують у «Кумлі» уроки з в'язання, оригамі тощо. Смішно бачити, як брутальні чоловіки роблять вироби з паперу. У багатьох камерах та загальних зонах, у бібліотеці на вікнах та дверях висять паперові серця, різноманітні метелики, пташки, янголятка. Таких романтичних прикрас немає навіть у жіночих шведських в'язницях. Стіни прикрашені картинами з дарів природи: засохлого листя, квітів та гілочок. Ліпота, одним словом!

Але творчість зовсім не відкидає спорт. У «Кумлі» кілька спортивних залів, спортивні тренажери, волейбольні та баскетбольні майданчики та навіть... вуличний басейн. Сам факт, що в теплу пору року «клієнти» в'язниці можуть ось так, просто неба, плавати... Вершина гуманізму! На тлі цього басейну тьмяніє навіть сад каміння у дворі для прогулянки.

У всіх шведських в'язницях ув'язнені мусять працювати. У «Кумлі» вони шиють сумки, шапки, роблять на них веселі аплікації. Робота не важка, але пропускати її не можна без поважних причин. А останньою є

участь, наприклад, у програмі з позбавлення наркотичної залежності або навчання. Серед тих, хто сидить у «Кумлі», є ті, що здобули тут за строк уже дві-три вищі освіти.

Один з арештантів заявив:

— Це безплатно! І часу тут багато вільного. Та й кожен, хто навчається, має добру репутацію в адміністрації.

Мати добру репутацію — значить мати більше привілеїв і можливостей. Стосується це насамперед побачень із близькими. До речі, проходять

такі зустрічі в приміщеннях, що нагадують дво- або трикімнатні квартири. Цілком мебльовані, комфортабельні, вони відтворюють домашню атмосферу. Брати із собою на побачення можна навіть собаку чи кішку.

В'язниця у в'язниці

Кожен блок у «Кумлі» відрізняється від іншого навіть кольором. В одному — стіни камер та меблі червоні (як у блоці «В»), в іншому — сині та так далі. Є відмінності й в інтер'єрах: для постійних порушників правил (скажімо, для тих, хто палить частіше разу на день і в недозволеному місці: у «Кумлі» офіційно дозволено робити це тільки під час прогулянки у дворику) вони більш аскетичні, ніж для тих, хто тихо-мирно відбуває покарання. Але все ж таки вони більш-менш схожі між собою, а ось є один зовсім особливий блок. Точніше, навіть це бункер.

З'явилось це спецвідділення після цілої серії втечі зі шведських в'язниць (зокрема, з жертвами). Про втечі пам'ятають і співробітники, і ув'язнені. В одному тільки 2004 році їх було 33, і всі гучні. Одна із найгучніших — втеча трьох ув'язнених, серед яких був лідер злочинного угруповання Даниел Майорана. Спіймали їх через тиждень, посадили в іншу в'язницю, звідки вони знову втекли... Тоді начальника пенітенціарної системи було відправлено у відставку, своєї посади ледь не втратив міністр юстиції. Вирішено було виділити 80 мільйонів євро на будівництво спецблоків у трьох в'язницях сурового режиму. Оскільки «Кумла» була найстарішою, бункер у ній вийшов зразково-показовим. Струм уздовж паркану, система шлюзів, електронні замки миттєвого блокування...

Збудували «в'язницю у в'язниці» у 2010 році, і з того часу там сидять «найнебезпечніші з найнебезпечніших». Загалом близько тридцяти одніомісних камер.

Уявіть собі звичайну камеру «Кумли» — приблизно шість із половиною квадратних метрів, без душу та обіднього столу. А ось у бункері камери просторіші та комфорtnіші — площею дванадцять квадратних метрів, у кожній є душ, і не тільки. Й ось чому.

— Ув'язнені там не спілкуються один з одним, — розповідає швед, який звільнинився з «Кумли» після десятирічного вісідження за вбивство (невелику частину строку він провів у бункері). — Вони майже весь час проводять у своїх камерах на самоті. Навіть на прогулянку їх виводять поодинці. Співробітники в'язниці не вступають із ними в розмови. Якщо у звичайному блоку вони з нами грають у баскетбол, то в бункері навіть близько не наближаються. І там під відеоспостереженням усі 24 години на добу. Якщо у вікно камери звичайного блоку ти бачиш зелені дерева та сад каміння, то тут — бетонну стіну.

Психіатри вже висловили своє занепокоєння тим, що в таких спец'язницях можуть статися незворотні наслідки з нервою системою ув'язненого.

— І тоді на волю вийде звір, — говорили вони.

Та і взагалі сама наявність такої супер'язниці якось не стикується із концепцією гуманності шведів. У відповідь мені пояснюють, що, по-перше, поміщають туди зазвичай засуджених на довічний строк, а по-друге, намагаються, щоб арештант проводив там не весь період покарання.

Начальник «Кумли» Кеннет Густафсон якось заявив, що супер'язниця більше навіть не для тих, хто агресивний і на чий совіті багато крові, а для тих, у кого на волі залишилися великі гроші та зв'язки (саме їм найпростіше організувати втечу). Треба сказати, що, хоч би якими жорсткими були ці заходи, вони виявилися дуже дієвими: жодної втечі з «Кумли» більше не було. В'язниця набула слави неприступної.

Розпорядок дня для ув'язнених у «Кумлі»

08.00. Підйом, двері камер відчиняються. Сніданок.

08.30. Навчання, робота чи участь у програмі реабілітації.

11.00. Повернення в загальну зону для обіду.

11.45. Прогулянка на свіжому повітрі тривалістю не менше однієї години.

13.00. Навчання, робота чи участь у програмі реабілітації.

16.00. Вечеря.

17.00. Вільний час, розваги.

20.00. Відбій. Двері камер автоматично зачиняються на всю ніч.

Єва МЕРКАЧОВА, <https://www.mk.ru>

I. ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНА

Що таке сповідь?

1. Старий Заповіт

Старий Заповіт використовує єврейське слово **yada**, що має багато значень, одне з яких — признавати, признаватися. У Старому Завіті це слово використовується в таких контекстах:

A. Признаватися в гріхах (признавати свої гріхи): **Левіт 5:4–6** — ... коли хто присягне, вимовляючи нерозважно устами своїми, чинити зло або чинити добро, на все, що нерозважно вимовляє людина в присязі, і буде це незнане йому, а він довідається, що завинув одним із цих, — то станеться, що завинить одним із цих, і визнає, чим він згрішив у тому. І приведе він Господеві жертву за провину, за гріх свій, що згрішив, саміцю з дрібної худоби, — вівцю або козу — на жертву за гріх, а священик очистить його від гріха його.

B. Признавати, погоджуватися: Йов 40:9 — Тоді і Я визнаю, що правиця твоя може спасати тебе (переклад В. Громова).

C. Сповідати ім'я Господа, тобто признавати Бога та Його владу: З Царств 8:33–36 — Коли народ Твій, Ізраїль, буде вражений ворогом за те, що згрішив перед Тобою, і коли вони звернуться до Тебе, і **сповідають Ім'я Твоє**, і будуть просити благати Тебе у цьому Храмі, тоді Ти почуй з небес, і прости гріх народу Твого, Ізраїля, і поверни їх у землю, яку Ти дав батькам їхнім. Коли замкнеться небо й не буде дощу за те, що вони згрішили перед Тобою, та коли знову помоляться на місці цьому, і **сповідають Ім'я Твоє**, і відвернуться від гріха свого, бо Ти впокорив їх, тоді Ти почуй з небес і прости гріх рабів Твоїх і народу Твого, Ізраїля, вказавши їм добру дорогу, якою йти, і дай дощ на землю Твою, яку Ти дав народові Твоєму в спадщинах (переклад В. Громова; те саме у **2 Хроніки 6:24–27**).

2. Новий Завіт

A. Грецьке слово, яке використовується в Новому Завіті, — homologeo. Воно перекладається як сказати те саме та переважно означає не відмовлятися, а визнати себе винним у тому, у чому тебе звинувачують, тобто погоджуватися з висунутим звинуваченням.

Одне з грецьких слів із таким самим коренем — **exomologeo** — означає сповідь, що виходить із глибини душі: **Матвія 3:5–6** — Тоді до нього виходив Єрусалим, і вся Юдея, і вся йорданська околиця, і в річці Йордан хрестилися від нього, і **визнавали гріхи свої**; **Дія 19:18** — і багато-хто з них, що вірували, приходили, **визнавали** та відкри-ваючи вчинки свої.

B. Друге значення цього слова — признавати: **Об'явлення 3:5** — Переможець зяднється в білу одечу, якимення його Я не змію із книги життя, і **имення його визнало перед Отцем Своїм і перед Його анголами**.

C. Також це слово використовується в значенні віросповідання: 1 Тимофію 6:12 — Змагай добром зма-гом віри, ухопися за вічне життя, до якого й покликаний ти, і **визнав був добре визнання перед свідками багатства**; **1 Тимофію 6:13** — Наказує перед Богом, що оживлює все, іперед Христом Ісусом, Який **добре визнання засвід-чив** за Понтія Пилата...

II. РІЗНОВИДИ БІБЛІЙНОЇ СПОВІДІ

Біблійна сповідь поділяється на дві категорії:

❶ сповідь як сповідання гріхів (визнання своїх помилок та гріхів);

❷ сповідь як сповідання віри (віросповідання).

1. Сповідання віри

Біблія використовує слово сповідь у значенні віри, яку відкрито проголошуєтися. Наприклад, апостолу Павлу належать такі слова: **Єврів 3:1** — Отож, святі брати, участники небесного покликання, уважайте на Апостола Іллія Первовівчника **нашого ісповідання**, Ісуса; **Єврів 4:14** — Отож, мавши великого Первовівчника, що небо перейшов, Ісуса, Сина Божого, тримаймося **визнання нашого!**

Відкрите сповідання віри є визнанням Бога і Його влади та проголошенням своєї відданості Богові та Його істині, через яку Він явив Себе. Це проголошення своєї безмежної довіри до Христа і підпорядкування Його Слову: **Римлян 10:9–10** — **Бо коли ти устами своїми визнавши Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем вірюємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасиння.**

У Новому Завіті йдеться про те, що деякі фарисеї че-рез страх перед юдеями не сповідували Христа відкрито: **Івана 12:42–43** — Проте багато-хто навіть із старших у Нього вірували, та **не признавались** через фарисеїв, — щоб не виганяють їх із синагоги. Бо любили вони славу людську більше, аніж славу Божу. Але Ісус попереджає, що чекає на них, хто посортиться Його перед людьми: **Матвія 10:32–33** — Отже, кожного, хто **Мене визнає перед людьми, того перед Небесним Отцем Моїм визнаю Я**. Хто ж Мене відцізується перед людьми, того Я відцізується перед Небесним Отцем Моїм.

Два уривки нижче свідчать про те, що, незалежно від бажання, кожній людині та всьому Божому творінню незабаром доведеться визнати та сповідати Ісуса Христа Царем і Богом: **Філіпп'ян 2:9–11** — Тому й Бог пови-щив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожнею ім'ю, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язык **визнавав**: Ісус Хри-стос — то Господь, на славу Бога Отця; **Римлян 14:11** — **Бо написано: «Я живу, каже Господь, і схильтися кожне ко-ліно передо Мною, і визнає Бога кожен язык!»**

2. Сповідання гріхів

Біблія розповідає про чотири способи сповіді гріхів.

A. Сповідь перед Господом

Під час покаяння грішник сповідує свої гріхи Тому, проти Кого він найперше згрішив, тобто Господу: **1 Ко-**

рінтян 8:12 — Грішачи так проти братів та вражаючи їхнє слабе сумління, ви проти Христа згрішите.

Приклади такої сповіді: Псалми 50:6 — Тоб, одному Тобі я згрішив, і перед очима Твоїми лукаве вчинив, тому справедливий Ти будеш у мові Своїй, бездоганний у суді Своїм; **Псалми 31:1–6** — Блаженний, кому подарований злочин, кому гріх закрито, блаженна людина, що Господь її гріха не залінить, що нема в її дусі лукавства! Коли я мовчав, спорожнявши kostі мої в цілоденому злому моєму, бо рука Твоя вдень та вночі надо мною тяжить, і волога моя обернулась на літню посуху! Села. Я відкрив Тобі гріх свій, і не сковав був провини своєї. Я сказав був: «Признаюся в проступках своїх перед Господом!» і провину моего гріха Ти прости. Села. Тому кожен побожний відповідного часу молитися буде до Тебе, і навіть велика навала води не досягне до нього; **1 Івана 1:9** — Коли ми **свої гріхи визнаємо**, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простили, та очистити нас від неправди всіляко.

B. Сповідь перед людиною

Той, хто розкається в скоеному, сповідує свої гріхи не лише перед Богом, а і перед людьми, проти яких він згрішив: **Матвія 5:23–24** — Тому, коли принесеш ти до жертівника свого дара, та тут і згадаєш, що брат твій щось має на тебе, — залиши отут дара свого перед жертівником,

C. Сповідь перед духовним лідером чи наставником

Таке сповідання гріхів є не чим іншим, як загальним визнанням своєї провини, промахів, помилок без заглиблення в деталі.

❶ Давид сповідається перед пророком Натаном у **2 Самуїлова 12:13**: **І сказав Давид до Натана: «Згрішив я перед Господом!»**

❷ Натовпи народу зізнаються у своїх гріях Івану Хрестителю: **Матвія 3:1–6** — Тими ж днями приходить Іван Хреститель, і проповідує в пустині юдейській, та й каже: **«По-кайтесь, бо наблизилось Царство Небесне!»** Бо він той, що про нього сказав Ісаї пророк, промовляючи: «Голос того, хто кличе: В пустині готовте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому!» Сам же Іван мав одягу собі з верблюдого волосу, і пояс ремінний на стегнах своїх; а пожива для нього була сарана та мед польовий. Тоді до нього виходив Єрусалим, і вся Юдея, і вся йорданська околиця, і в ріці Йордан хрестилися від нього, і **визнавали гріхи свої**. Тут ми бачимо, що сповідання гріхів є важливою частиною покаяння. Сповідь — це вербальне покаяння, словесне вираження стану серця грішника під час покаяння. Покаяння без сповіді — не покаяння. І сповідь без покаяння — порожній струс повітря.

D. Сповідь перед усією церквою

Подібні сповіді необхідні тільки в тому разі, коли гріх чи провіна людини спрямовані проти всієї церкви або набувають статусу скандалу, тобто стають загальновідомими. У цьому разі церква керується таким принципом: таємні або приховані гріхи потребують викриття віч-на-віч, а відкриті (або громадські, публічні) гріхи вимагають публічного викриття та покаяння.

E. Сповідь перед усією церквою

У першоапостольській церкві справжнє каяття в анти-церковній та антигромадській провінії завжди супроводжувалося відкритою сповіддю та покаянням, набуваючи публічного характеру, як і скоений людиною злочин.

F. Ілюстрацією такого викриття служать такі новозавітні приклади:

❶ Гріх, який став відомим усій церкві і який апостол Павло викриває публічно в **Коринтія 5**.

❷ Гріх Ананія та Сапфіри, який став відомий не лише в церкві, а і за її межами (**Дія 5:1–11**). Оскільки їх провіна була публічною, Петро надав їм можливість покаятися публічно. Але Ананій та Сапфіра не скористалися цим шансом і не зізналися у своєму гріху, за що й були покарані Господом у ту саму мить.

G. Ілюстрацією такого викриття служать такі новозавітні приклади:

❶ Гріх, який став відомим усій церкві і який апостол Павло викриває публічно в **Коринтія 5**.

❷ Гріх Ананія та Сапфіри, який став відомий не лише в церкві, а і за її межами (**Дія 5:1–11**). Оскільки їх провіна була публічною, Петро надав їм можливість покаятися публічно. Але Ананій та Сапфіра не скористалися цим шансом і не зізналися у своєму гріху, за що й були покарані Господом у ту саму мить.

H. Ілюстрацією такого викриття служать такі новозавітні приклади:

❶ Гріх, який став відомим усій церкві і який апостол Павло викриває публічно в **Коринтія 5**.

❷ Гріх Ананія та Сапфіри, який став відомий не лише в церкві, а і за її межами (**Дія 5:1–11**). Оскільки їх провіна була публічною, Петро надав їм можливість покаятися публічно. Але Ананій та Сапфіра не скористалися цим шансом і не зізналися у своєму гріху, за що й були покарані Господом у ту саму мить.

I. Ілюстрацією такого викриття служать такі новозавітні приклади:

❶ Гріх, який став відомим усій церкві і який апостол Павло викриває публічно в **Коринтія 5**.

❷ Гріх Ананія та Сапфіри, який став відомий не лише в церкві, а і за її межами (**Дія 5:1–11**). Оскільки їх провіна була публічною, Петро надав їм можливість покаятися публічно. Але Ананій та Сапфіра не скористалися цим шансом і не зізналися у своєму гріху, за що й були покарані Господом у ту саму мить.

J. Ілюстрацією такого викриття служать такі новозавітні приклади:

❶ Гріх, який став відомим усій церкві і який апостол Павло викриває публічно в **Коринтія 5**.

❷ Гріх Ананія та Сапфіри, який став відомий не лише в церкві, а і за її межами (**Дія 5:1–11**). Оскільки їх провіна була публічною, Петро надав їм можливість покаятися публічно. Але Ананій та Сапфіра не скористалися цим шансом і не зізналися у своєму гріху, за що й були покарані Господом у ту саму мить.

K. Ілюстрацією такого викриття служать такі новозавітні приклади:

❶ Гріх, який став відомим усій церкві і який апостол Павло викриває публічно в **Коринтія 5</b**

ЧИ ІСНУЄ БОГ? ЯКІ Є ДОВОДИ ЩОДО ІСНУВАННЯ БОГА?

Чи існує Бог? Цікаво, що так багато уваги приділяється цьому питанню. Останні опитування свідчать, що 90 % населення земної кулі сьогодні вірять в існування Бога або якоїсь іншої вищої сили.

Незважаючи на це, існування Бога не може бути доведене чи спростоване. Біблія говорить, що нам треба вірою приймати факт існування Бога: *Догодити ж без віри не можна. I той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукав Його, Він дає нагороду* (Еvreїв 11:6). Якби Бог хотів, то міг би просто з'явитися й довести всьому світові, що Він насправді є. Та якби Він зробив це, більше не було б потреби у вірі. Промовляє до нього Ісус: «Тому ввірували ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й увірували!» (Івана 20:29).

Проте це не означає, що доводів щодо існування Бога немає. Біблія свідчить: *Небозішає про Божу славу, а про чин Його рук розповідає небозівд. Оловіць день дневі слово, а ніч ночі показує думку, — без мови й без слів, не чутний їхній голос, та по цілій землі пішов від голови їхній, і до краю вселеної їхні слова!* (Псалми 18:2–5). Зорі на небі, безмежний Всесвіт, дива природи, краса заходу сонця — усі ці явища вказують на Бога Творця. Якщо цього недостатньо, то відчути присутності Бога закладене й у наших власних серцях. Текст Еклезіаст 3:11 повідомляє нам: ...усе Він (Бог) прегарним зробив свого часу, і вчиність поклав їм (людям) у серце... Глибоко в душі ми погоджуємося з існуванням чогось, що входить за межі нашого життя, і когось поза цим світом. Ми можемо заперечувати це знання інтелектуально, але Божа присутність сама проявляється в нас і через нас. Незважаючи на все це, Біблія застерігає, що дехто буде й далі заперечувати існування Бога: *Безумний говорить у серці своєму: «Нема Бога!»* (Псалми 13:1). Оскільки 98 % людей протягом усієї історії в усіх культурах, цивілізаціях і на всіх континентах вірили в існування певного бога — щось (або хтось) мало спричинити цю віру.

Окрім біблійних аргументів щодо Божого існування, є логічні аргументи. По-перше, це онтологічний аргумент. Найбільш популярна форма онтологічного аргументу використовує розуміння Бога для доведення Його існування. Вона починяється з визначення Бога як такого, величіншого за якого не можна уявити. Далі доводиться, що існування величінше, ніж неіснування, а тому найвеличінша істота, яку можна уявити, мусить існувати. Якщо Бог не існує, тоді Він не може бути цією найвеличіншою істотою, а це суперечить вихідному визначенню Бога. Другий — це телеологічний аргумент. Телеологічний аргумент полягає в тому, що оскільки Всесвіт демонструє такий дивовижний задум, мав бути божественний творець. Наприклад, якби Земля була розташована на навіть на сотню кілометрів більше до Сонця чи далі від нього, то вона не змогла б забезпечувати умови для життя. Якби співвідношення елементів у нашій атмосфері навіть на декілька процентів відрізнялося, усе живе на Землі б померло. Шанс випадкового формування одинарної молекули білку рівний 1 до 10²⁴³ (тобто 10 з 243 нулями). А кожна клітина складається з мільйонів молекул білка!

Третій логічний аргумент щодо існування Бога називається космологічним. У кожного явища має бути причина. Цей Всесвіт та все в ньому — це явище. Мусить бути причина, що привела до появлення всього цього. У загальному підсумку має бути щось первинне, щоб спричинити виникнення всього іншого. Цим первинним є Бог. Четвертий аргумент — моральний. Кожна культура в історії людства мала певну форму закону. Кожна людина має відчути добра і зла. Вбивство, обман, крадіжка, аморальність заперечуються майже всюди. Звідки ще могло піти це відчути добро і зла, як не від святого Бога?

Незважаючи на все це, Біблія повідомляє нам, що люди відкидають ясне та незаперечне знання Бога, а на томість будуть вірити брехні. Текст Римлян 1:25 проголошує: *Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві, що благословений навіки, амінь.* Біблія також проголошує, що людям, які не приймають існування Бога, немає віправдання: *Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори*

НАЙПОШИРЕНІШІ ЗАПИТАННЯ

стає видиме. Так що нема їм віправдання... (Римлян 1:20).

Люди пояснюють відкидання віри в Бога тим, що це ненауково, або що цьому немає доводів. Справжня причина криється в тому, що, як тільки людина визнає існування Бога, їй також доведеться погодитися, що вона несе відповідальність перед Богом і потребує Його прощення (Римлян 3:23; 6:23). Якщо Бог є, тоді ми відповідальні перед Ним за наші дії. Якщо ж Його немає, то ми можемо робити все, що забажаємо, не турбуючись про Бога. Який судить нас. Очевидно, що саме з цієї причини так багато членів нашого суспільства вірно дотримуються еволюції — альтернативи віри в Бога Творця. Бог існує, і майже всі знають це. Навіть той факт, що деякі люди так агресивно заперечують існування Бога, підтверджує, що Він є.

І ще один, остаточний аргумент на користь існування Бога. Звідки я знаю, що Бог існує? Я знаю, що Він є, тому що спілкуюсь із Ним кожного дня. Явно я не чую, що Він відповідає мені, але я відчуваю Його присутність, сприймаю Його керівництво, я впевнений у Його любові та прагнущу Його милості. У моєму житті траплялися речі, які можуть бути пояснені лише існуванням Бога. Він так дивно врятував мене та змінив мое життя, що я можу лише дякувати Йому за те, що Він є. Хоча ходний із цих аргументів не може переконати тих, хто відмовляється визнавати очевидне. Насамкінець Боже існування має прийматися вірою (Еvreїв 11:6). Віра в Бога — це не стрібок навмання в темряву, це безпечний крок у добрі освітлену кімнату, де вже стоять 90 % людей.

ЯКИМ є БОГ? ЯКІ ЙОГО ХАРАКТЕРНІ РИСИ?

На щастя, можна багато чого дізнатися про Бога! Рекомендую вам спочатку прочитати цю статтю до кінця, а тоді повернутися й переглянути виbrane біблійні тексти для глибшого дослідження. Покликання на Біблію абсолютно необхідні, оскільки без авторитету Божого Слова цей текст буде просто висловленням людської точки зору, яка часто буває помилково щодо розуміння Бога (Йов 42:7).

Насамперед треба зазначити, що нам надзвичайно важливо намагатися зрозуміти, Яким є Бог, оскільки брак цього розуміння може привести до хибних думок та поклоніння фальшивим богам, усупереч Його волі (Вихід 20:3–5). Ми можемо дізнатися про Бога лише те, що Він Сам вирішив відкрити нам. Однією з характерних рис Бога є *світло*. Це означає, що Він Сам проясняє інформацію про Себе (Ісаї 60:19; Якова 1:17). Нам у жодному разі не можна нехтувати тим фактом, що Бог відкрив знання про Себе, щоб мати змогу *вийти до Його відпочинку* (Еvreїв 4:1). Процес творіння, Біблія та Слово, що стало *тілом* (Ісус Христос), допоможуть нам пізнати Бога.

Для початку нам необхідно усвідомити, що Бог є наш Творець, а ми — частина Його творіння (Буття 1:1; Псалми 24:1). Сам Бог сказав, що людина була створена за Його образом. Людина вища за інші створіння й має владу над ними (Буття 1:26–28). Хоча нині все творіння спотворене падінням, воно все ще несе відбиток Його рук (Буття 3:17–18; Римлян 1:19–20). Розглядаючи масштаби, складність, красу й порядок творіння, ми можемо відчути Божу велич.

У нашому вивченні Божих характерних рис буде корисним ознайомитися з деякими Його іменами.

Елогім — сильний, дивний (Буття 1:1).

Адонай — Господь у ставленні господар — слуга (Вихід 4:10, 13).

Ель-Еліон — найвищий, найсильніший (Буття 14:20).

Ель-Рої — сильний, всевидючий (Буття 16:13).

Ель-Шаддай — Всемогутній (Буття 17:1).

Ель-Олам — вічний (Ісаї 40:28).

Яхве — Я є, тобто вічний, який самостійно існує (Вихід 3:13–14).

Біблія свідчить про такі характерні риси Бога: Він — вічний, тобто не має початку, і Його існування ніколи не закінчиться. Бог — безсмертний, нескінчений (Повторення Закону 33:27; Псалми 90:2; 1 Тимофію 1:17). Бог — постійний, тобто незмінний; а це означає, що на Нього можна покладатися, Він заслуговує довір'я (Малахі 3:6; Числа 23:19; Псалми 102:26–27). Бог — незрівняний, тобто ніхто не може зрівнятися з Ним; Він — досконалий (2 Самуїла 7:22; Псалми 86:8; Ісаї 40:25; Матвія 5:48). Він — незагнаний, тобто невимірний,

правді був людиною, яка жила в Ізраїлі 2000 років тому. Але коли підіймається питання про те, ким був Ісус, починаються дебати. Майже кожна провідна релігія навчає, що Ісус був пророком, великим учителем чи благочестивою людиною.

Християнський письменник К. Люїс у своїй книзі *Справжнє християнство* пише таке: Я намагаюся відмовити людей казати справді нерозумні речі, які часто вживаються щодо Нього (Ісуса Христа): «Я готовий (а) прийняти Ісуса як великого морального учителя, але не приймаю твердження про Його божественність». Нам не треба казати такого. Проста людина, яка б говорила такі речі, як Ісус, не була б великим учителем. Її б визнали або психічно хворою — на рівні людини, що вважає себе вареним яйцем, або ж дияволом із пекла. Ви маєте зробити свій вибір. Ця людина або була (і є) Сином Бога, або ж вона божевільна чи щось інше... Ви можете вважати Його божевільним, ви можете наповнювати на Нього і вбити Його Господом і Богом. Але утримаймося від цих поблажливих дурніць про те, що Він великий учитель людина. Він не залишив нам такого варанту. Він не збирався цього робити.

Отже, ким Ісус називав Себе? Ким Його називає Біблія? По-перше, погляньмо на Ісусові слова в Івана 10:30: Я й Отець — Ми одне! На перший погляд, це може і не здаватися твердженням про власну божественність. Але зверніть увагу на реакцію юдеїв після Його твердження: Юдеї Йому відказали: «Не задобрий учник хочемо Тебе вкаменувати, а за богозневагу, — ба Ти, бувши людиною, за Бога Себе видаєш» (Івана 10:33). Юдеї розцінили вислів Ісуса як твердження про Свою божественність. У текстах нижче Ісус не поправляє юдеїв, кажучи: Я не роблю Себе Богом. Тобто це означає, що Ісус справді мав на увазі, що є Богом, проголошує: Я й Отець — Ми одне. Іншим прикладом є текст Івана 8:58: Ісус їм відказав: «Поправді, поправді кажу вам: Перш, ніж був Авраам, — Я є». І знову у відповідь юдеї схопилися за каміння, збираючись каменувати Його (Івана 8:59). Ісус, вживаючи щодо Себе словосполучення Я є, прямо послався на старозавітне ім'я Бога (Вихід 3:14). Чи поривалися б так юдеї каменувати Ісуса, якби не вважали, що Він сказав щось богохульне, а саме проголошував Свою божественність?

В Івана 1:1 написано: ...Бог було Слово, а в Івана 1:14: Слово сталося тілом... Це ясно підтверджує, що Ісус є Богом у тілі. Апостол Хома звернувся до Ісуса так: Господь мій і Бог мій! (Івана 20:28) — Ісус не поправляв Його. Апостол Павло описував Його як великого Бога й Спаса нашого Христа Ісуса Христа (Титу 2:13). Апостол Петро пише те ж саме: ...Бога нашого й Спасителя Ісуса Христа... (2 Петра 1:1). Бог Отець також засвідчує, Ким є Ісус, звертаючись до Нього: Престол Твій, о Боже, навік віку; берло Твого царювання — берло праведності (Еvreїв 1:8). Старозавітні пророцтва проголошують Його божественність: Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влауда на раменах Його, і кликнути ім'я Йому: Дивний Порядник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру (Ісаї 9:5).

Отже, як стверджує К. Люїс, варіант вірити в Ісуса як великого вчителя-людина не передбачений. Ісус чітко й незаперечно названий Богом. Якщо Він не Бог, тоді Він обманник, а тому не може бути пророком, великим учителем чи благочестивою людиною. Проте, намагаючись по-своєму пояснити слова Ісуса, сучасні вчені стверджують, що справжній історичний Ісус не казав багатьох речей, які приписуються Йому в Біблії. Хто ж ми такі, щоб сперечатися з Божим Словом щодо того, що казав Ісус?! Як може вчений, на дві тисячі років віддалений від Ісуса, знати, що Він казав, краще за тих, хто жив із Світим Ісусом, служив разом із Ним і навчався в Нього (Івана 14:26)?!

Чому питання про те, ким був Ісус насправді, таке важливе? Чому таке велике значення має, чи є Ісус Богом або ні? Найбільш важлива причина, чому Ісус має бути Богом, така: якщо Він не Бог, то Його смерть не була б достатньою платою за гріхи всього світу (1 Івана 2:2). Лише Бог міг заплатити таку безмежну ціну (Римлян 5:8; 2 Корінтян 5:21). Ісус мав бути Богом, щоб покрити наш борг, і Він мав бути людиною, щоб умерти. Спасіння можливе лише через віру в Ісуса Христа! Божественність Ісуса — підстава для того, що Він єдиний шлях до спасіння. Божественність Ісуса — підстава для того, чому Він проголосив: Я — дорога, і правда, і життя! До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене (Івана 14:6).

Запитання: Чому Бог із нами не розмовляє безпосередньо й поводиться так, ніби Його немає?

Відповідь: А може, це ми поводимося так, ніби Бога немає? Не думали над цим?

Коли мені було шістнадцять років, я змогла провести ціле літо в Америці. Після цього в мене зміцніло бажання вступати на факультет іноземних мов, чим я й займалася наступного літа. А ще через рік (я вже була студенткою) мене знову запросили на канікули до Штатів. Чудова можливість покращити мою англійську! Навіть мама не проти. Але... В Америці без мене обійтися, а тут моя допомога потрібна для проведення таборів, зльтов. Ми якраз у похід у гори з підлітковим клубом збраємося. Тут я потрібніша, я це відчуваю. Але хочеться до Америки. Як би так розв'язати це питання із совістю та з Богом, щоб вийшло по-моєму? І я вигадала.

Уперше я їздила до Америки не одна, а з дівчиною, яка там закохалася, залишилася та вийшла заміж. Спочатку ми часто писали одна одній листи (прості паперові, з електронною поштою ще тільки починали знайомитися тоді). На момент моїх роздумів (іхати до США чи залишитися вдома) моя заморська подруга не писала мені вже приблизно рік. І я видала Богу ось що: Господи, якщо протягом цього тижня я отримаю від Юлі листа, це буде знаком, що мені потрібно залишитися тут. Я не дала Богові майже жодного шансу. Однак у середині тижня бабуся зайшла додому зі словами: Танцюй! Лист, отже. Беру листа, дивлюся на нього й починаю

НІБІ БОГА НЕМАЄ

ревіти. Здогадалися? Від Юлі! Рік же не писала! Ось точно, не посміла б сказати, що Бог поводиться так, ніби Його немає.

Так, дії Бога або Його мовчання часом незрозумілі нам. А що, власне, ми бажаємо від Нього почути? Чи можна вкрасти черевики в магазині? Так Бог уже давно сказав, що не можна. Чи можна вступати в дошлюбні стосунки з коханим/коханою?

Давним-давно все сказано та написано. У Бога є велика Книга відповідей на багато питань. Біблія називається. Деколи читаєш і розумієш, що це саме тобі та саме сьогодні Бог говорить зі сторінок Біблії. Перевірте!

А щодо видимої присутності Божої... Це вже було. Чи знаєте ви, що єдемський сад, з якого були вигнані Адам та Єва, був на землі до самого Потопу? Мало того, його охороняли чудові херувими. Вони були помітні! Але це не завадило допотопному світові відкинути Бога й зануритися в гріхи. Думаете, у наші дні було б інакше?

Я не маю всіх відповідей. Можливо, Бог уже все сказав, а ти все чекаєш чогось ще? Можливо, саме сьогодні випробується твоя віра. А віра — це що? Це впевненість у невидимому! Віра — це коли ти знаєш, що Бог любить тебе, навіть коли все, здавалося б, свідчить про інше. Така ось вона.

Я вірою, що настане день, коли я побачу Ісуса на власні очі. Він повернеться, щоб узяти до Себе тих, хто ходив вірою, а не зором. Тоді я зможу запитати Його, чому, як мені здавалося, Він мовчав ось тоді та тоді. І я знаю: Його відповіді ще більше переконають мене в Його любові!

Але, другі, Бог мовчить набагато рідше, ніж нам відповідає. Тільки знайдіть час для Бога. Помоліться в тиші... Тепер ви чуете Його?

Олександра ТРЕТЬЯКОВА, <https://proekt7d.ru>

Хто такий Святий Дух? Чи впливає Він якось на мое життя? І якщо я в Нього не вірю, щось зміниться в моєму житті?

Святий Дух — це одна з трьох особистостей Бога. Головне — не переплутати, не один із трьох богів. У нас не три боги, а один триединий Бог: Бог Отець, Бог Син і Бог Святий Дух. Може, це складно для нашого розуміння, але дуже важливо. Святий Дух не якася субстанція чи безліка сила, але Особа, і ця Особа — та-кій же Бог, як Отець і Син.

Якщо подивитися на історію Стародавнього Ізраїлю, ми побачимо, як Дух Божий вів євреїв через пустелю, коли вони вийшли з Єгипту, як допомагав у різних ситуаціях. У багатьох текстах Біблії ми можемо знайти загадку про Духа Божого.

Але що мені до того, що було дві, три, чотири тисячі років тому? Яке значення для мене має цей Святий Дух і що Він робить? Перебуваючи на землі, Ісус Христос сказав перед Своїм Вознесінням на небо, що пошле замість Себе Утішителя, Святого Духа, Який наставить нас на всяку істину.

Виникає запитання: Навіщо нам знати правду? Біблія має відповідь на це: ...і пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить! (Евангеліє від Івана 8:32).

НЕ ПРОСТО ГОЛОС СОВІСТІ

Але ж я й так вільний! Від чого мене звільнити? Але якщо бути чесним перед собою, я не вільний від егоїзму, гордості, дратівлівості, від порожнечі в душі, яка часом мене гнітить. І я знаю, що мої близькі страждають через ці мої грехи. Але я хочу, щоб вони були щасливі, і зі свого боку бажаю зробити все можливе для цього.

І якраз тут мені потрібний Святий Дух, Який показує, що добре, а що погано. У нашому світі все дуже непостійне й хитке, але наш Бог незмінний, і Його Слово незмінне. Істина також не змінюється, тому принципи та моральні цінності, які відкриває нам Святий Дух, незмінні. Можливо, самі того не розуміючи, ми відчуваємо вплив Святого Духа, Який показує нашу неправоту, коли нас мучать докори сумління.

У дитинстві, коли я ще не ходив до школи, але вмів рахувати, жуїка коштувала п'ятдесят копійок. Гроші у мене не було. Я знат, де мама зберігає дрібні гроші, пам'ятаю ту заповітну скриньку. Хоч я й був маленький, але вже навчився хитрувати, що правда розуму все ж таки не вистачало, щоб робити це непомітно.

Я брав потроху: то п'ятдесят копійок, то рубль, то півтора рубля. Я думав, що якщо братиму потроху, але часто, а не один раз, але багато, то мама не помітить. І так я міг разів п'ять на день залишити в цій ящик. Спочатку було дуже соромно та страшно. І я думав, що раз так зроблю й більше не буду. Але зупинитися вже не виходило, тим більше поки що мені все сходило з рук. Потім щоразу я все сміливіше крав у мамі гроши. Доки вона мене не запитала про зникнення грошей. І мені стало так соромно! Не пам'ятаю, зізнався я тоді чи ні, але більше ніколи не брав у мамі гроши без дозволу.

Я вірю, що я тоді, так і нині Святий Дух впливає на мене та відкриває мені те, що завдає біль моїм близьким. А деякі вчинки й мені самому завдають болю. Але я маю вибір: визнати свою неправоту й постаратися більше цього не робити або й далі грішити. І з часом, вибираючи неправильний шлях, ми стаємо людьми з пропаленою совістю. Ми чесні, і голос Святого Духа чуємо щоразу гірше й гірше. Згодом ми робимо такі вчинки, про які раніше й по-

думати не могли, бо вважали їх аморальними.

Ми з вами вільні в прийнятті рішень. Ніхто не може змусити нас жити так чи інакше. І ми можемо вірити чи не вірити тому, що нам кажуть. Але істина залишається незмінною незалежно від того, вірю я в неї чи ні. Не говорю, що я претендую на повноту істини. Хочу лише поділитися з вами тим досвідом, який пережив у своєму житті, і яких висновків дійшов, вивчаючи Біблію. Вона для мене є еталоном, на який я рівняюсь. Відколи я полюбив її, мое життя змінилося на краще, чого й вам бажаю від широго серця!

Максим САМОШКІН,
<https://proekt7d.ru>

Приголомлива історія бізнесмена, син якого став бомжем

Днями моя сестра з Такоми (район великого Сіетлу) запросила нас приїхати до неї в гості у вихідні. Я не став сильно упиратися, бо розумів, що, по-перше, я зможу поспілкуватися там із моїми родичами, а по-друге, у мене буде можливість відвідати помісну церкву та запозичити якийсь новий духовний досвід. Під час відвідування нових церков я завжди люблю здобувати щось нове. Дуже часто після служіння я записую ідеї для недільної школи, групи прославлення та проповіді.

У Сіетлі є багато хороших і великих церков, але цього разу ми вирішили сходити в Центр життя (Life Center) у Такомі. Деякі роки тому я відвідував цю церкву, коли там був інший пастор. Щиро кажучи, тоді в мене залишилися не найкращі враження. Пастор був у похилому віці, стиль та публіка в церкви відповідні. Але нещодавно до цієї церкви прийшли радикальні зміни. Після виходу на пенсію старого пастора (йому було за вісімдесят) вести церкву було запрошено Діна Каррі (Dean Curry), який вивів її на новий рівень. Насамперед новий пастор зробив кілька потоків у неділю і вів на кожному потоці різні стилі служіння. Цим він досить здійснив зразок зв'язався зі мною, а по-друге, старше поко-

ління теж залишилося задоволенім.

Коли ми в неділю зйшли в зал, то, на мій великий подив, тисячна аудиторія була забита напхом! І це незважаючи на те, що в цій церкві п'ять потоків та чотири різні кампуси! Незважаючи на те що службення тривало лише одну годину, мені здалося, що вони все ефективно встигли.

Після двадцятіп'ятивічного прославлення на сцену вийшов пастор Дін Каррі. Перед початком проповіді він поклав на кафедру спальний мішок та почав проповідувати на тему Безумовна любов — агапе. Проповідь мені сподобалася, а один приклад із проповіді зворувив мене до глибини душі.

— Нещодавно я зустрів свого старого друга, людину, що глибоко вірє та є великим бізнесменом, — почав пастор. — Під час нашої зустрічі він мені радісно сказав:

— Діне, ти уявляєш, мій син знайшовся!

— Що ти маєш на увазі? — запитав я.

— Ти що, забув? Чотирнадцять років тому мій син пішов із

дому та почав бомжувати на вулицях Сіетла. Ми втратили з ним контакт, і, незважаючи на мої посилені пошуки протягом чотирнадцяти років, я жодного разу його не бачив та не знав, де він і де живе. Щоразу, коли я їхав із Такоми до Сіетла в спра-

молитви я почув чіткий Божий голос: Сьогодні не ти його знайдеш — сьогодні він тебе знайде! Я був шокованій!

Отже, у неділю, із самого ранку, ми війхали в Сіетл і я першим ділом прокотився районом, де найбільша кількість бомжів, але я так його й не зустрів. Весь той день мене не покидала думка: Сьогодні не ти його знайдеш — сьогодні він тебе знайде!

Тієї неділі ми з нашою сім'єю ходили в ресторан, гуляли знаменитим ринком і гарною набережною, але ні я його, ні він мене так і не знайшов. Наприкінці дня, коли я вже сідав у машину, щоб їхати додому, у мое серце закрив сунінів... Я так і не зустрів свого сина! Я із сумом зачинив дверця машини, натиснув на педаль газу та почав їхати дорогою в бік Такоми. Але коли я зупинився на останньому світлофорі перед виїздом на трасу, я раптом почув, як хтось кричить: Taty! Taty! Коли я глянув навколо, то побачив моєго сина, що сперся на стіну найближчого будинку. Я вийшов із машини й побіг до нього. За мною виїшли всі мої родичі, що

поверталися зі свята. Обіймаючи свого сина, я запитав його: Як ти мене візняв? Адже минуло чотирнадцять років, у мене інша машина, я трохи постарів, та і взагалі все змінилося... Його відповідь була короткою: Я добре знаю свою батька...

Після кількох хвилин розмови та обіймів я йому сказав: Я такий радий тебе бачити! Збирай свої речі та поїдемо додому! — Я не можу, — відповів син. — Я не готовий до цього... Трохи зняко-вівши від його відповіді, я сказав: Нічого страшного! Якщо ти не готовий поїхати зі мною, то я залишусь із тобою! Не думаю жодної хвилини, я пішов у найближчий магазин і купив спальний мішок. Наступну ніч я провів у спальному мішку в небезпечному районі Сіетла разом зі своїм сином!

Після його розповіді я розплакався й подумав: Ось це безумовна любов — агапе! Замість того щоб дорікати своєму синові: Та як ти наслівся?! Ти ганьбиши нашу сім'ю! А чого тобі вдома не вистачало? — батько вирішив спуститися на його рівень та купив спальний мішок. Цей приклад дуже добре показує нам любов Бога Отця, Який послав Свого Сина до нас, коли ми відмовлялися йти до Нього...

ЗРІЛА ДЛЯ СВОГО ВІКУ

Коли Бог закінчив створення неба та землі, все було повністю сформованим. Зірки яскраво світили, на деревах було багато фруктів, а тварини були готові відтворювати потомство. Земля та її мешканці були створені, щоб жити вічно, не старіючи й не вмираючи. Перші тварини та люди не мали віку. Ви б не змогли визначити, чи прожили вони один день або тисячу років.

Я вже багато років виступаю на конференціях, і до мене часто підходять люди. Коли я розмовляю з тими, хто вірить у давній вік Землі, як молодоземельний креаціоніст, я часто говорю їм, що Бог створив Адама не немовлям, а дорослою людиною. І коли Господь створив Всесвіт, Він створив його повністю функціональним, з видимим віком, хоча він і не був давнім.

ЧИ ВИГЛЯДАЕ ТВОРІННЯ СТАРИМ?

Моя відповідь часто шокує моїх співрозмовників: Коли ви кажете, що Всесвіт виглядає давнім, ви довіряєте тому, що методи датування можуть показати нам безперечний давній вік Всесвіту, але вони не можуть.

Чи насправді Всесвіт давній, чи нам просто нав'язали думку про те, що він так виглядає? Світ сьогодні — це пойняті тлінням, занепале творіння, а не творіння з давнім віком.

Дозвольте мені пояснити. Коли люди кажуть, що Всесвіт має **видимий вік**, зазвичай із якихось причин вони мають на увазі, що Всесвіт **виглядає давнім**. І часто я спостерігаю, що **підсвідомо ці люди вже повірили** в те, що результати помилкових методів датування можуть довести давній вік Землі. Тому, якщо вони повірють у те, що Писання говорить про молодий вік Всесвіту, їм доведеться пояснити цей **видимий давній вік**.

Чи насправді Всесвіт давній, чи нам просто нав'язали думку про те, що він так виглядає? Хіба біблійний Бог Творець, Який не обманює, ввів би нас в оману тим, що Земля виглядає давньою, тоді як, згідно з біблійною історією, Він створив її лише приблизно шість тисяч років тому? І як взагалі виглядав би молодий Всесвіт?

Учені-креаціоністи написали безліч статей, у яких чітко показано, що всі методи датування (крім запису історії, представленого в Біблії) **базуються на помилкових припущеннях** і що їм не можна довіряти в питаннях абсолютно датування подій минулого. Крім того, десятки й десятки методів датування суперечать теорії про давній вік Всесвіту та насправді підтримують її молодий вік.

ЗРІЛА, А НЕ ВІДИМИЙ ВІК

Коли Бог створив зірки, очевидно, що Він створив їх зрілими та повністю функціональними для певної мети — **для знамен та часів**. Коли Бог створив Адама та Єву та сказав їм плодитися й розмножуватися, Він дав їм зрілі тіла, які були готові до народження дітей.

Весь витвір потім був завершений, створений зрілим, але без так званого **видимого віку**.

Деякі люди вважають, що Бог створив перших людей із віком, скажімо, у двадцять чи тридцять років. Однак хіба *вік* Адама якось вплив бі на його тіло до того, як він згрішив? Якщо перші люди, так само як і Всесвіт, **від початку були створені для того, щоб жити вічно**, хіба ви очікували б побачити якусь різницю між людиною у віці тридцяти років та людиною у віці трьох тисяч років?

Коли лікарі сьогодні оглядають людське тіло, вони за різними ознаками можуть визначити його приблизний вік. Однак до гріхопадіння нічо не стало: все було створено **вельми добре**. Людське тіло не відчувало впливу гріха чи старіння.

Що сказав би лікар із сучасного занепалого світу, якби він подивився на тіла Адама та Єви відразу після їхнього створення? Він був би збентежений. У таких досконалих тілах лікар не побачив би дегенеративного старіння. Він був би просто шокований, якби дізнався, що вік цих людей становить менше одного дня.

Правда є у тому, що коли Бог створив Землю в перший день тижня створення, вона була повністю функціональна. Бог навмисно підготував Землю та створив різні живі організми за шість днів. Водночас на кожному етапі створення все, що робив Бог, було добре та функціонувало відповідно до Його цілей. Весь витвір потім був завершений, створений зрілим, але без так званого **видимого віку**. Коли Адам та його перші нащадки дивилися на землю, вони не припускали її **видимий вік**, бо вони знали на підставі Божого Слова, що створення сталося нещодавно.

ЯК МАЛО Б ВИГЛЯДАТИ МОЛОДЕ ТВОРІННЯ?

Сонце, Місяць та зірки були б повністю сформовані та функціонували ідеально. На Землі був би ґрунт, готовий для харчування рослин. Різні створені рослини, включно з деревами, мали б зрілі плоди, щоб ними могли харчуватися Адам, Єва та тварини. Можливо, у дерев навіть були річні кільця, які є звичайною складовою частиною дерева. Адам, Єва та тварини були створені зрілими та повністю функціональними для розмноження. Однак жодне з цього не було давнім і не виглядало старим.

БОГ НЕ ОБМАНЮЄ

Бог не чоловік, щоб неправду казати... (Числа 23:19). Бог не обдурив нас створенням Всесвіту, який виглядає давнім. Ні, Він відкрив людству істину про Своє Творіння. І лише пізніше диявол обманув Єву щодо точності Божого Слова. Потім її чоловік, Адам, повстав проти Бога й цим накликав прокляття на весь Всесвіт. Це прокляття радикальним чином змінило зовнішній вигляд та функціонування Всесвіту. ...*Все створіння разом зідає й разом муиться аж досі (Римлян 8:22)*.

Світ сьогодні — це пойняті тлінням, занепале творіння, а не творіння з давнім віком.

Кен ХЕМ, www.answersingenesis.org

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

Вишитий фоліант рівненської майстрині став світовим рекордом

Євангеліє від Матвія, створене рівненською майстринею Оленою Медведевою, визнали світовим досягненням. Авторка рукотворних артбуків потрапила в книгу *Національний реєстр рекордів України* — 2022. У видання внесли одразу два її рекорди, один із яких світовий. Євангеліє від Матвія визнали найбільшою у світі книгою, вишитою вручну.

Над створенням унікального фоліанта Олена Медведєва працювала впродовж двох років. Рукотворна книга налічує 60 сторінок і важить 9 кілограмів 400 грамів.

Євангеліє вишиле по-особливому: майстриня використовує авторські літери, які виконує в техніці стебнівки. Цей шрифт вона запатентувала. Під час роботи жінка використовувала червоний та чорний кольори. А перша літера зроблена з візерунком — рослинним орнаментом. Євангеліє від Матвія визнали найбільшою у світі книгою, вишитою вручну.

Олена Медведєва відома як авторка оригінальних книг, серед яких є мереживна, різблена, вишита, солом'яна, шкіряна, бурштинова. Також її колекція налічує десять

ки вишивок артбуків. Це й чотири Євангелія, і твори Тараса Шевченка, Лесі Українки, Адама Міцкевича, Івана Франка, Ліни Костенко та інших відомих авторів. Майстриня створює як фоліанти, так і мініатюри.

— Пишаємося тим, що в області є такі талановиті майстри. Завдяки їх креативу про Рівненщину знають у світі. Роботи Олени Медведевої — справді унікальні. До речі, у 2020 році вона була стипендіаткою голови Рівненської обласної держадміністрації, — прокоментувала начальниця управління культури й туризму Рівненської ОДА Любов Романюк. — В Олени Медведевої — дуже-дуже багато ідей. Чого вартий її *Рівненський буквар*, її мульфільми, її казки та креативні артбуки! Тобто творчість майстрині проявляється в найрізноманітніших варіантах. У результаті такі непорядні форми зацікавлюють широку аудиторію. Усе, що створює Олена Медведєва, зроблено з душою. Саме тому в неї все виходить. І робить вона це не заради рекордів. Це, безумовно, надихає.

Рекордне Євангеліє перевірює в Літературному музеї Уласа Самчука, власне, як і всі креативні книги майстрині Олени Медведевої.

www.rv.gov.ua

та допоможе в боротьбі проти переслідувань іранських християн.

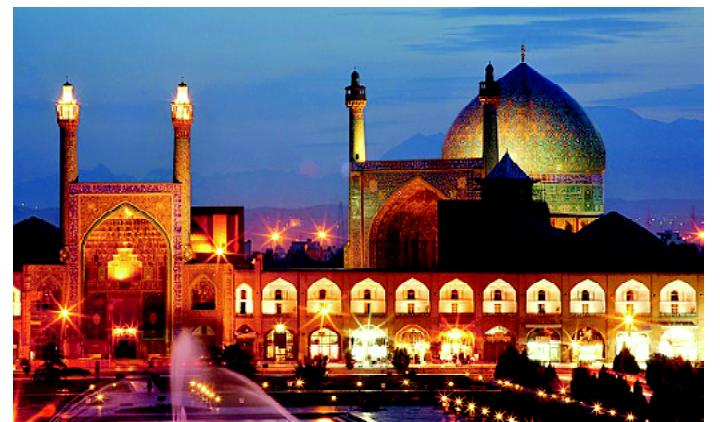
— Ми вітаємо це рішення Верховного суду країни, — заявив Борджі. — Воно має прокласти шлях до звільнення дев'яти християн після повторного розгляду справи в Ісламському революційному суді. Що ще важливіше, воно дає тисячам інших християн у всьому Ірані надію на те, що тепер вони зможуть разом молитися у своїх будинках, не побоюючись арешту та ув'язнення. Ми також закликаємо до того, щоб християнам було надано особливе місце для відправлення релігійних обрядів, що є їхнім правом за Конституцією Ірану та міжнародними пактами, які Іран підписав без жодних застережень.

<http://sedmitza.ru>

Верховний суд Ірану затвердив право християн на свободу віросповідання

Верховний суд Ірану ухвалив, що належність до домашніх церков не є порушенням статей 498 та 499 іранського кримінального кодексу, які передбачають покарання за участь в антидеревніх християн, які відбувають п'ятирічний строк за надомні богослужіння, повідомляє *Christian Today*.

Вони були кинуті в тюрму за звинуваченням у **підриві національної безпеки** — це стандартне формулювання, яке використовується для арештів та судового переслідування християн в Ірані. У своєму рішенні наприкінці минулого року Верховний суд Ірану зазначив, що новонавернені не треба було звинувачувати, оскільки засуджено понад двадцять християн, які відбувають покарання нині в іранських в'язницях за моління в домашніх церквах. Іранський правозахисник та адвокат Mansour Borjali (Mansour Borjali), партнер *Open Doors* і директор із комунікацій організації *Article 18*, вважає, що рішення Верховного суду може стати поворотним

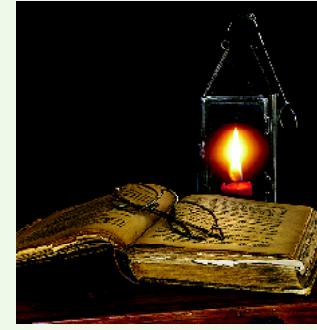

ДЕНЬ СКОНУ СВІТУ

Жив-був святий старець. І говорили про нього, що є в нього ча-рівна книга, у якій за-писаній день скону світу, у який повер-неться Господь Ісус Христос. І приходили до старця люди із запитаннями: «Чи не завтра Господь повер-неться? Чи не за місяць? Чи не через рік?» Кожен хотів зна-ти, щоб підготувати

душу свою до зустрічі з Господом.

На всі запитання ста-рець незмінно відпові-

дав: «Завтра». І перестали йому люди вірити. Думали, що приховує він таємне знання в книзі.

Помер старець, і сусіди одразу ж кинулися шукати його ча-рівну книгу. Знайшли — вона на столі лежала, її старець і не ховав. Розгорнули та прочитали: «Живи кожен день так, ніби Господь прийде завтра, і не помилишся».

<http://pritchi.ru>

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Я люблю Бога та бажаю кожному зустрітися з Ним!

Добрій день, мене звуть Євген, мені сорок три роки. Хочу розповісти історію свого життя.

Починалося все дуже добре: садок — школа — училище (по-сучасному ліцей) — армія, і весь цей період моє життя поєднувало вулиця. Скільки я пам'ятаю себе в дитинстві та юнацтві, весь вільний час я проводив на вулиці з друзями.

Спочатку була перша брехня батькам, потім перша цигарка, перша склянка вина. Потім були перші крадіжки та перший привід до міліції, після чого мене поставили на облік у дитячій кімнаті міліції. Потім, дякувати Богу, я потрапив не до в'язниці, а до армії, у якій два роки в кирзових чоботях мали зробити з мене чоловіка. Армія більш-менш навчила мене дисципліні, але також і тому, як без втрат уникати фізичної праці. Після закінчення служби, коли я повернувся додому, на мене чекали старі друзі, але які вже подорослі, шали, і ось тут якраз і почалося життя, повне пригод.

Якось, повертаючись додому з роботи, я побачив різnobарвний плакат на стовпі. На ньому було написано, що на стадіоні Спартак такого-то числа буде якийсь захід і що якийсь Пітер Юнгрен буде дуже радий мене там бачити. Не знаю чому, але я пішов туди.

Стадіон був повний, люди стояли й на трибунах, і на всьому футбольному полі. Якесь людина бігала сценою, щось кричала, махала руками. До неї підводили людей на милицях, вона торкалася їх руками, і вони, кидуючи милиці, скакали разом із нею. Оце калость, — думав я, але ти чомусь не поспішав. Наприкінці цього заходу всіх присутніх попросили повторити фрази і я, як не дивно, повторював разом з усіма. На той момент я не став іншим. Мало того, наступного дня ми знову колобродили на повну, але нині я розумію, що це була перша зустріч з Ісусом.

Ішли дні, тижні, місяці. Ми випивали, гуляли всі нощі безперервно, курили трауви, і як нам здавалося, круто проводили час. Проте шалені гроші лихих дев'яностих приносили лише п'яній чад та пох-

мільний головний біль, які ми намагалися заглушити марихуаною. Й ось одного ранку трава не допомогла подолати похміля, головний біль не пройшов, й один із моїх товаришів висловив таку думку: якщо не допоміг косяк, то треба щось міцніше! Того вечора я вперше спробував опій (ханку). Якщо говорити чесно, мені сподобалося. Було відчуття нірвані та повного блаженства, але, головне, не тягнуло на пригоди та подвиги. Батьки моого приятеля, у якого я жив у той час, нікік не могли натішитися, дивлячись, як майже кожен вечір і ніч проводимо вдома, але це було до певного часу!

Незабаром у будинку почали пропадати ювелірні прикраси, побутова техніка та все те цінне, що було накопичено та зароблено непосильною працею. Розмови, крики та погрози не приносили результату, адже ми не вважали себе наркоманами й думали, що ми будь-якої міти зможемо просто кинути все це, що ми не як усі та що нашої сили волі вистачить, щоб зав'язати. Але минав час, ми втрачали довіру близьких, друзів, родичів, сусідів. Наш зовнішній вигляд не те щоб говорив, він просто кричав і бив тривогу. Ми були схожі на живих мерців.

Відділ внутрішніх справ став частим місцем нашого перебування, оперативни-

ки знали нас. Й ось перша судимість (слава Богу, умовна). Мабуть, тільки після цього я зрозумів, що ускочив і вскочив повеликому. Не скажу, що я одразу кинув наркотики, ні, але я став шукати вихід. Вечорами й ночами я міркував і по-своєму молився Богові, а коли наставав ранок, усе йшло по-старому. Якось, коли я гуляв парком, до мене підійшов хлопець і запитав, чи не поспішаю я, чи можна зі мною поговорити. Я махнув головою, і ми присили на лавку.

— А чи чув ти про Ісуса Христа? — спитав він у мене.

— Ні, — відповів я, а всередині думаю: Сектант.

Він говорив і говорив, свідчив про те, як їх багато й що це здебільшого одна молодь, що церква росте та що люди починають процвітати, а в моїй голові починав дозрівати план, як я можу кинути цих святінників на гроші. Щоб уйти в довіру, я повторював за ним молитви, і навіть став із ними в коло, і, взявшись за руки, відкривав рот нібито в співі. Їх зібралися досить багато, і, як не дивно, вони вважали мене за свого.

Коли ми знову залишилися наодинці з цим хлопцем, я спробував розповісти неймовірно зворушливу та ширу історію про те, що деяка суза грошей зможе мені допомогти, що якби вони з братами й сестрами змогли мені допомогти, то вдачності моїй не було б кордонів і я був би точно з ними навіки. На це він відповів, що зовсім недавно вони всією церквою допомогли одному такому ж нужденному, а він просто пішов, і його більше ніхто не бачив. На цьому наше спілкування закінчилося, і я, попрощавшись, пішов. Тоді я не розумів, що це було насіння, яке він сіяв у моєму серці, і що це була моя друга зустріч з Ісусом.

Йшов час, і життя мое ставало все гіршим і гіршим. Наша мама працювала в клубі *Відпочинок*, де в неділю збиралася церква, при якій був реабілітаційний центр. І раптом вона зустріла там знайомого, якого давно й добре знала. Олек-сіц (так звали того знайомого) порадив її підійти до лідера реабілітаційного цен-

ту та поговорити про нас із братом, адже на той момент і мій середній брат був теж міцно в системі. Й ось зі схваленням пастора ми вирішили організувати в нашому будинку домашню групу. Ми приходили, слухали свідчення, які торкалися нас. Щоправда, коли починалася молитва, мені здавалося, що люди божеволіють, але, як не дивно, всередині був мир і спокій. Спочатку до центру взяли брата, після чого я залишився зовсім один. Дні здавались нескінченними, а ночі й поготів.

Ось однієї з таких ночей я щосили закричав:

— Боже! Якщо Ти є, допоможи мені, будь ласка!

На ранок, на мій подив, прийшли й за мною. Найбільше, що запам'яталося на початку моого перебування в реабілітаційному центрі, — це те, що в мене не було ломки. Щовечора після розбирання Біблії брати та сестри молилися за мене, і я відчував, що мені стає все краще та краще. Через невеликий проміжок часу Бог так доторкнувся до моого серця, що я досі живу з Ним, служу Йому та жодної секунди не шкодував за весь час, прожитий із Ним. Після реабілітаційного центру я пішов у біблійну школу, яка допомогла мені ще більше та глибше дізнатися про моого Спасителя, і це була третя (й остання) зустріч з Ісусом, яка переросла в дружбу.

Під час перебування в біблійній школі я знайшов свою другу половину, яка згодом стала моєю дружиною та матір'ю моїх дочки та сина. На цей момент я та моя дружина є лідерами команди прославлення, живемо повноцінним життям і ні про що не шкодуємо. А ще Біблія вчить: спасешся ти — і спасеться весь дім твій. І сьогодні я дійсно бачу, що моя мама та мої брати зі своїми сім'ями теж служать Господу. Бог — вірний Бог. Він живий, і в Нього чудове почуття гумору, адже людині з таким минулім, як у мене, Він дав за дружину колишнього співробітника МВС. Я люблю Бога й бажаю кожному зустріти-ся з Ним!

Євген НЕКРАСОВ, Росія,
<https://golosboga.ru>

Вітаю, дорогі читачі та читачки!

Хочу поділитися розповіддю про себе до й після наркотиків. Вона звернена до всіх: і до зовсім юних читачів, щоб застерегти їх від найтяжчих наслідків наркоманії, з якими вони можуть зіткнутися через свою недосвідченість; і до тих, хто перебував довгі роки або досі перебуває в наркотичній системі, уже не сподіваючись нічого змінити; до молодих і старих — до всіх...

Почну розповідь задовго до того моменту, як я вперше зіткнувся з наркотиками. У дитинстві я нічим не відрізнявся від своїх однолітків. Мое дитинство протікало цілком безхмарно: дах над головою їжа на столі, батьки, школа. У дитячому садку мріяв бути археологом, потім — уже в школі — ветеринаром. Мене манили далекі країни, про які я вичитував із книжок. Тоді ще мало що віщувало майбутнє.

Усе разюче змінилося, коли мій батько пішов із сім'ї. Коли я залишився без чоловічого контролю, мене потягло на вулицю. Мама, щоб прогодувати мене, мою сестру та її доньку, змушена була працювати не покладаючи рук із ранку до вечора. Я ж замість того, щоб допомагати її, здебільшого ігнорував її настанови. Між мною та моєю сім'єю починала будуватися глуха стіна нерозуміння. З батьком я й далі зустрічався, але наші зустрічі ставали дедалі рідкіснішими, а згодом вони були зведені до нуля.

У п'ятым класі я вперше спробував вино й цигарки з хлопцями, які були старші за мене на кілька років. Мене просто вівертало навіворті, коли мене п'яним бачила дівчинка, у яку я був закоханий, але мені подобалося, коли від мене пахло тютюновим димом. Щоправда, мене не можна було назвати й запеклим хуліганом. Я добре вчився, майже на відмінно, але через свою недисциплінованість рив сам собі яму.

Район, у якому я народився та виріс, у місті користується поганою славою. Там, мовляв, одні бандити та наркома-

«...Я мушу піти за Богом»

ни. І справді, самі жителі, а точніше їхня кримінальна частина, зробили в цю думку чималий внесок. Тут можна було знайти вдосталь будь-які наркотики, тому сюди, як бджоли на мед, зліталися наркомани всіх мастей — від кульбабок, що тільки починають колотися, до бувалих злочинців, що відмотали далеко не один строк за колючим дротом, від зовсім юних і наївних красунь до повій, що зовсім опустилися. У цьому середовищі ми й вирощувалися. Тут панували напівторпімні звичаї: також були свої занепалі, від яких усі відверталися, і свої блатні, що дозволяли собі більше, ніж інші.

Звичайно, у підлітковий період ми не могли обминути всідисиду траву. Спочатку я не розумів, у чому суть. Ну накурився, і що? Але чим далі в ліс, тим більше дров. Незабаром я зрозумів, що від трави можна реготати, як ненормальний, і що вона забирає мене кудись, де немає проблем. Коротше, повна ейфорія. Незабаром у мое життя прийшли люди, з якими я ніколи не спілкувався. У нас з'явився спільній інтерес — трава. Наша стара компанія розпалається: хтось став колотися, хтось вчитися, хтось курити.

Потім я вступив до технікуму, щоб здобути професію, яка мені ні про що не говорила: технік-електромеханік. Тут, у технікумі, я почав курити ще більше трави. Дуже швидко знайшлися однодумці.

Коли часто куриш траву, згодом вона перестає чіглати та треба щось більше. Цо потребу заповнюють різні похідні з конопель: каша, манага (конопляне молоко). — Прим. ред.) і так далі. Звісно, подібні речі не додають здоров'я — ні фізичного, ні духовного. Почуваєшся немов вичавлений лимон.

Похмурий без трави, помітно веселій під нею, я не помічав, як у житті все змінювалося, як радості та цінності життя безслідно випаровувалися разом із

наркотичним димом. Натягнутий, як струна на гітарі, я почав шукати вихід. Але де його знайти, коли всі друзі завжди під кайфом та стосунки з батьками, м'яко кажучи, не ідеальні? Я пішов у підліткову наркологію. Там мені сказали, що є благодійна організація *Преображення*, де допомагають людям, які потрапили у важкі життєві ситуації. Я пішов туди, але пропримався лише три дні. Але там сталася дуже важлива подія, що перевернула все мое життя.

У *Преображенні* я зустрівся із пастором із Таштагола, з яким читав молитву покаяння перед Христом. Пам'ятаю, коли він закликав людей до покаяння, ніхто не вийшов, але пізніше я підійшов до нього. Під час молитви я згадав, як багато я завдав мамі неприємностей. Саме тоді прощення прийшло в мое життя, і я голосно зарядив.

Повернувшись додому і знову опинившись серед своїх приятелів, я встав перед вибором. Щось усередині мені підказувало, що треба дотримуватися Божої моралі, про яку я, власне, нічого й не звав. З іншого боку, обертається в колишньому

колі знайомих і нічого не вживати було неможливо, та і спілкуватися було б тоді нема чого.

Я вибрал старий спосіб життя. Чесно сказати, почуття було огидне. Як я дізnavся в майбутньому, це мене тоді Дух Святий викривав. Зрозуміло, що ні про який Дух Святий я й не чув. Але мої друзі помітили зміни в мені. Вони казали мені, що я став іншим, що я з ними, але водночас і не з ними. Запитували, що сталося зі мною.

У Біблії недарма мовиться, що в людій, які прийняли Христа, але не почали жити за Його Словом, вселяються демони. Так само сталося зі мною. Заглушичи в собі голос сумління Й Духа Святого, я почав вживати всі засоби, які тим чи іншим чином змінюють свідомість. Водночас до цього додалися ігрові автомати. Я не можу сказати, що був азартною людино

«...Я мушу піти за Богом»

(Закінчення.
Початок на 16-й стор.)

Пам'ятаю тільки, що один із нас пішов, другий заснув у під'їзді, а мені довелося тинятися вулицями. Потім були ще три дні під геройном, а потім усе життя в очікуванні нового приймання наркотику. Проміжки між прийманням наркотику ставали дедалі коротшими: раз на два тижні, раз на тиждень, а потім і кожен день.

Звичайно, моя деградація не залишилася непоміченою ні рідними, ні сусідами, які почали мене уникати. Удома була неофіційна холодна війна між мною та сестрою. Мама не жила з нами, але щоразу, приїжджаючи до нас додому, вона казала мені, що так жити не можна. Я, звичайно, з нею був згоден, але відтіни нічого не міг. Звучали два монологи замість одного діалогу.

Згодом мое коло сплікування звузилося до білого списку друзів, з якими ми перейшли на комерційні відносини: є гроші — сплікуватимемося, ні — бувай! Поступово в голові не залишилося нічого, крім думки про геройн. З нею, мов із дружиною, засинав, мріючи не прокинутися. З нею ж прокидався, немов зі свердлом, що дзижичить у голові. Кожен із міліціонерів викликав хитке почуття невпевненості: а раптом за мною? Попереду чекали далеко не райдужні перспективи: в'язниця чи могила.

Я із заздрістю дивився на своїх однолітків, які любили, створювали сім'ї, народжували дітей. Мені ж із моїми захопленнями нічого було й казати про сім'ю. Плодити злидарів, подібних до себе, і прирікати їх на нікчемне існування не дуже хотілося. Поступово вироблявся депресивний стан, було бажання сидіти одному в заштореній кімнаті та не бачити нікого. Життя перетворювалося на нескінченне чорнобіле кіно без жодних емоцій. Жив як уві сні. Дедалі частіше почали приходити думки про суїцид. Так протікав кожен Божий день.

Цікаво те, що весь цей час Бог підштовхував мене до Себе. Спершу через фільм *Страсті Христові*, який залишив у моїй голові два запитання: *Що є Істинна? і Скільки в нас від нас самих?* Трохи згодом я став дивитися телевізорні проповіді Коуплендів. З усього того, що вони говорили, я розумів лише те, що в житті може статися диво, і слово *алілуя*, яке мені здавалося тоді смішним. Останньою краплею був мій діалог із жінкою, яка сказала мені, що я маю ходити до церкви, що я маю піти за Богом.

Молодий зовні, старий усередині, втомлений від нескінчених спроб втекти від себе, самотній, такий, що нікому не довіряє та дивиться на людей виключно як на джерело грошей, я нарешті прийшов до Христа. Я вирішив поїхати до реабілітаційного центру для наркозалежних. Перешкод із боку рідних не було. Пройшовши піврічний курс реабілітації, я залишився допомагати в центрі: треба було знайти себе у тверезому житті.

Сьогодні, через п'ять років, коли я озидаюся назад, мені здається, що це було не зі мною. Усе залишилося позаду: і наркотики, і друзі, і я сам. Тепер я служу в церкві, радію кожному прожитому дню, вступив до університету, маю хороших друзів, стосунки з рідними налагодилися. Попереду ще багато цікавого!

Бог дав кожному право вибору, від якого залежить усе наше життя. Ми можемо або, доляючи труднощі, йти вгору і ставити знамена своїх цілей на Еверестах життя, або, шукаючи тільки легких шляхів, задоволену, піддаючись усім спокусам, зайти в долину смерті, у болото, з якого вибраться самостійно майже неможливо. Я після багатьох життєвих перипетій таки обрав шлях Бога, про що, власне, не шкодує.

Нині я намагаюся не проходити повз жодного наркомана, бо надія є завжди! Це такі ж люди, які хочуть звільнитися, жити та любити!

Лам'ятай про тих, що перебувають у кайданах, якби ти сам був поруч із ними (Джон Браун).

Олексій КОВАЛЬОНOK, Росія,
<https://golosboga.ru>

Біблія проти науки — таким був заголовок однієї з недавніх статей у канадському журналі, у якому розглядається питання про викладання створення та еволюції в громадських школах. Коли ми читаемо численні статті, що з'являються сьогодні в газетах, на інтернет- сайтах та в журналах, а також коли ми слухаємо численні інтерв'ю в радіо- та телевізорних програмах, питання створення/еволюції завжди подається як питання науки проти віри (або релігії проти науки). Світські репортери та еволюціоністи (і навіть еволюційні представники духовенства) наголошують на тому, що питання створення не має розглядатися на уроках біології та історії, тому що релігія не має жодного стосунку до науки.

БІБЛІЯ ПРОТИ НАУКИ?

Я вірю, що здебільшого саме церкви винні (іноді ненавмисно) у тому, що вони просувають подібні погляди в суспільстві та церкві. На жаль, велика частина церковних лідерів у світі повірила в дійсність мільйонів років та еволюційні ідеї в галузі геології, астрономії та біології і, отже, дозволила поколінням молодих людей прийняти ці ідеї та відкинути буквальну історію, описану в Книзі Буття (розділи 1–11).

Але крім цього, і багато теологічно консервативних церков навмисне уникають питання мільйонів років та еволюційних ідей (навіть незважаючи на те, що вони загалом приймають історію про буквальне створення протягом шести днів). Натомість вони здебільшого приділяють увагу Євангелію, християнським доктринах, взаєминам між людьми, християнській етиці тощо. Усе це, звичайно ж, чудово, але надто багато церков просто не звертають жодної уваги на атаки, спрямовані проти фундаментальної книги Біблії — Буття, на підставі якої й будеутися наша християнська доктрина.

Навіть незважаючи на те, що історії Буття про Адама та Єву та про Потоп у дні Ноя розповідаються в недільних школах та інших місцях, церкви не приділяють жодної уваги таким галузям науки, як геологія, біологія, антропологія тощо. Наприклад, незважаючи на те, що пастори та їхня паства здебільшого вірять у буквальний опис Буття, ці історії подаються просто як *оповідання*, які жодним чином не пов'язані з викопними знахідками, віком Землі, динозаврами тощо. У результаті, якщо ви запитаєте сьогодні звичайного парафіяніна (або навіть християнського лідера): *Чи розповідається у вашій церкві про геологію, біологію, антропологію, астрономію та інші науки?* — у відповідь, як правило, звучить *ні*. І якщо ви запитаєте: *Куди ж мені піти, щоб дізнатися більше про геологію, біологію, антропологію та астрономію?* — у відповідь ви почуєте: *У школу.*

Світ давно відніс опис створення в Книзі Буття до розряду *релігії*, але те, чого навчають у школі про створення, називається *наукою*. Сталося так, що церква віддала громадським школам *відповідальність за навчання* дітей геології, астрономії, біології, антропології тощо. А тепер подумайте про те, що діти із сім'ї вірян здебільшого відвідують громадські школи, де, по суті, вчать їх тій *науці*, яка *довела*, що нашому світу мільйони років і він наповнений *дивами еволюційного розвитку*.

Через те, що церковні лідери не знають, що відповідати людям на запитання про мільйони років та на інші еволюційні запитання, або через те, що часто ці лідери самі вірять в еволюцію, вони переважно вчать свою паству духовним аспектам. І немає нічого дивного в тому, що світ (і, на жаль, багато християн) думають, що битва створення проти еволюції є насправді битвою *Біблії* (або *релігії*) проти науки.

Біблія дає нам підстави для правильного розуміння геології, астрономії, біології, антропології тощо, тобто всіх галузей науки. Церкви потрібно повернутися до джерела (тобто *відновити основи*) і прочити людів істинні основи науки, фундаментом якої є Біблія. І якщо церква так чинить, сусільство, ймовірно, почне розуміти, що ведеться зовсім не битва *Біблії* проти науки, а фактично битва *Біблії* проти *нехристиянських релігій*.

Кен ХЕМ, creation.com

УВ'ЯЗНЕНОМУ НА ЗАМІТКУ

Християнські реабілітаційні центри

Любі друзі! Повідомляємо вам адреси реабілітаційних центрів для людей, які увірвали в місцях позбавлення волі. Хай благословить вас Бог!

УКРАЇНА

Київська обл., Макарівський район. Телефони: +380 99 631-22-00, +380 96 010-11-01, +380 73 073-22-24.

Київська обл., м. Буча, вул. Києво-Мирощицька, 86 (офіс). Для листів: а/с 1047, м. Буча, Київська обл., 08292. Чоловічий християнський центр соціальної реабілітації «Вібрір» (Богдан): +380 (50) 226-84-80. Жіночий християнський центр соціальної реабілітації «Вірність» (Тетяна): +380 93 460-78-79.

Донецька обл., м. Слов'янськ, пров. Зірковий, 72, 84111. Християнський реабілітаційний центр церкви «Нове життя». Тел.: +380 50 819-69-33.

Донецька обл., м. Краматорськ, смт Ясногорка, вул. Петровського, 1л, 84391. Реабілітаційний центр для тих, хто звільняється з місць позбавлення волі, «Хліб наущаний». Тел.: +380 66 069-05-00.

Запоріжжя, вул. Добровольчих батальйонів, 67а. Християнський центр реабілітації «Маранафа». Тел.: +380 (61) 289-29-20; +380 (61) 235-41-15.

Черкаська обл., м. Корсунь-Шевченківський, вул. Уколова, 13. Реабілітаційний центр «Відродження».

БІЛОРУСЬ

Центр реабілітації «Право на життя»: ул. Михалковская, 2-1, д. Рудня, Мозирський район, Гомельська обл., Беларусь, 247755. Телефони: **мужская реабилитация**: +375 (29) 733-7301 (**Александр Аверьянов**), +375 (33) 680-1910, +375 (33) 680-1930; **женская реабилитация**: +375 (33) 680-1919 (**Вероника Аверьянова**), +375 (33) 680-1929.

Сайт: www.shans.by
E-mail: pastor.aaa@gmail.com
Facebook: Александр А. Аверьянов
Skype: pastor.aaa72; pastor.travel

МОЛДОВА

ФСР «Освобождення», церковь ХВЕ, г. Рыбница, Молдова. Ответственный: **Александр Руснак**; моб.: +373-778692-78. Ответственный за евангелизацию: **Юрий Григорьев**; моб.: +373-778163-08.

Помощь людям, освободившимся из мест лишения свободы и попавшим в трудные жизненные ситуации

Прохождение курса адаптации в восстановительных центрах в любом регионе России. Содействие в отправке к месту жительства и восстановлении документов. Бесплатно. Анонимно.

Адрес для писем: 350087, Россия, г. Краснодар, ул. Янтарная, д. 36. Благотворительная организация «Инициатива», тел. +7 928 882-77-77.

Hope of Freedom

Our main focus is ministering to inmates in jails and prisons.

Hope of Freedom
P.O. Box 4053
Everett, WA 98208

That you may say to the prisoners, «Go forth», To those who are in darkness, «Show yourselves» (Is. 49:9).

MY DONATION:

For prison ministry For the publication of this newsletter (Prisoner)

Amount: _____ Name: _____ Phone: _____ Address: _____

Questions:

Peter: (425) 346-4945, petyawa@gmail.com

Dasha: (206) 604-4594, dasha1@uw.edu

You may also donate online through PayPal at our website www.hopeoffreedom.org

We are now a federally-recognized 501(c)3 organization, so you can deduct your donations to us from your taxes!

НАЙПОШИРЕНІШІ ЗАПИТАННЯ

Що Біблія має на увазі, кажучи ви – боги в Пс. 81:6 і в Ів. 10:34?

Почнемо з розгляду 81-го псалма, який Ісус процитував в Ів. 10:34. Єврейське слово, перекладене як боги в Пс. 81:6, в оригіналі звучить як *елохім*. Воно зазвичай стосується єдиного істинного Бога, але має й інші значення. Пс. 81:1 звучить так: *Бог на Божім зібранні стоїть, серед богів Він судить...* З наступних трьох віршів видно, що слово боги стосується суддів та інших людей, які займають керівні посади. Використання слова *бог* щодо людського судді вказує на три моменти: 1) він має владу над іншими людьми; 2) владу, яку він має як представник цивільної влади, треба поважати; 3) він дістас свою силу та владу від Самого Бога, Який зображується як суддя всієї землі у 8-му вірші.

Таке застосування слова *боги* щодо людей трапляється

ся рідко, але ми можемо побачити його й в іншому місці Старого Завіту. Посилаючи Мойсея до фараона, Бог промовив: ...*Я поставив тебе замість Бога для фараона...* (Вих. 7:1). Це просто означає, що Мойсей як посланик Бога передавав Його слова і, отже, був представником Бога перед правителем. Єврейське слово *елохім* перекладається як *суддя* у Вих. 21:6; 22:8–9, 28.

Уесь зміст 81-го псалма полягає в тому, що земні судді мають діяти з неупередженістю та істинною справедливістю, тому що навіть вони колись постануть перед вищим Суддею. Вірш 6 і 7 попереджають людських суддів про те: *Я сказав був: «Ви — боги, і сини ви Всевишнього всі, та однак повіриете ви, як людина, і попадаєте, як кожен із вельмож».*

Цей уривок говорить, що Бог

призначив людей на керівні пости, на яких вони розглядаються як боги для людей. Ім треба пам'ятати, що, навіть представляючи Бога в цьому світі, вони смертні та в кінцевому результаті відповідатимуть перед Богом за те, як вони використовували цю владу.

Тепер розглянемо, як Ісус використовує цей уривок. Перед тим Він заявив, що є Сином Богом (Ів. 10:25–30). Безвірні єреї обурився, звинувачуючи Ісуса в богохульстві (вірш 33). Потім Ісус процитував Пс. 81:6, нагадуючи опонентам, що Святе Письмо називає людей — хоча й людей з авторитетом і престижем — *богами*.

Відповів їм Ісус: «Хіба не написано в вашім Законі: «Я сказав був: «Ви — боги, і сини ви Всевишнього всі, та однак повіриете ви, як людина, і попадаєте, як кожен із вельмож». Ми — не Бог. Бог є Бог, а ми, якщо визнаємо Христа, — Його діти.

Тому, що Отець освятив і послав Його в світ, закидаєте ви: «Зневажаєш Ти Бога», через те, що сказав Я: «Я — Син Бога»?» (Ів. 10:34–36).

На противагу цьому ми маємо обман змія, сказаний Єві в раю. Його твердження — *...ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло* (Бут. 3:5) — було напівправдою. Їхні очі розплюшилися (вірш 7), але вони не стали як Бог. Насправді вони втратили владу, а не дістали її. Сатана обдурив Єву щодо можливості стати схожою на єдиного істинного Бога. Ісус аргументував Своє твердження про те, що Він Син Богий, біблійними та семантичними аспектами: якщо впливові люди можуть вважатися богами, то Месія має право застосовувати цей термін і щодо Себе. Але людські істоти не є богами або *маленькими богами*. Ми — не Бог. Бог є Бог, а ми, якщо визнаємо Христа, — Його діти.

Чи є Біблія насправді Божим Словом?

Наша відповідь на це запитання визначатиме не лише наше ставлення до Біблії та її місце у власному житті, але вплине й на нашу вічну участь. Якщо Біблія насправді Боже Слово, тоді ми маємо цінувати її вивчати її, виконувати вказівки, дані в ній, і максимально довіряти їй. Якщо Біблія — Боже Слово, то нехтування нею означатиме нехтування Самим Богом.

Той факт, що Бог дав нам Біблію, є доводом та ілюстрацією Його любові до нас. Слово *об'явлення* означає, що Бог відкрив Себе людству й повідомив, як ми можемо налагодити близькі стосунки з Ним. Ми б не знали ці істини, якби Бог не відкрив їх нам у Біблії. І хоча Бог відкривав Себе в Біблії поступово, протягом приблизно 1500 років, вона завжди містила все, що було необхідне людині для пізнання Бога і встановлення тісних стосунків із Ним. Якщо Біблія насправді Боже Слово, тоді це найвищий авторитет у всіх питаннях віри, релігії та моралі.

Як ми можемо переконатися, що Біблія є Божим Словом, а не просто хорошиою книгою? Що такого унікального в ній, що виділяє її з-поміж усіх інших релігійних книг, будь-коли написаних? Чи є якісь доводи щодо того, що Біблія є Божественным посланням? Це типові запитання, на які ми маємо відповісти, якщо збираємося ґрунтовно дослідити твердження, що Біблія — Боже Слово, яке натхнене згори і якого цілком достатньо для розв'язання всіх питань віри та повсякденного життя.

Без сумніву, Біблія сама називає себе Божим Словом. Це очевидно з таких текстів, як 2 Тим. 3:15–17: *I ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса. Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова.*

Щоб відповісти на вищезгадані запитання, ми маємо розглянути як внутрішні, так і зовнішні доводи щодо того, що Біблія насправді є Божим Словом. Внутрішні доводи — це ті твердження, що містяться в самій Біблії та засвідчують її Божественне походження. Один із внутрішніх доводів полягає в її єдності. Хоча насправді це 66 окремих книг, написаних на трьох континентах трьома різними мовами за період у приблизно 1500 років понад 40 авторами, що належали до найрізноманітніших соціальних верств, Біблія від початку до кінця є єдиною книгою. Ця єдність унікальна в порівнянні з іншими кни-

третій день воскресне. Просто немає іншого логічного пояснення справдженіх пророцтв Біблії, крім Божественного походження. Немає інших релігійних книг із таким масштабом і типом пророцтв, які по- дані в Біблії.

Третій внутрішній довід — в унікальному авторитеті та силі Біблії. Хоча цей аргумент більш суб'єктивний за попередні, він є не менш могутнім доводом Божественного походження Біблії. Біблія має унікальний авторитет, якого не має жодна інша книга. Цей авторитет і сила найкраще підтверджуються безліччю людських життів, що були змінені біблійними істинами.

Завдяки її наркоманії позбувалися своєї залежності, розпуслини ставали добросердечними людьми, заеклі злочинці робилися законослухняними, грішники розкаювалися, і ненависть змінювалася на любов від читання Біблії. Вона містить у собі динамічну та перетворювальну силу, яка можлива лише тому, що вона справді є Божим Словом.

Окрім внутрішніх доводів, що Біблія є Божим Словом, є також зовнішні доводи, які підтверджують це. Одним із таких доводів є історичність Біблії.

Оскільки Біблія часто покликается на історичні події, її

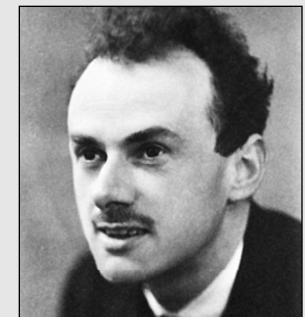
правдивість і точність треба перевірити, як будь-який інший історичний документ.

На підставі археологічних досліджень та письмових документів точність і правдивість історичних повідомлень Біблії доводилися неодноразово. Фактично всі археологічні та історичні доводи на підтримання Біблії роблять її найбільш документально підтвердженою книгою Стародавнього світу. Той факт, що Біблія точно й правильно змальовує історичні події, які можливо перевірити, є підтвердженням її правдивості щодо релігійних питань і доктрин та засвідчує, що вона насправді Боже Слово.

Іншим зовнішнім доводом є чесність її авторів-людів. Як було згадано раніше, Бог використав різноманітних людей

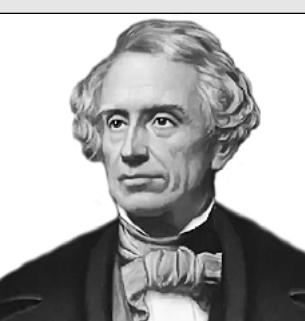
Висловлювання відомих людей про Бога та Біблію

Поль Адрієн Моріс ДІРАК,
англійський фізик,
один із творців
квантової механіки,
квантової
електродинаміки,
квантової статистики

«Бог — математик дуже високого рівня, і Він використав найдосконалішу математику під час створення Всесвіту. Наші слабкі математичні зусилля дозволяють нам зрозуміти будову лише невеликого шматочка Всесвіту».

Семюел Фінлі Бріз МОРЗЕ,
американський
винахідник
і художник

Він винайшов телеграф, на його честь названо спеціальну абетку. Слова першого у світі телеграфного послання були взяті з Біблії: «**Ось що звершив Бог!**» (Числа 23:23, переклад В. Громова). Морзе був християнином, який, безсумнівно, прославив свого Господа. Він писав про своє життя: «Це все Він... Не нам, Господи, не нам, але Твоєму імені дай славу». Він не бачив жодного конфлікту між науковою та християнством.

Френк Фредерік БОРМАН,
астронавт НАСА
у відставці, інженер

Френк, як командир екіпажу «Аполлона-8», що здійснив перший пілотований обліт Місяця, став однією з 24 осіб, що долетіли до супутника Землі. На заяву Гагаріна про те, що він не бачив Бога в космосі, Френк Борман відповів дуже лаконічно: «Я теж не бачив Його, але я бачив сліди Його присутності».

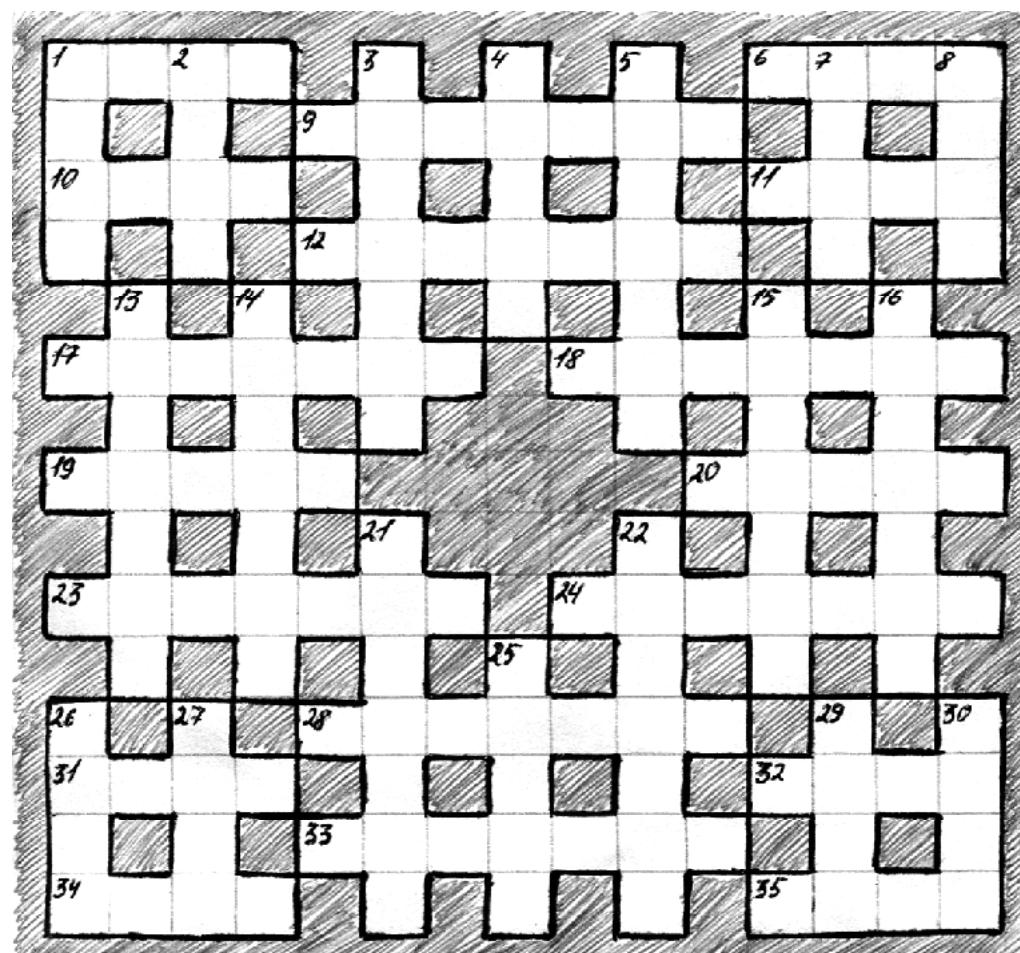
Християнський кросворд

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

1. «...Проповедовать ... Господне благоприятное». 6. Диакониса кенхрейской церкви. 9. Из какого города был Симон, нёсший крест Иисуса? 10. У какого города Иисус воскресил сына вдовы? 11. Чего было много в Еноне? 12. Где ждал своих учеников Иисус по Своём воскресении? 17. Священник из Авиевой чреды. 18. Павел и Варнава посетили этот город в Памфилии. 19. «И сказала ...: величит душа моя Господа...» 20. Это божество упомянуло Стефан в своей речи. 23. В Афинах они спорили с Павлом, назвав его суесловом. 24. Иисус и Иоанн Креститель начали служение на 15 году правления этого кесаря. 28. «Горе тебе, ...». 31. Хищный зверь, противопоставленный овце. 32. Его Иисус в Капернауме сотворил вторым. 33. «Не две ли малые птицы продаются за ...?» 34. Он и Каиафа были первосвященниками. 35. «Если же не будешь бодрствовать, то Я найду на тебя, как ...».

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. После дней скорби она не даст света своего. 2. Часть десятины. 3. Где жили Марфа и её сестра? 4. В каком городе Павел оставил больного Трофима? 5. С кем Иоанн сравнивает Небесный Иерусалим? 7. Кто посадил Иоанна в темницу? 8. Пророк, пришедший из Иерусалима в Антиохию. 13. В какой город Павел послал Крискента? 14. Пётр передает привет от церкви в этом городе. 15. Как назвал Иисуса слепой Вартимей? 16. Один из иудейских на-

чальников. 21. Послание Павла святым этого города. 22. Павел и Тимофей предполагали идти в эту область, но Дух не допустил их. 25. Погребальное полотно. 26. «... Отче! Всё возможно Тебе...» 27. Дерево. 29. Он по-

явился после Февды во время переписи. 30. Кем изъедены одежды богатых?

Виктор ИРГУ,
ФКУ ОИК-2/2, г. Соликамск, Россия,
618545.

Відповіді на кросворд

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

- Лето (Лук. 4:19). 6. Фива (Рим. 16:1). 9. Киринея (Мтф. 27:32). 10. Наин (Лук. 7:11-15). 11. Вода (Ин. 3:23). 12. Галилея (Мтф. 26:32). 17. Захария (Лук. 1:5). 18. Атalia (Деян. 14:24-25). 19. Мария (Лук. 1:46). 20. Молох (Деян. 7:43). 23. Философ (Деян. 17:16, 18). 24. Тиверий (Лук. 3:1, 23, 2-3). 28. Хоразин (Мтф. 11:21). 31. Волк (Мтф. 7:15). 32. Чудо (Ин. 4:46, 54). 33. Ассарий (Мтф. 10:29). 34. Анна (Лук. 3:2). 35. Тать (Откр. 3:3).

ПО ВЕРТИКАЛИ:

- Луна (Мтф. 24:29). 2. Тмин (Мтф. 23:23). 3. Вифания (Ин. 11:1). 4. Милит (2 Тим. 4:20). 5. Невеста (Откр. 21:2). 7. Ирод (Мтф. 14:3). 8. Агав (Деян. 11:27-28). 13. Галатия (2 Тим. 4:10). 14. Вавилон (1 Пет. 5:13). 15. Назорей (Мрк. 10:46-47). 16. Никодим (Ин. 3:1). 21. Колосси (Кол. 1:2). 22. Вифиния (Деян. 16:1-3, 7). 25. Саван. 26. Авва (Мрк. 14:36). 27. Клён. 29. Иуда (Деян. 5:36-37). 30. Моль (Иак. 5:1-2).

ВАШІ ЛИСТИ Ігорю, дякую за твою працю на ниві Господній

Вітаю вас, співробітники редакції газети «В'язень», і вас, Ігорю, любов'ю Господа нашого та Спасителя Ісуса Христа!

Насамперед вважаю за необхідне подякувати Господу й вам, дорога редакціє, що опублікували мою адресу в колонці пошуку духовного спілкування. Пише вам засуджений до довічного позбавлення волі Костянтин Бондаренко із СІЗО міста Суми. Уперше пощастило мені познайомитися з вашим виданням ще у 2016 році, коли я перебував у Роменській виправній колонії (№ 56) у селі Перехрестівка Сумської області. Поява в камері газети «В'язень» була яскравим спалахом світла в темряві засмучення та тьмяних стін «кінцевої зупинки», особливо коли ми дізналися, що головний редактор, так само як і ми, — ув'язнений і засуджений до довічного позбавлення волі.

Брате Ігорю, я дякую Господу за те, що Він дарує тобі сили на богоугодні справи, зводить із потрібними людьми й дає необхідні ресурси для реалізації та втлення в життя всіх задумів. Воистину твоя праця на Божій ниві допомогла багатьом (і мені, зокрема) не впасти духом, повірити в те, що з Божою допомогою можна залишатися Христовим воїном і бути корисним і потрібним людям, навіть якщо ти довічно ув'язнений. Слава Господу! Будь благословений, брате Ігорю!

Уважно прочитав твою статтю «Викриття та засудження» на першій сторінці № 4 (39) 2021 року. Не приховую, ця стаття кинула мене в глибокі роздуми, сенс яких зводиться до того, а чи маю я, грішний і заблуканий, право викривати когось, навіть того, хто, на мою думку, робить вчи-

нок, що заслуговує на викриття? Чи не гордість говорити у мені в той момент, коли я в серці своєму засуджує той чи інший вчинок когось? Чи не звеличується я над тією людиною, яку я вирішив викрити? Чи не забуваю я, намагаючись відняти сучок із чиогось ока, про колоди у своєму оці?

Ісус Христос, як істинний Син Божий, не мав у душі гріха, був чистий перед Небесним Батьком і, звичайно, мав повне право викривати книжників і фарисеїв. А хто я такий? Чи не гордовита я людина, що засуджує незмінне дитя Боже?

Ти, брате Ігорю, вибач мені за попередній лист. Можливо, він був трохи різким щодо тебе, а можливо, просто мій розум переїркує те, що йому не до снаги зрозуміти. Слава Богу за все! Шляхи Господні людським розумом не зрозуміти. А тобі, Ігорю, дякую за твою працю на терені Господньому.

Якщо на те буде воля Всевишнього й хоч щось із рядків цього листа буде гідно для опублікування на сторінках газети «В'язень», я буду вдячний за це Господу, тобі, брате Ігорю, і команді редакторів, які піредлагують текст.

Твоя стаття дала мені поштовх у написанні таких рядків.

Любов до миру та гордість як мати гріхів. Багатьом знайома приказка Поганий той солдат, який не мріє стати генералом. Якщо говорити простою мовою, то, маючи мале, завжди бажай більшого та йди до нього. Але наскільки це висловлювання відповідає істині в контексті Святого Письма? Соломонова мудрість говорить про протилежне: *Огіда для Господа всякий бундюч-*

ний!.. (Пріп. 16:5). З цим узгоджується і притча Того, Який більший за Соломона: *Бо кожен, хто підноситься, — буде понижений, хто ж понижается, — той піднесеться (Лк. 18:14).*

Горді люди — дурні люди, які за своєю суттю схожі на порожні пшеничні колоси, що височують над іншими колосами, у яких є зерно. Цей гріх, якому піддався перший чоловік Адам [...] і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло (Бут. 3:5)], воїстину є прабатьком, матір'ю всіх гріхів. Гордість навіть першого ангела Божого, Люцифера, зробила тим, ким він є сьогодні, — сатаною. Оце вже мені самолюбство! Воно змусить вірити у свою винятковість настільки, що ми можемо почати пишатися навіть чеснотами та смиренням, хвалячись собою, а не дякувати Господу за ці дари. Не варто хвалитися справами своїми. Навпаки, зробивши добру справу, хвалите Бога, прославляючи Ісуса Христа за те, що дав можливість зробити таку справу та прославити Його. Став Його руками — дякуй за довіру та честь, яку Він зробив тобі, грішному. Господу приемніше смиренний грішник, ніж гордовитий праведник.

Часто у своїх молитвах ми звертаємося до Господа з проханням дати нам щось матеріальне, чи то здоров'я, чи то якийсь матеріальний ресурс. Чи не угодінємося ми в цей момент пихаті людіні, яка знає краще за Всевидящого, що потрібно й корисно для набуття мудрості на шляху до спасіння вічної душі? Адже Ісус Христос наказав нам, як треба молитися: *Хліба нашого щоденного дай нам на кожний день (Лк. 11:3)*. А перед цим Він сказав: ...знає Отець

ваш, чого потребуєте, ще раніше за ваше прохання! (Мт. 6:8), цим давши зrozуміти: не варто думати про себе, Творець краще знає, що нам необхідно в матеріальному світі. А апостол Павло говорив: ...дано мені в тіло колючку, — посланця сатани, щоб бив в обличчя мене, щоб я не величався. Про нього три рази благав я Господа, щоб він відступився від мене. І сказав Він мені: «Досить тобі Моеї благодаті, — бо сила Моя здійснюється в немочі» (2 Кор. 12:7-9). Якби він не був у в'язниці, написав би він Послання до ефесян? Водночас Писання не містить заборони молитися з проханням про щось матеріальне. Головне в такій молитві — не забувати додавати слова якщо на те буде воля Твоя свята чи якщо це піде мені на користь і дякувати за все: і за скорботи, і за радощі. Слава Богу за все!

Усе, що відбувається в матеріальному світі, має не панувати над нами, а сприйматися зі смиреністю, із миром у душі. Збанкрутували — дякуємо Богу, дістали мільйон — дякуємо Богу, захворіли — дякуємо Богу, одужали — дякуємо Богу. Усе, що відбувається з нами за життя на цій грішній землі, — усе рівнозначно, усе дозволяється для нашого повчання, для набуття мудрості на шляху до спасіння. Головне — безперервний рух перед, назустріч істині та світлу Божої слави.

Гордість — гидота в очах Господа. Ніколи не хвали себе, сприймай усе, що б не відбувалося з тобою, зі смиренням і дякуйте за все Всевидящому! Просто не зупиняйтесь і йди за Ісусом Христом. Слава Богу за все!

Костянтин БОНДАРЕНКО,
СІЗО, проїзд Гайовий, 129,
м. Суми, Україна, 40002.

йомці продукти, вона була така вдячна, що з її очей полилися слізни. Вона не переставала дякувати дівчині та благословляти її. Але коли жінка вже почала прощатися, секретарка спіткала:

— А ви не хотите дізнатися, хто надіслав вам ці продукти?

На це жінка відповіла:

— Ні. Це зовсім неважливо, бо, коли Бог дає наказ, навіть диявол підкоряється.

<https://pritchi.ru>

Їжа від диявола

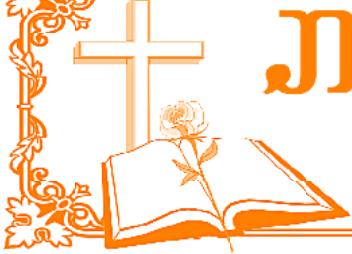
Бідна жінка з невеликої родини була дуже релігійною. Й одного разу, коли грошей не вистачало навіть на те, щоб нагодувати дітей, вона зателефонувала на радіостанцію та залишила там звернення до Бога по допомозу. Тоді як співробітники радіо з розумінням поставилися до християнки, одного зі слухачів її слова обурили.

Він був переконаним атеїстом і вирішив потішити себе, познущавшися із незнайомки. Він дістав її адресу, покликав секретарку й доручив їй купити багато продуктів. Дівчина повернулася до нього з найкращим м'ясом, сиром та солодощами. Яке ж було її здивування, коли начальник дав таке розпорядження — доставити продукти на адресу та, якщо жінка запитає, хто надіслав їжу, сказати, що це від диявола.

Коли секретарка вручила незнан-

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ

Аркадій ЛАКОВ,
ЗВК-58, ду, вул. Гагаріна, 2,
м. Ізяслав, Хмельницька обл.,
Україна, 30300

Пропонуємо до уваги
читачів чергову збірку
віршів Аркадія Лакова.

СЛЁЗНАЯ ЧАША

Я часто плачу, но без слёз,
Душой и сердцем горько плачу,
Что жизнь прошла средь бурь и гроз,
В которых я искал удачу.
Я плачу памятью своей
О тех, кого давно уж нету,
О тех, кто был всего родней,
Даже когда бродил по свету.
Я в думах плачу о друзьях,
Которых было очень мало,
Но все рассеялись в летах,
И их давно уже не стало.
И уж наполнилась слезами
Посуда совести моей
И, став вином уже с годами,
Ко мне взыгрывает: «Давай пей!»
И горько льются эти слёзы,
И чаша совести полна,
Но пью, глотаю аж до дрожи
Целебность слёзного вина.
Я вижу в этом цель благую:
Господь взял в руки жизнь мою!
Не слёзы... нет! Воду живую
Я с этой Божьей чаши пью!

ЛЮБОВЬ БЛАГОСЛОВЕННАЯ

Ах, как хотелось бы пожить
В духовном, праведном покое,
С Творцом в молитве говорить,
Приобретая мудрость в Слове.
И получить благословенне
Не на богатство — на любовь,
Чтобы любовью жить и верить,
И проповедовать без слов.
Любовь не плоти, а святую,
В которой мир и чистота.
Любовь, что совершає чудо,
Любовь воскресшего Христа!
Любовь, дающую смиренье,
Любовь, не помнящую зла,
Любовь, ведущую к спасению,
Любовь сердечного добра.
Любовь, светящуюся верой,
Ту, что выводит нас из тьмы,
Любовь, не знающую меры
И пред которой все равны!
Любовь, дающую свободу
И мыслей праведных полёт.
Любовь, пришедшую от Бога,
Который любит нас и ждёт.
В любви есть всё! Вот и прошу я
Благословеня вновь и вновь.
И верю в истину простую:
Бог есть любовь! Бог есть любовь!

МОЙ ВЫБОР

Я сделал выбор, вовсе не жалею
О том, что все мои «дела»,
Какие раньше мной владели,
Сменились верой во Христа.
И сердце тоже изменилось,
Утратив гонор свой былой,
Отдав себя Творцу на милость,
Призвав грехи и свой позор.
И продолжает всё меняться
Во славу Бога и Христа
И сердце счастьем наполняться,
О чём я даже не мечтал.
И всё утерянное в прошлом —
Родные, близкие, друзья —
Восстановил Господь сегодня
В семействе верных христиан.
Я сделал выбор, и не плачу,
И не жалею ни о чём,
Ведь всё, что было в жизни раньше,
Всё было лишь сплошным грехом.
И нету выбора иного,
Каким спасается душа.
Я сделал выбор: вера в Бога
И в Сына Божьего Христа!

Фото: Державна пенітенціарна служба в Хмельницькій області

ПРОСТИ!

Прости мне, Господи, прости
Мои падения и смуты,
Моё безумие, долги,
Обман, злоречие и муки.
Прости мне помыслы худые
И страсти тела моего,
Бесстыдство и пути кривые,
И всё содеянное зло.
Я грешен, Господи! Ох, грешен,
Что страшно даже вспоминать,
Как я, глупец, себя калечил
И не спешил к Тебе возвратить.
И вот сижу в бездонной яме
За зло прикованный к цепям,
Где большинство, как волчья стая,
Ждут лишь того, чтоб ты упал...
И я совсем ещё недавно
За стаей следовал след в след,
Пока не пойман был капканом
Мной совершивших зол и бед.
И с перебитыми ногами,
В цепях, но всё ещё живой,
К Тебе, Господь, из этой ямы
Взываю сердцем и душой.
Прости мне, Господи! Прости,
Ведь только Ты прощать умеешь.
Я признаю свои грехи
И о содеянном жалею.

ЧТО ОТВЕТИМ?

Что сможем мы ответить Богу,
Когда настанет день суда?
Когда Он спросит за дорогу,
За наши мысли и дела?
Что скажем в наше оправданье,
Когда пред славою Его
Все наши добрые деяния
Не будут стоить ничего?
Ведь перед Ним мы все открыты,
И тайны наши на виду,
И всё, что нами позабыто,
В сей день вменится нам в вину.
И все грехи и преступления,
В которых не признались мы,
Господь положит непременно
На Свои точные весы.
Положит веру, и надежду,
И нашу к ближнему любовь,
И наши грязные одежды,
И сотни тысяч праздных слов.
И рухнут наши упования
Под тяжким бременем грехов.
И только Сын нам в оправданье,
Уж если жили с Ним и в Нём.
Не потому, что Бог жестокий,
Здесь всё как раз наоборот.
Но потому, что не способны
На бескорыстную любовь.
И потому, что не спешили
В своих покаяться грехах,
Как и за то, что не простили
Тех, кто просил об этом нас.
И что тогда? Подумать страшно,
Какой нам будет приговор!..
Все наши прошлые несчастья
В сравненье с ним забытый вздор.
А день суда не за горами,
И всем повестка уж дана,
Хотя Господь и не желает
Чтобы погибла чья душа.
Вот и подумай, что ответишь
Судье в пришествие Его,
Когда и мёртвые воскреснут,
Чтоб дать ответ пред Ним за всё!

ДОРОГА

Из тысячи дорог я выбираю эту —
Дорогу, выводящую из тьмы,
Дорогу, освещённую Заветом,
Свободную от всякой суеты.

Дорогу в бесконечную надежду,
Дорогу в бесконечную Любовь,
Где праведности новая одежда
Дана нам, грешным, через Сына Кровь.

Дорогу в бесконечное начало,
Дорогу, проторённую Христом,
Где нет ни слез, ни горя, ни печали,
Где Дух Святой даёт совет во всём.

Дорогу, в коей путники едины,
Как дружная, великая семья,
Где нет чужих, где все свои, родные,
Принявшие Спасителя Христа.

Из тысячи дорог я выбрал эту,
Хотя она порою нелегка,
Зато ведёт нас к праведному свету
И лечит наши души и сердца.

Она одна! И нет пути иного,
Который ко спасению ведёт.
Это Христос, Он жизни вечной Слово,
Он всех нас от Отца с любовью ждёт!

КНИГА

Такая Книга лишь одна,
Ей нету равных, и не будет!
В ней мудрость вечная дана,
Чтоб ею пользовались люди.
У этой Книги автор — Бог,
Творец всего, Отец Небесный...
Ведёт с людьми в ней диалог
И наставляет повсеместно.
В ней говорится о стране,
Единой и обетованной,
Где все, сроднившись во Христе,
Жить будут вечно и с желанием.
И будет там один народ,
Для Бога верный, просветлённый,
Без разделения на род,
Но как один народ спасённый!
И тема в Книге той одна —
Как обрести душа спасенье.
И тот, кто верует в Христа,
Получит это, без сомненья.
И Личность в Книге той одна —
Бог милосердный, вечный, мудрый,
Бог триединый, Бог добра
И подаривший вечность людям.
И Центр в Библии один —
Иисус Христос, наш Пастырь добрый,
О Коем Бог сказал: «Мой Сын,
В Котором милость всем народам».
Такая Книга лишь одна,
Ей нету равных, и не будет!
В ней вечной жизни семена,
И Бог их сеет в души людям!

Я СЧАСЛИВ!

Я полон радости и счастья,
Что найден, Господи, Тобой,
Когда подвержен был несчастьям
И был как будто неживой.
Я полон сил и вдохновенья,
Которых Ты мне, Боже, дал,
Когда я гибнул в заключенье
И за грехи свои страдал.
Ты мою веру сделал крепкой,
Надеждой душу окрылил,
Ты указал мне путь ко свету
И на любовь благословил.
Ты дал мне разум просветлённый,
Наполнил правдою уста,
Чтобы среди приговорённых
Я проповедовал Христа.
Ты дал мне разум просветлённый,
Наполнил жизнью добром и счастьем,
И я теперь Твоё дитя!
И, опускаясь на колени,
Пою Тебе, мой Бог, псалмы.
Хвала Тебе, Благословенный,
За эти милости Твои!
И за Иисуса честь и слава
На веки вечные Тебе!
Он пострадал, но вырвал жало
У смерти прямо на кресте!
Хвала Тебе, Творец Вселенной,
Мой Бог, единий и святой,
За жизнь, за все благословеня,
Что были посланы Тобой!

ДОРОГІ ЧИТАЧІ «В'ЯЗНЯ!»

Редакція звертається з проханням додавати до свого надісланого матеріалу (свідчень, проповідей, статей, творчості) свою точну поштову адресу для подальшого розсилання нових номерів «В'язня». Також будемо раді опубліковувати в газеті ваш фотографії, якщо вони додаватимуться до надісланого матеріалу.

А тим, хто з вас лише на шляху до Бога, саме час звернутися до нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа в цій короткій, але сердечній молитві: «Господи Ісусе, я вірю, що Ти Син Божий та що Ти помер за мої гріхи й воскрес для моого віправдання. Вірою я приймаю Тебе у своє серце як свого Господа та Спасителя. Пробач мені, будь ласка, усі мої гріхи, вільні та мимовільні, і даруй мені життя вічне. Амінъ».

ЗАОЧНІ БІБЛІЙНІ ШКОЛЫ

Для всіх, хто бажає вивчати Слово Боже, надаються адреси заочних біблійних курсів:

1. Курс «Бути християнином» (з 10 уроків) місії «Світло на Сході» (Аллі Адамівні Давидюк), вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.

2. ЗБШ «Емаус», а/с 163, м. Київ, Україна, 03179.

3. ЗБШ «Емаус», а/с 1118, м. Черкаси, Україна, 18006.

4. ЗБШ «Емаус», а/с 28, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна, 72318.

5. ЗБШ, а/с 13106, м. Маріуполь, Донецька обл., Україна, 87513.

6. ЗБШ «Початки вчення Христового», вул. Плеханівська, 126, м. Харків, Україна, 61037, тел. +380662253421 (Павло).

7. ЗБШ «Емаус» (інструктором Маховик Наталії Володимирівні), вул. Тишинського, 29, м. Чернігів, 14021, тел. +380502533390.

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТИЯНСКА ГАЗЕТА

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серії KB № 19016-7806 Р від 08.06.2012; KB № 20170-9970 Р від 15.08.2013

Шановні читачі!

Газета «В'язень» поширяється безкоштовно територією Америки (США, Канада), Німеччини, Ісландії, Чехії, Естонії, Молдови, Білорусі, Росії, Казахстану, України. Наклад газети залежить від добровільних пожертвувань. Надсилайте ваші матеріали та підтримайте фінансово це небайдуже для суспільства видання.

Нехай благословить вас Господь!

Номер гривневої картки ПриватБанку для добровільних пожертвувань від фізичних осіб: 5168745609550931.

Для безготівкового розрахунку та перерахування зінших банків: ПАОКБ «ПриватБанк», р/р 29244825509100, МФО 305299, ОКПО 14360570.

Номер доларової картки на ім'я Долгушіна Ірина Миколаївна: 473121912681756 (Visa card).

Для поштових переказів: Долгушіна Ірина Миколаївна, а/с 60/15, м. Сєвєродонецьк, Луганська обл., Україна, 93406. Для переказів Western Union — Долгушіна Ірина Миколаївна, для переказів MoneyGram — Постільга Марія Ігорівна.

Контакти зв'язку: моб. тел. +380684378888, +380661395801; redakciya.uznik@yahoo.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «В'язень», а/с 60/15, м. Сєвєродонецьк, Луганська область, Україна, 93406.

Головний редактор Трубіцін Ігор Євгенович (псевд. Ігор Горік).

Відповідальна за випуск Ірина Долгушіна. Дизайн та верстка Павло Володимиров. Коректор Олександр Бурцев.

FactorDruck PRINTING HOUSE
Надруковано згідно з наданим орігінал-макетом у друкарні «Фактор-Друк». 61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51.

Тираж 8000 прим. Зам. № 1030. Листування з читачами лише на сторінках газети. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з поглядом редакції. Творчі роботи публікуються мовою оригіналу. Відповідальність за точність наданих матеріалів несе автор. Редакція залишає за собою право на редагування та скорочення текстів. Рукописи та фотографії не повертаються.

